

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
.COM

၂၀၁၆

THE LIGHT
IN THE FOREST
CONRAD RITCHER

(ခုတ်ယအကြိမ်)

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအာဏာကို ပုဆိန်ရို အဆိုမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင် ရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ယှက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မောင်ထွန်းသူ

သား

THE LIGHT IN THE FOREST

CONRAD RITCHER

(ဒုတိယအကြိမ်)

စာအုပ်ပုံနှိပ်ခြင်းဆိုင်ရာမှတ်တမ်း

ဒုတိယအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်း

[၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ အုပ်ရေ ၁၀၀၀]

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

[၁၂၇၉/၂၀၀၃ (၉)]

မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

[၁၁၇/၂၀၀၄ (၁)]

မျက်နှာပိုးပန်းချီ

တင်မောင်မျှင်

မျက်နှာပိုးကာလာခွဲ

Eternal

မျက်နှာပိုးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးစိုးသိန်း (ငွေကြယ် အော့ဖ်ဆက်)

၁၄၈၊ ၄၅ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသန်းဆွေ(စစ်သည်တော်စာပေ)

၁၄၈၊ ၃၅ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်၊ ညီဝင်းမြင့်

အတွင်းဖလင် - ကိုအောင်အောင်(Eternal)

ကွန်ပျူတာစာစီ - Dream City

[တန်ဖိုး - ၉၀၀ ကျပ်]

(၁)

သူ၏ အသက်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ဖြစ်သည်။ သူသည် တောင့်တောင့် မတ်မတ်ရပ် နိုင်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိသည်။ သတင်းများ ကြားရသည့်အချိန်ထိ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ တောင့်တောင့်မတ်မတ် ရပ်၍နေနိုင်ရန် အားထုတ်ဆဲ။ သို့သော်လည်း ရင်ထဲ၌မူကား အရာရာတိုင်းသည် မှောင်ကြီးကျသွားပြီဖြစ်၏။ သူ သည်းမခံနိုင် အောင် ဖြစ်နေသည့်အရာမှာ နာကျင်မှု ဝေဒနာမဟုတ်။ နွေရာသီတွင် မီးပုတ် ထားသည့် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို သူ့အသားပေါ်တင်ကာ အပူဒဏ် မည်မျှလောက် ကြာကြာခံနိုင်သည်ကို စောင့်ကြည့်ခဲ့ရသည်။ ဆောင်းရာ သီတွင် ရေခဲဖုံးနေသော မြစ်ပြင်ထက်၌ထိုင်ရန် ကမ်းပါးပေါ်တွင် ဆေးတံသောက်နေသော သူ့ဖခင် ရက်အင်ဒီးယန်းက ထတော့ဟု မပြောမချင်း ထိုင်ရာမှ မထဘဲနေခဲ့ရ၏။ ယင်းကဲ့သို့ လုပ်ခြင်းသည် နောင်တစ်ချိန်တွင် သူ ရင်ဆိုင်ရမည့် အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းများကို ကျော်လွှားနိုင်သောစွမ်းအား ကို ရလိမ့်မည်ဟု သူ့အဖေက ပြောခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း အကယ်၍ ထိုစွမ်းအားသည် အခု သူ ခံစားလိုက် ရသည့် အရာပေါ်၌ အကျိုးသက်ရောက်မှု တစ်စုံတစ်ရာ ရှိသည်ဆိုဦးတော့ သူ့အနေဖြင့် ထိုအရာကို 'ဘာရယ်'ဟု အတိအကျ ပြောနိုင်စွမ်းရှိမည် မဟုတ် ပေ။

လင်နီ၊ လီနာပီနှင့် ရှာဝါနို့စ် လူမျိုးစုများသည် သူတို့ဖမ်းဆီးရမိသော သော လူဖြူသုံးပန်းဟူသမျှကို ပြန်လည်ပေးအပ်ရမည်ဟူသော သတင်းစကား ရက်အင်ဒီးယန်းရွာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပြီ။ သူကတော့

ထိုသတင်းသည် သူ့အတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိသော သတင်းဟု နည်းနည်းကလေးမှ မထင်ခဲ့မိ။ ထင်ဖို့နေနေသာသာ အိပ်မက်ပင် မမက်ဖူးခဲ့။ ဘာကြောင့်နည်း။ သူ လူမှန်းသူမှန်း သိတတ်ပြီး အရာရာကို မှတ်မိနိုင်သည့် အရွယ်မှစ၍ သူသည် သူတို့လူစုထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ မဟုတ်ပါလား။ ကိုင်လိုဂါသည် သူ့အဖေဖြစ်၏။ ကိုင်လိုဂါသည် အသားဝါအော့အန်ရောဂါဖြင့် သေဆုံးသွားသော သူ့သားနေရာ၌ သူ့အား အစားထိုး၍ မွေးစားထားခဲ့သည်မှာ ဆယ့်တစ်နှစ်ပင် ရှိသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူ၏ လူဖြူအတွေးအခေါ်များနှင့် ယုတ်ညံ့နိမ့်ကျသော စိတ်ထားများကိုလည်း သုတ်သင်ပြီးပြီ ဖြစ်ရုံမျှမက ယင်းတို့၏နေရာတွင် ရက်အင်ဒီးယန်းတို့၏ ရဲရင့်သော အတွေးအခေါ်များကို အစားထိုးပြီးပြီဟုလည်း သူ သိထားရ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် 'သားရင်း'ဟူသော အမည်ဖြင့် ကိုင်လိုဂါ၏ သွေး၊ ကိုင်လိုဂါ၏ သား ဖြစ်ခဲ့သည်။ တပ်စံကာရာဝပ်စ် နယ်မြေပေါ်ရှိ ဤတိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုရွာ၌ နေထိုင်လာခဲ့သည်မှာလည်း ဆယ့် တစ်နှစ်ပင်ရှိခဲ့ပြီ။ ထိုအချိန်ကျခါမှ မြေကြီးပေါ်မှ ပင်ပျိုလေးတစ်ပင်ကို ဆွဲနုတ်ပစ်သလို သူ့အား သူ့နေအိမ်မှ ခွဲထုတ်ကာ ဝေးရာသို့ပို့ပြီး သူ၏ ရန်သူဖြစ်သော လူမျိုးခြား လူဖြူများလက် ဝကွက်အပ်မည်ဆိုပါက သူ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ခံနိုင်မည်မဟုတ်။

သူ့အအဖေက သူ့အား ပြောပြသည့်နေ့မှာပင် သူသည် သူ့စိတ်သူ့ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ သူ့အနေဖြင့် သူ၏ ရက်အင်ဒီးယန်းဘဝကို ဘယ်တော့မှ မစွန့်လွှတ်။ လုံးဝ လုံးဝ စွန့်လွှတ်မည်မဟုတ်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် သူ့အား ဘယ်သူကမှ မမြင်အောင် ရွာထဲမှ တိတ်တိတ်ကလေးလစ်ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်း၌တွေ့ရသည့် စခန်းဟောင်းတစ်ခုရှိ မီးဖိုတစ်ဖိုမှ အိုးမည်းများကိုယူ၍ တစ်မျက်နှာလုံးကို မည်းနက်သွားအောင် သုတ်လိမ်းသည်။ ထို့နောက် တစ်ချိန်သောအခါက သူတွေ့ထားခဲ့ဖူးသည့် တောင်ကုန်း နှစ်ကုန်းကြားမှ ချောင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော ပေါက်ဟာပေါက်အင်းချောင်း အထက်ဘက်ရှိ အခေါင်းရှိသော သစ်ပင်ကြီးဆီသို့ သွားသည်။ သစ်ခေါင်းကြီးထဲ ဝင်ပုန်းသည်။ ဤသစ်ပင်ကြီး ရှိနေသည်ကို သူတစ်ယောက်တည်းသာ သိသည်ဟု ထင်ထား၏။ သူ့အဖေက သူ့အား ခြေရာခံ၍ လိုက်လာသည်ကို တွေ့ရသော အခါတွင်မူ သူသည် များစွာအံ့အားသင့်လျက် ရှိလေသည်။

သူ့အဖေနှင့်အတူ မည်းနက်နေသော မျက်နှာကြီးနှင့် ပြန်လည်လိုက်ပါ

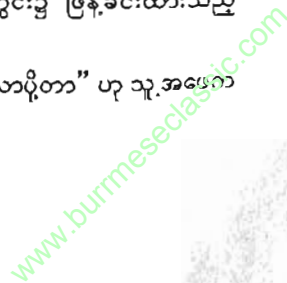
လာရခြင်းသည် သူ့အဖို့ ရှက်စရာကောင်းလှ၏။ သူ့ပန်းအချို့အား တိုင်တွင် ချည်၍ မီးရှို့ခံရသည့်နယ် သူ့အား သူ့အဖေ၏ တံအတွင်း၌ ကြီးနှင့်တုပ်ထားခြင်း ခံရသည်မှာလည်း ဂုဏ်သိက္ခာ ကင်းမဲ့လှ၏။ နောက်တစ်နေ့မနက် သူ့အဖေက သူ့အား အပြင်သို့ထုတ်လာသည့်အခါ လူတိုင်းက ဝိုင်းကြည့်နေမှန်း သူ သိနေသည်။ ထိုလူအုပ်ထဲတွင် သူ့အဖေနှင့် သူ့အစ်မများ၊ ရွာသူရွာသားများ၊ သူ့ဦးလေးနှင့် အဒေါ်၊ သူ့ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲများနှင့် သူ့အခင်ဆုံးအစ်ကိုဝမ်းကွဲ 'မျှားဝက်' တို့ပါသည်။ မျှားဝက်သည် သူနှင့် ငါးမျှားဖော်၊ အမဲလိုက်ဖော်၊ ကစားဖော်တစ်ဦးဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်တကွစီ နေခဲ့ဖူးသည့်နေ့ဆို၍ တစ်နေ့တစ်ရက်ပင် မရှိခဲ့။

တစ်မနက်ခင်းလုံး သူ့အဖေနှင့် အတူလာခဲ့ရသည့် ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်တွင် အရူးအမူး အတွေးများသည် ရှဉ့်များ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားနေကြသည့်နယ် သူ၏ခေါင်းထဲတွင် ပြေးလွှားလှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ အရင်ကဆိုလျှင် သူ့အဖေ မှားသည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့။ သူ့အဖေသည် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နှင့် သူ၏ သွေးကြောများအတွင်း၌ လူဖြူသွေးအနည်းငယ်မျှ ချန်ထားခဲ့မိလေသလား။ ဤအတွက်ကြောင့် အခုလို သူ့အား ပြန်ပို့ရခြင်းလား။

ထို့နောက် သူတို့သားအဖ၏ မြင်ကွင်းထဲသို့ လူဖြူစစ်တပ်၏ အရောင် ခပ်ဖျော့ဖျော့ ရွက်ထည်တဲများနှင့် သစ်လုံးခံတပ်များ ဝင်လာသည်။ ထိုအခါ သူ့စိတ်ထဲ၌ ဤအရာများကို သိနားလည်သော သွေးဟူ၍ သူ့ခန္ဓာထဲ၌ တစ်စက်ကလေးမျှပင် မရှိဟူသော ခံစားမှုဝင်လာသည်။ လူဖြူများကို မြင်လိုက်ရပြီး လူဖြူများ၏အနံ့ကို ရှူလိုက်ရသည့်အခါ ပြင်းထန်သော မလိုလားမှုနှင့် ရွံရှာစက်ဆုပ်မှုများ ဝင်လာသည်။ သူသည် ရှိသမျှ ရွန်အားကိုထုတ်ကာ သူ့အဖေ လက်တွင်းမှ လွတ်အောင် အတင်းရုန်းသည်။ သူ့အဖေကလည်း အပြင်းအထန် အားထုတ်ကာ သူ့အား ချုပ်ကိုင်ထားရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့အဖေသည် သူ့အား တရွတ်သီထိုးဆွဲကာ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်း၍ လူဖြူများ၏ အချုပ်ခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ အခန်းတွင်း၌ ဖြန့်ခင်းထားသည့် သစ်ရွက်များပေါ်သို့ ဆောင့်တွန်းပြီးပို့သည်။

“စကားပြောထားတဲ့ စက္ကူအတိုင်း ငါ သူ့ကိုလာပို့တာ” ဟု သူ့အဖေက လူဖြူအစောင့် စစ်သားများအား လှမ်းပြောသည်။

“အခု သူ့ကို နင်တို့ပိုင်သွားပြီ”

အခုအချိန်မှစ၍ ကိစ္စအားလုံး ပြီးပြတ်သွားပြီဟု သူ၏စိတ်ထဲက အခိုင်အမာ သိလိုက်သည်။ သူသည် အခြားအကျဉ်းသားများ၏ကြားတွင် လူသေတစ်ယောက်သဖွယ် အလျားမှောက်ကာ မျက်နှာကို မြေပြင်တွင်အပ်၍ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ သူ့အဖေ ရှိနေသေးသည်ကိုတော့ အသေအချာသိနေ၏။ သူနှင့် မနီးမဝေး တစ်နေရာ၌ သူ့အဖေရှိနေမှန်း အခိုင်အမာ သိနေသည်။ သူ့အဖေ၏ ဆေးတံမှ မီးမခအခေါက်ကို ဆူးမက်ရွက်နှင့် ရော၍ထောင်းထားသော ဆေးမှုန့်အနံ့သည် တသင်းသင်း မွှေးလျက်ရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

မှောင်စပျိုးလာသောအခါ လူဖြူအစောင့်တစ်ဦး ရောက်လာသည်။ အခြားစစ်သားများက ထိုလူဖြူအား 'ဒဲလ်'ဟု ခေါ်နေကြသည်။ ဒီလာဝဲယား ဘာသာစကားကို ကောင်းစွာပြောတတ်နေသဖြင့် 'ဒဲလ်' ဟုခေါ်ခြင်း ဖြစ်မည် ထင်၏။ ဒီလာဝဲယားဟူသော အမည်မှာ လင်နီလီနာပီလူမျိုးစုနှင့် သူတို့၏ ဘာသာစကားကို လူဖြူများက ပေးထားသည့် ထူးဆန်းသော နာမည်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ညကျလျှင် ရက်အင်ဒီးယန်းများ တပ်စခန်းထဲ၌ မနေရ။ အားလုံး အပြင်ထွက်ပေးကြရမည်ဟု ဒဲလ်က သူ့အဖေအား ပြောနေသံကို သားရင်းကြားနေရ၏။ ဆက်လက်၍ ကြားနေရသည့် အသံများအရ သူ့အဖေသည် ဆေးတံကို တခေါက်ခေါက်ခေါက်၍ ဆေးချေးများ ခါထုတ်ပြီး သိမ်းဆည်းနေသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထကာ သူ့အနားလာရပ်ပြီး ငုံ့ကြည့်နေသည်။

"မင်း ရက်အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်လိုနေပါ သားရင်း"

ဟု သူ့အဖေက တင်းမာသော လေသံဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

"ငါ့ကို နောက်ထပ် အရှက်မခွဲပါနဲ့"

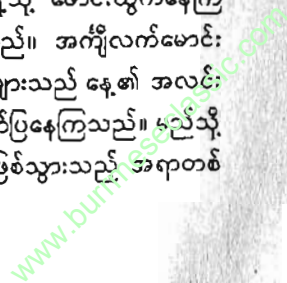
သူ့အဖေသည် ချက်ချင်းပင် သူ့အနားမှ ထွက်သွားသည်။ သစ်ရွက်များပေါ် နင်းသွားနေသည့် အဖေခြေသံများကို သားရင်း ကြားနေရ၏။ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် မြည်သံများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေး၍ဝေး၍သွားသည်။ သူထထိုင်လိုက်ချိန်တွင် သူ့အဖေသည် အဝေးသို့ ရောက်သွားလေပြီ။

အခု သူ့ဖခင် ပြန်သွားသော နေရာသည် သူ၏ စိတ်အာရုံတွင် လှပပီပြင်စွာ ထင်ဟပ်လာသည်။ ယခင်ယခင်က ဤမျှလောက်အထိ ပီပြင်ခြင်း လှပခြင်း မရှိခဲ့စဖူး။ ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီ နေဝင်ဖြိုးဖျအချိန်တွင် ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ မားမားမတ်မတ်ရပ်ကာ ရွာပေါ်သို့ အုပ်မိုးနေကြသည့် ဝက်သစ်ချပင်ကြီးများနှင့် အပွေးအခေါက်များ အက်ကွဲနေသည့် ဟစ်ကိုရီပင်များ၊ လမ်းဘေး

ဝဲယားတွင် စိတန်းနေကြသော တဲငယ်များဆီမှ တလိပ်လိပ်တက်လာနေသည့် မီးခိုးများ၊ တပ်စကရာဝပ်နယ်မြေ၏ တစ်ဖက်ရှိ တောက်ပဖြူဖွေးသော ကောင်းကင်ပြင်မှ ရောင်ပြန်ဟပ်နေသည့် အလင်းရောင်။ သစ်ပင်ကြီး များထက်မှ ကြွေကျကာ တဲခေါင်မိုးများနှင့် ချုံပင်များ၊ လမ်းမနှင့် သစ်တောအောက်ခြေ မြေပြင်များပေါ်၌ တင်နေကြသည့် အနီရောင် အညိုရောင်နှင့် ရွှေရောင်သစ် နေသော သစ်ရွက်များ။ ထိုသစ်ရွက်များပေါ်မှ ဖြတ်၍လျှောက်သွားလျှင် သူသိသော စစ်သည်တော်များနှင့် မုဆိုးများ၊ အင်ဒီးယန်း အမျိုးသမီးများ၊ သူနှင့် ကစားဖော် ကစားဖက်များ ဖြစ်ကြသည့် သူငယ်များ၊ ခွေးများနှင့် မိန်းကလေးများ အားလုံးကို တွေ့ရသည်။

သူ့အဖေ၏ တဲတံခါးသည် ပွင့်နေသည်။ အတွင်းမှ နွေးထွေးနီရဲသော မီးပိုမီးတောက်၊ သူ့အမေနှင့် အစ်မများသည် မီးလှုံလျက်ရှိကြ၏။ အခုအချိန်သည် ပထမဆုံးနှင့်ကျလ အစပြုသည့် နိုင်ငံဘာလ မဟုတ်ပါလား။ မီးပိုအနီးတွင် အလွန်လေးလံသော သစ်ခေါက်ခွံကြီးတစ်ခု မြေကြီးပေါ်၌ ချခင်းထားသည်။ ထိုသစ်ခေါက်ခွံကြီးပေါ်တွင် သူ့အိပ်နေကျ အိပ်ရာသည် အဆင်သင့် ခင်းလျက်။ အိပ်ရာထက်တွင်မူ ညတိုင်း သူ ခြုံအိပ်သည့် ဝက်ဝံရေ ခြုံစောင်အဟောင်းသည် ပုံလျက်။ အိမ်ကို လွှမ်းဆွတ်တမ်းတစိတ်သည် သားရင်းအား လွှမ်းခြုံဖိစီးသည်။ သူသည် ထိုနေရာ၌ထိုင်ကာ ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုကြွေးသည်။

နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် သူ့အား လူတစ်ယောက် လာကြည့်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။ သူ မော်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဒဲလ်ဟုခေါ်သော လူဖြူအစောင့် စစ်သားဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဒဲလ်သည် မှောင်တစ်ဝက်လင်းတစ်ဝက်ကြားတွင် ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ အင်ဒီးယန်းများကတော့ ဤအချိန်မျိုးကို နေ့တစ်ပိုင်း ညတစ်ပိုင်းဟု ခေါ်ကြသည်။ လူဖြူစစ်သားသည် အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိမည်။ ဆံပင်က နီနီနှင့် အညိုရောင်ဖျင်ကြမ်းကို ချုပ်ထားသည့် အမဲလိုက် ရှုပ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည်။ သူ့ပိုင်ပစ္စည်းများ အပြည့်အသိပ် ထည့်ထားသဖြင့် ရင်ဘတ်ရှိ အိတ်တပ်များသည် ရှေ့သို့ မောင်းထွက်နေကြသည်။ သူသည် ခါးပတ်ကို နောက်ပြန်ပတ်ထားသည်။ အင်္ကျီလက်မောင်း တံတောင်ဆစ်အနီးတွင်တပ်ထားသည့် ပိတ်စကလေးများသည် နေ၏ အလင်းရောင်ထဲတွင် ကြက်သွေးရောင်နှင့် အစိမ်းရောင်ကို ဖော်ပြနေကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ၏ရင်ထဲ၌ အစော်ကားခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားသည့် အရာတစ်

စုနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ လူဖြူအစောင့်က သူ့အားကြည့်၍
ရယ်နေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

ချက်ချင်းပင် သားရင်းသည် နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ အလျားပြန်
မှောက်လိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် မုန်းတီးရွံရှာစိတ်သည် တဖျားဖျားဖြစ်ပေါ်
လျက်ရှိ၏။

“ငါ့လက်တွေ အနှောင်အဖွဲ့ကသာ လွတ်သွားရင် သူ့ဓားမြှောင်ကို ငါ
ရအောင်ယူမယ်”

ဟု စိတ်တဲမှ ကျိတ်၍ဆုံးဖြတ်သည်။

“ပြီးတော့ ငါ သူ့ကိုသတ်မယ်”

* * *

(၂)

အောက်တိုဘာလတွင် မစ်ခဲတပ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ရသော ဒဲလ်ဟာဒီသည်
အလက်ဂီဟီနီမြစ်ကို သူ နောက်ဆုံးအကြိမ် မြင်ရခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟုပင်
ယူဆခဲ့မိသည်။ အခုလို ခဲတပ်တွင်းမှ အပြင်သို့ ထွက်ရခြင်းသည် ဒဲလ်ဟာဒီ
ပထမဆုံး ရင်ဆိုင်ရသည့် စစ်တပ်အတွေ့အကြုံဖြစ်သည်။ သူ့တပ်ရင်းမှူးမှာ
ဗိုလ်မှူးကြီး ဘိုကွက်ဖြစ်၏။

နောက်ပိုင်းတွင် ဒဲလ်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများဖြစ်ကြသော ဆူလီဗန်၊
ဘရောဟက်ဒ်၊ ဝိန်း စသူတို့၏ လက်အောက်၌ အမှုထမ်းခဲ့ရဖူးသည်။
သို့သော်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီး ဘိုကွက်သည်သာလျှင် အကောင်းဆုံးဟု ဒဲလ်က
ဆိုသည်။

ဆီးနှင်းများ တဖွဲဖွဲကျနေသော ထိုနေ့က ဗိုလ်မှူးကြီးဘိုကွက်သည်
သူ့ရဲဘော်များအား ပွဲသဘင် အခမ်းအနား တစ်ခုဆီသို့ သွားနေကြသည့်နယ်
တပျော်တပါး ချီတက်စေခဲ့သည်။

မည်သည့်ပွဲလမ်းသဘင်မျိုး ဖြစ်ပါသနည်း။ ဘာကြောင့် ပွဲလမ်းသဘင်
တစ်ခုဆီ သွားသလို သွားကြရသနည်း။ တကယ်တော့ သူတို့ သွားနေသော
ခရီးသည် သူတို့ကိုယ်သူတို့ သတ်သလို ဖြစ်စေနိုင်သည့် ချီတက်ပွဲတစ်ခု
ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။ သူတို့သည် ခရီးမိုင်အားဖြင့် တိုင်တစ်ရာကျော်ခန့်
ဝေးသည့် ရန်သူ ရက်အင်ဒီးယန်း နယ်မြေတွင်းသို့ ဦးတည်၍ ချီတက်နေကြ
ခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဤနယ်မြေသည် တကယ့် တောကြီးမျက်မည်းဖြစ်၏။ ဤနယ်မြေအတွင်း
၌ လမ်းများမရှိ။ ခံတပ်များမရှိ။ အရေးကြီးလာလျှင် အားကိုးပြုနိုင်လောက်
သည့် လူဖြူ အခြေစိုက်စခန်းများလည်း မရှိ။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လူရိုင်းများသည်
မြေဆိုးများ ပိုင်းသလို သူတို့အား ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ တောအုပ်များအတွင်းမှ
ပိုင်းထားကြလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

လူဖြူများအနေဖြင့် လူရိုင်းများထက် အရေအတွက်နည်းဖို့ရှိ၏။ နှစ်
ယောက်တစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် တို့ထက် ပို၍ဆိုးနိုင်ဖွယ်ရှိရာရှိ၏။ မည်သို့ပင်
ဖြစ်စေ သူတို့ တပ်မှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကတော့ သူ့တပ်သား အနည်းငယ်မျှသာ
ရောက်ဖူးသည့် မတ်စကင်ဂမ်နယ်မြေ ဒေသအတွင်းမှ မြစ်နှစ်ဖွဲ့သို့ မရောက်
မချင်း မရပ်မနား ချီတက်မည်ဟု ကြီးဝါးလျက်ရှိလေသည်။

ဒဲလ်ကတော့ ထိုမြစ်နှစ်ဖွဲ့သို့ သူ့အသက်ရှင်လျက် ရောက်လိမ့်မည်ဟု
လုံးဝမမျှော်လင့်။ သူ့သာလျှင်မဟုတ် သူ့ထက် အသက်ကြီးသူများနှင့် သူ့ထက်
ပို၍ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူများလည်း အသက်ရှင်လျက် ရောက်လိမ့်မည်ဟု
မထင်။ သို့သော်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီးကတော့ သူတို့အား သူ၏ သားအရင်းများ
သဖွယ် စောင့်ရှောက်လာသည်။

သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကာအကွယ်ပေးနိုင်ရန်အတွက်
ပစ္စည်းများ တင်ထားသည့် မြင်းများကို အလယ်မှထား၍ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ
ရင်ပေါင်တန်း၍ ချီတက်ခိုင်းသည်။ ချီတက်နေစဉ်အတွင်း တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် စကားပြောခွင့်မပြု။

ဒဲလ်နှင့် အခြားတပ်သားများအား ရန်သူတို့၏ ချောင်းမြောင်းတိုက်
ခိုက်မှုကို မခံရအောင် သတိကြီးစွာထားဖို့ တစ်နေ့လုံး အဆက်မပြတ် အမိန့်
ပေးလာသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏အတင်းအကျပ်ဆုံးသော အမိန့်မှာ ရန်သူက
မတိုက်ခိုက်ဘဲနှင့် လူရိုင်းတစ်ယောက်အား လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့ရဟူသော
အမိန့်ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ” ဟု နောက်ပိုင်းတွင် ဒဲလ်က ပြောလေ
ရှိသည်။ “ကျုပ်တို့ တပ်သား တစ်ဝက်လောက်က အပျော်တမ်း တပ်သားတွေ
ဗျ၊ ကျုပ်တို့ ဗိုလ်မှူးကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာပြီး အသက်စွန့်ဖို့ လုပ်နေ
တာက အကြောင်းရင်းတစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ အဖမ်း
ခံကြရတယ်၊ ဦးခေါင်းခွဲ အခွာခံခဲ့ကြရတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့စိတ်ကူးက

ဖမ်းသွားတာခံရရင် ပြန်ရဖို့၊ ဒါမှမဟုတ် အင်ဒီးယန်းတွေကို လက်စားချေဖို့
အဲဒါပဲ။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ရက်အင်ဒီးယန်းတွေကိုမြင်ရင် ဒါမှမဟုတ် သူတို့ရွာ
တွေကိုမြင်ရင် ကျုပ်တို့လက်တွေ့ဟာ သေနတ်မောင်းတွေ ဖြတ်ချင်လွန်းလို့
ယားနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာမှမလုပ်ရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတော့ ကျုပ်တို့
မှာ ခက်နေတာပေါ့။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့အမိန့်ကို ညာဘက်ကလူ
ကရော ဘယ်ဘက်ကလူပါ တစ်လမ်းလုံး ကျိန်ဆဲလာကြတယ်။ ကျိန်ဆဲလာတာလဲ
မပြောနဲ့လေဗျာ သူတို့ အသားစီးရနေတုန်းက ကျုပ်တို့လူတွေ အများကြီးကို
ဦးခေါင်းခွဲတွေ ခွာခွဲကြတာ သိနေပါလျက်နဲ့ အခု ကျုပ်တို့နဲ့ အတူပါလာတဲ့
အင်ဒီးယန်း သုံးပန်းတွေကျတော့ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ကြရဘူး မဟုတ်လားဗျ”

ရှည်မှန်းထားသော ပန်းတိုင်သို့ ရောက်သွားသောအခါ ဒဲလ်မှာ မယုံကြည်
နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ သိထားရသလောက်ဆိုလျှင် တောကြီးမျက်
မည်းအတွင်းရှိ အလွန်စိတ်ဖျက်စရာကောင်းသော ဤနေရာသည် ရက်အင်ဒီးယန်း
တို့ အထွတ်အမြတ် ‘မတ်စကင်ဂမ်မြစ်နှစ်ဖွဲ့’ဖြစ်၍ အံ့ဩစရာကောင်းသည်
နေရာတစ်နေရာ ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာတွင် အရှေ့မြောက်အရပ်မှ တပ်စီကာရာဝပ်စ်မြစ် ရောက်လာ
သည်။ ဟိုတစ်ဖက်တွင်မူ အနောက်မြောက်အရပ်မှလာသည့် ဝေါလ်ဟိုးနှင့်
သို့မဟုတ် ‘လူဖြူမမြစ်’သည် တပ်စီကာရာဝပ်စ်မြစ်တွင်းသို့ စီးဝင်သည်။

အခုဆိုလျှင် သူတို့သည် အင်ဒီးယန်း ပိုင်နယ်မြေအတွင်းသို့ အတွင်း
ပိုင်းအထိ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ဘယ်တော့မှ ပြန်ထွက်၍ ရနိုင်တော့
မည် မဟုတ်ဟုပင် ထင်စရာ ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ ထိုအချိန်ကျခါမှပင် ဗိုလ်မှူးကြီး
သည် ယခင်ကထက်ပို၍ သတ္တိသွေးများကြွကာ သွက်လက်တက်ကြွနေသည်။

တပ်စခန်းသို့ ရောက်လာသော အင်ဒီးယန်း စစ်သားများအား ပမာမခန့်
ဆက်ဆံပြောဆိုလျက်ရှိသည်။ သူတို့ ဖမ်းဆီးထားသည့် လူဖြူသုံးပန်းများအား
လာရောက်အပ်နှံခြင်း မပြုသမျှ ကာလပတ်လုံး သူတို့တွင် ငြိမ်းချမ်းရေးရလိမ့်
မည်မဟုတ်ဟု တင်းတင်းမာမာ ပြောလျက်ရှိသည်။

“ဒီကိစ္စမှာ သူတို့ဘက်ကတော့ လုံးဝ အလျှော့ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့
ကျုပ်က ဗိုလ်မှူးကြီးကို ရှင်းပြတယ်”

ဟု ဒဲလ်က ပြောသည်။

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ဒီလာဝဲယားတွေနဲ့ နေခဲ့ဖူး

တာဆိုတော့ သူတို့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိထားတယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်က သူ့ကိုပြောတယ်။ တကယ်လို့ လူဖြူသုံးပန်းတွေကို ဖမ်းမိမိချင်း သတ်မပစ်ရင် ဒီလာဝဲယားတွေက သူတို့ရဲ့ သေဆုံးသွားတဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ အစား လူဖြူတွေကို မွေးစားကြတယ်။ သူတို့ကို ညီအစ်ကိုအဖြစ်၊ ညီအစ်မအဖြစ်၊ သားအဖြစ်၊ သမီးအဖြစ်၊ မယားအဖြစ် မွေးစားထားတတ်ကြတယ်။ အဲဒီအလုပ်က ပြောင်စရာ၊ လှောင်စရာ၊ သရော်စရာအလုပ်လဲ မဟုတ်ဘူး။ အင်ဒီးယန်းတွေအနေနဲ့ သူတို့ မွေးစားလိုက်တဲ့ လူဖြူသားချင်းတွေကို သူတို့ရဲ့ အင်ဒီးယန်းသွေး အပြည့်ပါတဲ့ သားချင်းတွေအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားကြတာ၊ ဒါကြောင့်မို့ အင်ဒီးယန်းတွေဘက်က အဲဒီလူဖြူတွေကို လုံးဝလာပြီး အပ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သေသေချာချာ နားဝင်အောင် ရှင်းပြတယ်”

ဤနေရာအရောက်တွင် ဒဲလ်သည် စကားကိုဖြတ်ကာ သူ့မေးစေကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်နေလေ့ရှိသည်။

“ဒါပေမယ့်မျိုး... ကျုပ် မှားနေတယ်ဗျ သိလား၊ အင်ဒီးယန်းတွေဟာ သူတို့ မွေးစားထားတဲ့ လူဖြူတွေကို ပြန်အပ်ရတဲ့ အလုပ်ကို မုန်းတီးရွံရှာကြတာကတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ အဲဒီအလုပ်ထက် ပိုပြီးမုန်းတီးရွံရှာတဲ့ဟာ ရှိနေတယ်။ သူတို့အနေနဲ့ သူတို့ရဲ့ မြစ်ကမ်းပါးတွေအပေါ်မှာ လူဖြူတွေက မြို့တွေရွာတွေလာပြီး တည်တာကို ပိုပြီး မုန်းတီးရွံရှာနေကြတယ်။ ကျုပ်တို့ လူဖြူတွေက ရွက်ထည်တဲတွေနဲ့ ခံတပ်တွေ လာဆောက်တာကို မမြင်ချင်ကြဘူး။ ကျုပ်တို့ လူဖြူတွေက ပုဆိန်တွေကိုင်ပြီး သူတို့သစ်တောတွေ ခုတ်လှဲနေတာကို မတွေ့ချင်ကြဘူး ကျုပ်တို့ရဲ့ ကျွဲတွေနွားတွေက သူတို့ရဲ့ မြစ်အောက်ခြေက မြက်တွေ ဝင်စားနေတာကိုလည်း မလိုလားကြဘူး။ အဲဒီအဖြစ်မျိုးတွေကို မြင်ရတွေ့ရမှာ ပိုပြီးမုန်းတီး ရွံရှာကြတယ်။ သူတို့ပိုင်တဲ့ သူတို့ပြည်ကို ကျုပ်တို့က ယူသွားမှာ သိပ်ကြောက်ကြတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ သွေးသားအဖြစ် မွေးစားထားတဲ့ လူဖြူတွေကို လာအပ်ကြတယ်”

ထိုမြင်ကွင်းသည် ဒဲလ်ဟာဒီ၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် လုံးဝမေ့၍မရနိုင်တော့သည့် မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကိုယ်တိုင်လည်း သူမြင်နေရသော အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ မျက်လုံးများကို အထပ်ထပ်ပွတ်ကာ သူ့ရှေ့မှောက်၌ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးနေကြသော

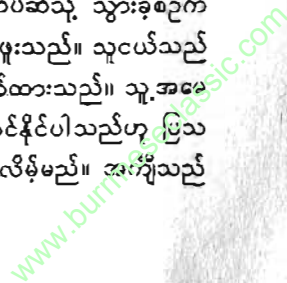
လူရိုင်းများကို ကြည့်နေမိသည်။ သူတို့ မွေးထားသည့် လူဖြူကလေးများနှင့် မယားများကို လာရောက်အပ်နှံနေကြသော ဤလူရိုင်းများသည် နယ်စပ်ဒေသ တစ်လျှောက်တွင် အလွန်ဆိုးသွမ်း ရက်စက်သူများအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားနေသူများ ဖြစ်၏။ ယခုအခါတွင်မူ မိန်းမများသဖွယ် ရှိက်ကြီးတင်ငိုကြွေးနေကြ၏။

သူတို့သည် သူတို့ လာရောက်အပ်နှံသည့် လူဖြူများအား တယုတယ ပွေ့ဖက်ကာ လက်ဆောင်များ ပေးကြသည်။ သူတို့ အပ်နှံခဲ့သည့် လူဖြူများအပေါ် ကောင်းမွန်စွာ ဆက်ဆံဖို့ လူဖြူဗိုလ်ကြီးအား တောင်းပန်နေကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တပ်သားလူဖြူများသည် လူရိုင်းများ လာရောက်အပ်နှံသည့် လူဖြူများထံမှ ကျေးဇူးတင်မှုကို လုံးဝမရရှိကြပေ။ သူတို့အနေဖြင့် သူတို့အား အသက်စွန့်၍ လာရောက်ကယ်ဆယ်ကြသည့် လူဖြူများနှင့် လုံးဝအဆက်အဆံ မပြုလိုကြပေ။ သူတို့သည် ဒီလာဝဲယား ဘာသာစကားဖြင့် သူတို့၏သခင် အင်ဒီးယန်းများအား သူတို့ကို အင်ဒီးယန်းနယ်မြေသို့ ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်သွားပါရန် အသနားခံနေကြလေသည်။

ဒဲလ် သိရှိမြင်ရသလောက်ဆိုလျှင် သူတို့ထံ ရောက်လာသမျှ အကျဉ်းသားများထံ၌ ပင်ဆယ်ဗေးနီးယားပြည်နယ်မှ ရောက်လာသော အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် သူငယ်သည် အရိုင်းစိုင်းဆုံးနှင့် မနာခံဆုံးဖြစ်သည်။ ထိုသူငယ်အား ကျွဲရေကြိုးများဖြင့်ပင် တုပ်နှောင်ထားရ၏။ ဤကြားထဲမှာပင် သူငယ်သည် ဝါးပိုးတစ်လုံး၌ ကြီးနှင့် ချည်နှောင်ထားခြင်း ခံရသည့် ကျားသစ်ပေါက်စ တစ်ကောင်သဖွယ် အပြင်းအထန် ရုန်းကန်နေဆဲဖြစ်သည်။

ဒီလာဝဲယား ဘာသာစကားဖြင့် သူ့နာမည်ကို ‘သားရင်း’ဟုပေးထားကြောင်း သူ့ဖခင် အင်ဒီးယန်းက ပြောသွားသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဖခင်ရိုင်းနှင့် မိခင်ရိုင်းတို့ထံ မပြန်လိုသောစိတ် ပြင်းထန်သော လူများထံတွင် ဤသူငယ်လောက် ပြန်းထန်သူကို ဒဲလ် ယခင်က လုံးဝမတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။

ဒဲလ်သည် မြောက်ပိုင်း တပ်စစ်ကာရာဝပ်စ် ခံတပ်ဆီသို့ သွားခဲ့စဉ်က သူတို့သားအဖကို လမ်းပေါ်၌ ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ခဲ့ရဖူးသည်။ သူငယ်သည် အသစ်စက်စက် သရက်ထည်စ အမဲလိုက်ရုပ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည်။ သူ့အဖေနှင့် အစ်မများက သူတို့လည်း လူဖြူများဆင်သလို ဆင်နိုင်ပါသည်ဟု ပြသလိုသောစိတ်ဖြင့် ချုပ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အားရှိသည်

သူငယ်၏ အပေါ်ပိုင်းကိုသာမက အောက်ပိုင်း ခြေထောက်မှ ခြေပတ် သားရေ များကိုပါ လုံခြုံအောင် ဖုံးပေးထားသည်။ သူ့ဆံပင်သည် အနက်၊ သူ့မျက်နှာ နှင့် လက်မောင်းများသည် ရက်အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်လို အညိုရောင်။ သို့သော်လည်း သူ၏ ရုပ်လက္ခဏာ အသွင်အပြင်သည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး တစ်ယောက်မှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

သူသည် လူဖြူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံမျှဖြင့် သိသာသည်။ သို့ပါလျက်နှင့် လူဖြူစခန်းကို မြင်တွေ့လိုက်သောအခါ ကြက်သေသေသွား သည်။ မျက်နှာတွင် ရိုင်းစိုင်းသော အရိပ်လက္ခဏာများ ဝင်လာသည်။ ခေါ်လာ သူ၏ လက်တွင်းမှလွတ်အောင် တောကြောင်တစ်ကောင် ရုန်းသလို အပြင်းအထန် အကြောက်အကန် ရုန်းသည်။ အခြားသော လူဖြူအကျဉ်းသားများအား လိုက်လံ ပို့ဆောင်ကြသည့် အင်ဒီးယန်းများနှင့် ကလေးသူငယ်များသည် ပြူးတိပြူးကြောင် ဖြင့် ပိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာများသည် ပြောင်းလဲခြင်း၊ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် သူငယ်အဖြစ်ကို နားလည်ကြ သည်။ သူငယ်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြသည်။

ဒဲလ် တာဝန်ပြန်ကျသောအခါတွင်လည်း သူငယ်သည် အလျားမှောက် လျက်ပင်ဖြစ်သည်။ မိုးချုပ်၍ မီးများဖိုလိုက်သည့် အခါတွင်မူ သူငယ်သည် သူ့အား ချည်ထားသည့် ကြိုးထုံးအား သွားများနှင့် ကိုက်၍ဖြေနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မင်းအတွက် ဘယ်လောက်အထိ ကောင်းလာမယ်ဆိုတာကို မင်း နားလည်ရင် မင်း ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားမှာမဟုတ်ဘူး” ဟု ဒဲလ်က ဒီလာဝဲယား စကားဖြင့် ပြောသည်။

သူငယ်က သူ့အား လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျုပ်က လူဖြူတွေကို ရွံတယ်” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“မင်းကိုယ်တိုင် လူဖြူတစ်ယောက်ဆိုတာ မေ့မသွားနဲ့လေကွာ” ဟု ဒဲလ်က ပြန်ချေသည်။

“ကျုပ် လူဖြူမဟုတ်ဘူး၊ အင်ဒီးယန်းဗျ” ဟု သူငယ်က ပြန်ပြောပြီး ဒဲလ်အား စူးစူးရှဲရှဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဒဲလ်က ပြုံးခြင်း၊ ရယ်ခြင်းမပြု။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အခုအချိန်ထိ အင်ဒီးယန်းဟူသော စံစားမှုမျိုး ဝင်ဝင်လာ တတ်သည့် အချိန်များရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလော။

“အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ မင်းအဖေနဲ့ မင်းအမေကတော့ လူဖြူ တွေပဲလေကွာ” ဟု ဒဲလ်က ခိုင်လုံချက်တစ်ခုကို ထောက်ပြသည်။

“ကျုပ်အဖေက ကိုင်လိုက်၊ ကျုပ်အမေက ကွာကွင်းဂါး” ဟု သူငယ်က ရေရွတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါက နောက်မှတဲ့ အဖေ၊ အမေပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းမှာ သူတို့အရင်က တခြား အဖေနဲ့ အမေ ရှိခဲ့ဖူးသေးတယ်၊ မင်းကို မွေးခဲ့တဲ့ မိဘပေါ့”

“သူတို့ ဘယ်လိုမွေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူးဗျာ” ဟု သူငယ်က ဝင့်ကြားစွာဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါပေါ့လေ မင်းအနေနဲ့ အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်လို တွေးပြီး ငြင်းနေမယ် ဆိုလဲ ရတာပဲ” ဟု ဒဲလ်က ဆိုသည်။

“ဒါပေမယ့် မင်းအရေပြားက အခုထက်ထိ အဖြူပဲကွ”

“ခင်ဗျားက ဒါကို အဖြူလို့ ခေါ်သလား”

သူငယ်က သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပြသည်။

“မင်းအင်္ကျီအောက်က အသားကို ငါတို့ ကြည့်ကြမယ်လေ”

သို့သော်လည်း သူငယ်က အကြည့်မခံ။ ဒဲလ်၏ လှမ်းထားသော လက်ကို ရိုင်းစိုင်းစွာ လက်သီးနှင့် ပိတ်ထိုးသည်။ အစောင့်ဖြစ်သူ ဒဲလ်အား သူ့အသားကို ထိခွင့်ကိုင်ခွင့် မပေး။

“မင်း ငါတို့နဲ့ ကွဲသွားတာ နှစ်ပေါင်းမနည်း ကြာသွားပြီ” ဟု ဒဲလ်က ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ လေသံဖြင့် ချောပြောသည်။

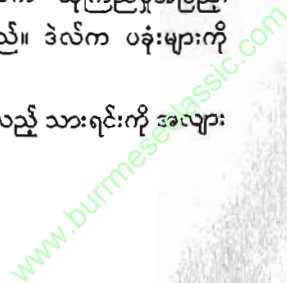
“မင်း ငါတို့တိုင်းပြည်ထဲ ပြန်ရောက်လာရင် ခဏလေးနဲ့ နေသားကျပြီး အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ တိုင်းပြည်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာဘူး”

“တို့ တိုင်းပြည်ဟာ မင်းရဲ့တိုင်းပြည်ပဲကွ”

“ဒီနေရာဟာ ကျုပ်တိုင်းပြည်ဗျ” ဟု သူငယ်က ယုံကြည်မှုအပြည့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရှိလွန်းလှသော လေသံဖြင့်ပြောသည်။ ဒဲလ်က ပခုံးများကို တွန့်လိုက်ပြီး သူငယ်၏ အနားမှ ခွာသွားသည်။

နေ့ခင်းဘက် တစ်ခေါက်ရောက်သွားပြန်တော့လည်း သားရင်းကို အလျား မှောက်လျက်ပင် တွေ့ရသည်။

“မင်း ထပြီ အစားလေးဘာလေးစားရင် ကောင်းမယ်”

ဒဲလ်က သူငယ်အား သူ၏ သမင်ရေဖြင့် ချုပ်ထားသည့် အင်ဒီးယန်း ဖိနပ်ဦးဖြင့် ထိုး၍ပြောသည်။

သူငယ်က ရွံရှာစက်ဆုပ်ဟန်ဖြင့် နောက်သို့ ရွေ့သွားသည်။

“သွား... ကျုပ်အနား မလာနဲ့”

“မင်း အစားတော့ စားမှဖြစ်မှာပေါ့၊ မင်း ပင်ဆယ်ဗေးနီးယားကို လေဟုန်စီးပြီး ပြန်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ကျုပ် ပင်ဆယ်ဗေးနီးယားကို ဘယ်တော့မှ မပြန်ဘူးဗျ”

“ဒါဆိုရင် မင်း ဘယ်ကိုသွားမယ်လို့ စိတ်ကူးနေသလဲ”

“ကျုပ်ကို ခင်ဗျားတို့ ခြေထောက်ကြီးတွေနဲ့ မနင်းနိုင် မခြေနိုင်တဲ့ နေရာကို သွားမယ်”

သည်ကောင်လေး ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဤစကားပြောပါလိမ့်ဟု ဒဲလ်က စဉ်းစားကာ အံ့ဩနေမိသည်။ သို့သော်လည်း သူငယ်ကတော့ သူ့ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားပြီး နောက်ထပ် ဘာစကားမှ ပြောတော့မည်မဟုတ်။

* * *

(၃)

တတိယနေ့တွင် တပ်စံကာရာဝပ်စ် မြစ်ကမ်းပါး တစ်လျှောက်ရှိ ရွက်ထည်တံ များနှင့် သစ်သားခံတပ်များကြား၌ အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ် လာသည်။ စခန်းတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော လူဖြူများ၏ ဆူဆူညူညူ ပြောသံဆိုသံ အော်သံဟစ်သံများ ကြားနေကြရသည်။ စစ်သားများ သည် တန်းစီ ညာညှိကြသည်။ အလုပ်ခွင်တွင် သွက်လက်လျင်မြန် စွာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ သူတို့အားလုံး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အော်ကြခေါ်ကြသည်။ ထူးဆန်းသော အသံများကို ဖြစ်ပေါ်စေသည့် သီချင်းများကို ဆိုကြသည်။

“လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြတယ်၊ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ကြမလို့ထင်တယ် ဟုတ်လား” သားရင်းက ယန်းကီးတို့၏ စကားကို နားလည်သော အကျဉ်းသား တစ်ယောက်အား မေးသည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် တို့အားလုံး ပင်ဆယ်ဗေးနီးယားကို သွားကြရတော့ မယ်” ဟု အမျိုးသမီးက ပြန်ဖြေသည်။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး သူငယ်၏ ရင်ထဲတွင် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သောစိတ် ဖြင့် ဗလောင်ဆူလျက်ရှိသည်။ သူ့ဘဝသည် တိုတောင်းလွန်းလှ၏။ အခု အတိုင်းဆိုလျှင် တိုတောင်းလွန်းလှသော ဘဝသည် နိဂုံးချုပ်ကာ အဆုံးသတ်ရ ပေတော့မည်။ ရန်သူများ၏ နယ်မြေဆီကိုတော့ သူ လုံးဝမသွားလို့။ နေပုံ ထိုင်ပုံ အလွန်အောက်တန်းကျပြီး ကျက်သရေ ကင်းမဲ့သည့် ဘာသာစကား

www.burmeseclassic.com

ပြောဆိုနေကြသော လူစိမ်းသူစိမ်း တိုင်းတစ်ပါးသား လူမျိုးများကြား၌ သူ ဘယ်လိုလုပ်၍ နေထိုင်ရမည်နည်း။ အင်ဒီးယန်းတစ်ဦးအဖြစ် မဟုတ်လျှင် သူ ဘယ်လိုလုပ်၍ အသက်ရှူကာ ဘယ်လိုလုပ်၍ အသက်ရှင်ရပါမည်နည်း။

သူ လုပ်စရာရှိသည်များကို အခုအချိန်မှစ၍ လုပ်မှဖြစ်ပေတော့မည်။ သူသည် သူ့ဖခင်၏ သူငယ်ချင်း 'နေရောင်'ဆိုသူအား သတိရသည်။ နေရောင်သည် သူတို့ရွာအနီးမှ ရွာတစ်ရွာ၌ နေထိုင်သူဖြစ်၏။ နေရောင်သည် သူတို့ လူမျိုးများ၏ စွန့်ပယ်ခြင်းကိုလည်း ခံခဲ့ရသည်။ နေရောင်၏ မယား အင်ဒီးယန်းမသည် အခြား အင်ဒီးယန်း ယောက်ျားတစ်ဦး၏ တံသိုသွားကာ အတူတူနေလိုက်သည်။

နေရောင်နှင့်ရသော ကလေးများကိုပါ သူနှင့်အတူ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် နေရောင်သည် သူ့အား ဝိုင်းကြည့်မှုဒဏ်နှင့် အရှက်သိက္ခာ ကင်းမဲ့မှု ဒဏ်ကို ရက်အနည်းငယ်မျှ ခံခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် သူသည် တောထဲသို့သွားကာ 'မေအက်ပဲလ်ပင်'၏ အမြစ်ကို စားသည်။ သူသည် စစ်ပွဲတိုင်းတွင် အလွန် ရဲရင့်သူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။ အခုဆိုလျှင်တော့ မည်သူကမှ သူ့အား သူ့ရဲဘောနည်း သူတစ်ဦးဟု ထင်ကြတော့မည်မဟုတ်။

အကယ်၍ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် အသက်ဝိညာဉ် ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်ကို တွေ့ကြရမည်ဆိုပါက သူတို့လူမျိုးများအတွင်း၌ သားရင်းအား သတ္တိကြောင်သူ တစ်ဦးဟု ထင်မည့်လူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်။ သားရင်းသည် ရန်သူများအပေါ် အောင်ပွဲခံသွားပြီဟုပင် ပြောကြပေလိမ့်မည်။

လူဖြူများအနေဖြင့်လည်း သူ့အား ပင်ဆယ်ဗေးနီးယားသို့ ခေါ်ဆောင် သွားနိုင်တော့မည် မဟုတ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် တပ်စကရာဝပ်စ် မြစ်တစ် လျှောက်၌ တည်ရှိနေသော သူ့အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသည် နယ်မြေပေါ်၌သာ နေရပေတော့မည်။ သတင်းစကားသည် သူ့အဖေ ကိုင်လိုဂါထံ ရောက်သွား လိမ့်မည်။

ထိုအခါ ရွာထဲတွင် ပူဆွေးတမ်းတသည့် ငိုကြွေးသံများ ကြားကြရလိမ့် မည်ဖြစ်၏။ 'သားရင်းတစ်ယောက် မရှိတော့ဘူး'ဟု ပြောကြလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ သူ့အဖေနှင့် အမေ၊ သူ၏ အစ်မများ၊ သူ့ဦးလေးနှင့် အဒေါ်၊ သူ့ဝမ်းကွဲညီ အစ်ကိုများသည် သူ့ထံသို့ လာကြလိမ့်မည်။ သူတို့သည် သူ့မြေပုံကို ဝံပုလွေ များ မဖော်နိုင်အောင် သစ်တုံးများ တိုင်များတင်၍ ဖိပေးကြလိမ့်မည်။

တွင်းထဲတွင် လဲလျောင်းလျက်ရှိပြီဖြစ်သော သူ၏ဦးခေါင်း အနီးတွင်မူ သူ လမ်းခရီး၌ စားသောက်သွားနိုင်ရန်အတွက် လင်နီလီနာပီလူမျိုးစု၏ အစားကောင်း အသောက်ကောင်းများ ချထားကြလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

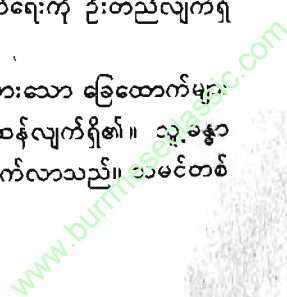
ထိုနေ့က သားရင်းသည် မေအက်ပဲလ်အမြစ် ရဖို့အတွက် သုံးကြိမ်တိတိ ကြိုးစားသည်။ သူ့အား စောင့်နေသည့် အစောင့်တပ်သား လူဖြူဒဲလ်ကလည်း တစ်ချက်ကလေးမှ အလစ်မပေး။ သူ့အချုပ်ခန်းမှ တစ်နေရာရာသို့ သွားစရာ ပေါ်လာသည့် အခါများတွင်လည်း ဒဲလ်သည် သားရင်းအား မြင်းတစ်ကောင် နွားတစ်ကောင်ကို ကြိုးနှင့်ချည်၍ ဆွဲသွားသလို ဆွဲသွားသည်။

အခုအတိုင်းဆိုပါက ခရီးတွက်ချိန်အထိ စောင့်ရတော့မည်ဟု သားရင်းက တွက်သည်။ မနက်ဖြန် တစ်ချိန်ချိန်တွင် သူတို့သည် သစ်တောတစ်ခုအတွင်းရှိ မြက်ခင်းပေါ်မှ ဖြတ်သွားရလိမ့်မည်။ မေအက်ပဲလ်ပင်ကို တွေ့သည့်အခါ သူသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျချင်ဟန်ဆောင်လိုက်မည်။ လူဖြူများက သူ့အား ဝိုင်းထူလိုက် သည့်အခါ သူ့လက်ထဲတွင် သေဆေးပါလာလိမ့်မည်။

သူတို့ မြစ်နစ်မြွှာမှ ထွက်လာသည့်အခါ နံနက်ခင်း လင်းစဖြစ်၍ ကောင်းကင်တွင် မီးခိုးရောင်ယှက်သမ်းနေသည်။ သူတို့ သွားနေသောလမ်းသည် သားရင်းနှင့် သူ့အဖေတို့ လာခဲ့သည့်လမ်းဖြစ်၏။ ထိုလမ်းကို မြင်သောအခါ သားရင်း၏ နှလုံးသားသည် လှုပ်ရှားလာသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် သူ့အိမ်ကို ပြန်နေသည်ဟု ထင်လာသည်။

ထိုလမ်းမှ ခွဲခွာရတော့မည့် နေရာသို့ ရောက်လာသောအခါ သားရင်း သည် အော်ချင်ဟန်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ လမ်းဆုံးလမ်းခွတွင် သဖန်းပင် အိုကြီး တစ်ပင်သည် မားမားမတ်မတ် တည်လျက်ရှိ၏။ သဖန်းပင်ကြီး၏ သစ်ကိုင်းခြောက်ကြီး တစ်ကိုင်းသည် ပင်ဆယ်ဗေးနီးယား ပြင်နယ်ဘက်သို့ သွားရာလမ်းကို ညွှန်ပြလျက်ရှိသည်။ ထိုတစ်ဖက်ရှိ စိုပြည်လန်းဆန်းဆဲဖြစ် သော သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းသည် အလင်းရောင်အောက်တွင် ဝင်းလက်နေသည်။ ထိုလမ်းသည် အိမ်သို့ပြန်ရာလမ်းဖြစ်၍ လွတ်မြောက်ရေးကို ဦးတည်လျက်ရှိ လေသည်။

သားရင်း၏ သမင်ရေ နောက်ပိတ်ဖိနပ် စီးထားသော ခြေထောက်များ သည် ထိုလမ်းပေါ်အတိုင်း ပြေးသွားလိုစိတ် ပြင်းထန်လျက်ရှိ၏။ သူ့ခန္ဓာ ကိုယ်သည် သမင်တစ်ကောင်သဖွယ် ပေါ့ပါးသွက်လက်လာသည်။ သမင်တစ်

ကောင်သဖွယ် သစ်မြစ်များနှင့် သစ်လုံးများကို ခုန်ကျော်၍ နက်ရှိုင်းသော သစ်တောကြီးကိုဖြတ်၍ တောင်ကုန်းများပေါ်တက်၍ တောလမ်းကျဉ်းကလေးများကိုဖြတ်၍ တပ်စ်ကာရာဝပ်စ် မြစ်ကမ်းပါးထက်ရှိ ရွာသို့ပြေးလိုက်ရလျှင်။

သူသည် အစောင့်၏လက်မှ လွတ်မြောက်ရန် အားကုန်ထုတ်၍ ရုန်းသည်။ သို့သော်လည်း အစောင့်က အလွတ်မခံ။ သူ့အား ရှေ့လမ်းအတိုင်းသွားရန် နောက်မှနေ၍ ဆောင့်တွန်းသည်။

မှောင်ကြီးကျနေသော နှလုံးသားကို ဖြတ်သန်းလာသည့် အသံတစ်သံ။ ဒီလာဝဲယားစကားဖြင့် ခေါ်လိုက်သံဖြစ်၏။

“သားရင်းရေ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ဟိုဘက်မှာ မဟုတ်ဘူး ငါ ဒီဘက်မှာ” သားရင်း၏ မျက်လုံးများသည် ခြေပတ်သားရေပြားများ ပတ်၍ တင်ပါးတွင် အဝတ်နက် ပတ်ထားသော အင်ဒီးယန်း လူငယ်တစ်ယောက်ကို မြင်သည်။ လူငယ်သည် တောအုပ်တွင်းမှနေ၍ သူနှင့် ရင်ပေါင်တန်းပြီး လျှောက်နေခြင်းဖြစ်၏။

ဤမျှလောက်ကြီးမားသော ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့် ဤမျှလောက်မြင့်မားသော မျှော်လင့်ချက်မျိုးကို သူ့ရင်ထဲ၌ ဘယ်တုန်းကမှ ခံစားခဲ့ခြင်းမရှိ။ နောင်အခါတွင်လည်း ဘယ်တော့မှ ဤခံစားမှုမျိုးနှင့် ကြုံရလိမ့်မည်မထင်။

“မျှားဝက်လား၊ မင်း အခုထက်ထိ မသေသေးဘူးနော်” ဟု သူက အသံပြန်ပေးလိုက်သည်။

မျှားဝက်က ဝမ်းသာအားရ အသံပြန်ပြုသည်။

“ငါ မင်းကိုစောင့်နေတာ ကြာလှပြီကွ၊ မင်း မလာတော့ဘူးလို့တောင် ထင်တာ၊ နောက်တော့ မင်းလာရော၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ကြိုးနဲ့တုပ်ထားတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ငါက မင်းကို မင်လူမျိုးတွေကြားမှာ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ တွေ့နေပြီလို့ထင်တာ”

“ငါ အခုရောက်နေတာဟာ ငါ့လူမျိုးတွေကြားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ရန်သူတွေကြား ရောက်နေတာ” ဟု သားရင်းက ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်သောအသံဖြင့် ပြောသည်။

“အေးပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ငါဟာ မင်လူမျိုးပဲ၊ ငါ အခု မင်းနဲ့အတူတူ ရှိနေပြီပဲ” ဟု သူ့ဝမ်းကွဲအစ်ကိုက အားပေးသည်။

“တကယ်လို့ ကြီးကြာကလေးက သူ့ရဲ့ လူဖြူမယားနဲ့အတူတူ လိုက်လာနိုင်တယ်ဆိုရင် ငါကလဲ မင်းနဲ့ အဖော်ရအောင် မင်းနဲ့အတူတူ လိုက်မှာပေါ့”

“ငါတော့ အခုအဖြစ်ကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်၊ ငါ့အဖေကကော ဘာပြောသလဲ”

“သူပြောတာ အများကြီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပျော်စရာကောင်းတာတွေပဲ ပြောကြရအောင်ပါကွာ၊ ငါတို့ ဒီလူဖြူတွေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သတ်နိုင်မလဲ၊ သူတို့ကို သတ်နိုင်ရင် မင်း ငါနဲ့အတူတူ ရွာကိုပြန်နိုင်မှာကွ”

“တကယ်လို့ ငါ လုပ်နိုင်ရင်တော့...၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က အများကြီးပဲကွာ”

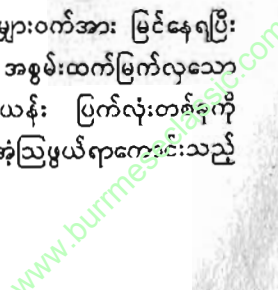
“သူတို့လူများလေ ဦးခေါင်းရေတွေ များများရလေပေါ့၊ လုတော့ယက်တော့လဲ ပစ္စည်းတွေ အများကြီးရတာပေါ့” ဟု မျှားဝက်က အားပါးရ ပြောသည်။

“ရှား... သတိထားပြော၊ တချို့ လူဖြူကောင်တွေက ငါတို့ဘာသာစကားကို နားလည်တယ်” ဟု သားရင်းက သတိပေးသည်။ သို့သော်လည်း မျှားဝက်က ရယ်သည်။ မျှားဝက်ကတော့ တား၍ရမည်မဟုတ်။ သူပြောနေကျ ပုံစံအတိုင်း ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ ပြောနေလိမ့်မည်သာဖြစ်၏။ အင်ဒီးယန်းတို့၏ အကျင့်စရိုက်အတိုင်း သာယာပျော်ရွှင်စေရန်နှင့် အဖော်ရစေရန်အတွက် ရယ်စရာ တစ်ဝက်၊ အတည်တစ်ဝက် စကားများကို ပြောလာမည်သာဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း အခုတစ်ကြိမ်တွင် မျှားဝက်သည် ရယ်စရာများကိုသာ အများဆုံး ပြောလာသည်။ အခုလာနေသည့် လူဖြူ လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့အင်အားသည် နှစ်ထောင်နီးပါးခန့် ရှိသဖြင့် သစ်တောတွင်းရှိ ဒီလာဝဲယားနှင့် ရှာဝါနီစ် စစ်သည်တော်များသည် လူဖြူများအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုရဲ။

မျှားဝက်သည် တစ်နေ့လုံးလိုလို စကားပြောလာသည်။ သူတို့စုံတွဲကွဲကွာသွားသည်မှာ သုံးရက်ရှိခဲ့ပြီ။ ထိုသုံးရက်စာကို အခုမှ အတိုးချ၍ မမောမပန်း ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်လုံး စကားပြောလာနေသော မျှားဝက်သည် ကျောက်တုံးများနှင့် သစ်တုံးများကို မှန်း၍ကျော်ရသည်။ သစ်ကိုင်း သစ်ခက်များကို တွန်းထိုးဖယ်ရှားရသည်။

သို့တစေလည်း မောပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းမရှိ။ မျှားဝက်အား မြင်နေရပြီး မျှားဝက်စကား ကြားနေရခြင်းသည် သားရင်းအဖို့ အစွမ်းထက်မြက်လှသော ဆေးကို မှီဝဲနေရသလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ အင်ဒီးယန်း ပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြီး မည်းနက်သော မျက်နှာထက်မှ အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသည်

အင်ဒီးယန်း အပြုံးတစ်ခုကို မြင်ရသည့်အချိန်မှစ၍ သားရင်းသည် ခေတ်တစ် ခေတ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားပုံရ၏။

ကြိုးကြားကလေးသည်ပင်လျှင် သူ၏ လူဖြူသတို့သမီးဘေးမှ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစွာဖြင့် လိုက်နေသော်လည်း များဝက်ကတော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပင် ရှိသည်။ ရွာသတင်းနှင့် မိသားစု သတင်းများကိုလည်း စုံလင်စွာ ပြောပြနေသည်။

သူတို့သည် မေအက်ပဲလ်ပင်များကို ဖြတ်သွားနေရသည်။ အခုကျတော့ လည်း သားရင်းသည် ထိုအပင်၏အမြစ်ကို သတိမရတော့။ နေ့ခင်းဘက် ရောက်လာသည့်အခါ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ရယ်စရာ အတိုအထွာလေးများကို ပြောနိုင်လာသည်။

“ဟေ့... များဝက် တောထဲက အပြင်ကိုထွက်ခဲ့ပါလား။ မင်းမျက်နှာ တွေ သိပ်နီလာပြီ၊ လူဖြူတွေက မင်းကိုပါ ပင်ဆယ်မေးနီးယားကို ခေါ်သွား ချင်လိမ့်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်ပြီး ဦးခေါင်းခွံကို ခွာယူလောက်အောင် တော့ မနီးသေးပါဘူးကွာ” ဟု များဝက်က ပြန်ပြောသည်။

“သူတို့က မင်းကို သေနတ်နဲ့ပစ်ချင်ရင် အချိန်မရွေး ပစ်နိုင်တယ်ကွ” ဟု သားရင်းက ဆိုသည်။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လွယ်တော့ သိပ်မလွယ်ဘူး။ သစ်ပင်တွေ နဲ့ ချုံတွေကြားမှာ ရောက်နေတာဆိုတော့ သူတို့ မှန်အောင်ပစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ ဒီကောင်တွေ သေနတ်ပစ်တဲ့ နေရာမှာလဲ မတော်ကြဘူး။ အထူး သဖြင့် ခုန်လိုက်ကလိုက် လုပ်နေတဲ့ အင်ဒီးယန်းတွေကို ထိအောင်ပစ်ဖို့ဆိုတာ သိပ်မလွယ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်မို့ မင်းအနားကို ငါ ကပ်လာရင်တော့ သူတို့ရဲ့ စစ်ပုဆိန်နဲ့ ဓားရှည်ကြီးတွေက ငါ့ကို လက်လှမ်းမီ ကုန်မှာ”

“သူတို့ ကြိုးကြားကလေးကိုတော့ စစ်ပုဆိန်နဲ့ မခုတ်ဘူးကွ”

“ဒါဆိုရင်တော့ လူဖြူသူရဲတွေနဲ့ စမ်းကြည့်မယ်လေ”

များဝက်သည် ပြောပြောဆိုဆို သားရင်းဘတ်သို့ တိုးလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် မဝံ့မရဲဖြင့် သစ်တောထဲမှ ထွက်လာပြီး လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ သားရင်းသည် သူ့ကျောပေါ်မှ အထုပ်ကို စိတ်ဝင်စားစားကြည့် သည်။

များဝက်သည် သားရင်းက တစ်ဝက်ခွဲပေးသော ပေါင်မုန့်ကို အငမ်းမရ စားသည်။ စားရင်းကလည်း အသားကို ရှုံ့မဲ့ပြီးကြည့်သည်။

“သူတို့ မင်းကိုပေးတာ ဘာသားလဲ”

“လူဖြူအမဲသား”

“ဒါကြောင့်မို့ ဒီလူတွေ အသားဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်ပြီး ခြေခွင်နေကြတာ ပဲ” ဟု များဝက်က မှတ်ချက်ချသည်။

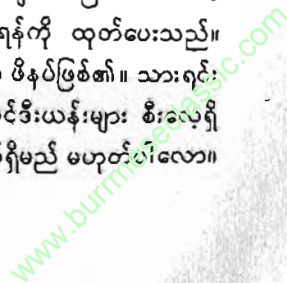
“ငါတို့ အင်ဒီးယန်းလူမျိုးတွေက သိပ်ကောင်းပြီး သိပ်အရသာရှိတဲ့ သမင်သားနဲ့ ဝက်ဝံသားတွေ စားနေချိန်မှာ သူတို့က အမျှင်ထူတဲ့ သားရေလို အသားမျိုး စားနေတာဆိုတော့ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့ကွာ”

ညီအစ်နှစ်ယောက်သည် တစ်နေ့ခင်းလုံး အတူတူပူး၍လျှောက်ကြသည်။ သားရင်းသည် သူသွားရမည့် ခရီးလမ်းဆုံးနှင့် ပတ်သက်၍ စောစောက ရှိနေခဲ့ သည့် ခါးသီးစက်ဆုပ်သော အတွေးများကို မေ့သလောက်ဖြစ်နေသည်။ ညစာစား သည့်အခါတွင်လည်း ညီအစ်နှစ်ယောက် အတူတူပင် စားကြသည်။ သို့သော် လည်း ဆံပင်နီနီနှင့် အစောင့်စစ်သားက သူတို့အား အတူတူအိပ်ဖို့ကျတော့ ခွင့်မပြု။ အင်ဒီးယန်း တစ်ယောက်အပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချ၍ မဖြစ်ဟု သူ ယူဆ သည်။ ထို့ကြောင့် များဝက်သည် ကြိုးကြားကလေးကဲ့သို့ပင် 'တောထဲဝင်၍ သူ့ဘာသာသူ နေရာရှာပြီး အိပ်ရလေသည်။

“ငါ တောထဲမှာ အိပ်မယ်” ဟု များဝက်က ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ မသွားခင် ငါ့ညီကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့ရဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့အိတ်ကလေးထဲမှ ပြောင်းဆန်ထည့်ထားသည့် သမင် ရေအိတ်ကလေးကို ထုတ်သည်။ ဤလက်ဆောင်သည် သားရင်းအား လူဖြူများ နှင့် နေစဉ်အတွင်း အစားဝဝ စားသွားနေနိုင်သည့် အခြေအနေကို ပေးနိုင်စွမ်း ရှိလိမ့်မည် ဖြစ်ရုံမျှမက ဤလက်ဆောင်ကို ပေးလိုက်သော ဦးလေးတော်ကို အမြဲတစေ သတိရနေဖို့ရှိ၏။

ထိုနောက် များဝက်သည် ပန်းပွင့်ပန်းပြောက်များ စိခြယ်ထားသော အနီရောင် သမင်ရေ နောက်ပိတ်ဖိနပ်ကလေး တစ်ရန်ကို ထုတ်ပေးသည်။ သားရင်း၏ အမေနှင့် အစ်မများက ချုပ်ပေးလိုက်သော ဖိနပ်ဖြစ်၏။ သားရင်း အနေဖြင့် သူ၏လူမျိုး လူဖြူများထံ ပြန်သွားရာ၌ အင်ဒီးယန်းများ စီးလေ့ရှိ သော ဖိနပ်သစ်ကလေးနှင့် ပြန်နိုင်မည်ဆိုလျှင် ပို၍ဂုဏ်ရှိမည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ပြင်လည်း သားရင်းသည် ဤဖိနပ်ကလေးကိုမြင်တိုင်း သူ့အမေနှင့် အစ်မများကို အမြဲတစေ သတိရနေလိမ့်မည်မှာ မလွဲ။ အိတ်ကလေးထဲမှ နောက်ဆုံးထုတ်ပေးသည့် ပစ္စည်းမှာ သားရင်း၏ အိပ်ရာထက်၌ အမြဲတစေ တင်ထားသော ဝက်ဝံရေ ခြံထည်အဟောင်းကလေး ဖြစ်၏။

“မင့်အမေက ဒါလေးကို ပေးလိုက်တာက ည၊ညကျရင် ခြံရအောင် လိုတဲ့၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုလဲ သတိရနေအောင်လိုတဲ့” ဟု များဝက်က ရှင်းပြသည်။

စိတ်ထိခိုက်လျက်ရှိသော သားရင်းသည် ဝက်ဝံရေခြံထည်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ထားသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ခြံထည်၏ ထိတွေ့မှု၊ ခြံထည်မှ ထွက်လာနေသည့်အနံ့ စသည်တို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ သူ့ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသည့် တဲအတွင်းသို့ ပြန်ရောက်နေသည်ဟု ထင်လာသည်။

“ဒါပေမယ့် အခုလို အေးတဲ့ညမှာ မင်းအတွက်ကျတော့ ခြံစရာရှိရဲ့လား” ဟု သားရင်းက မေးသည်။

“ငါလား။ ငါ့မှာ အများကြီးတယ်”

များဝက်က ဝင်ကြားသောလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ငါ့အနေနဲ့ သစ်ရွက်ခြောက်တွေကိုဖျတ်ပြီး တောင်ပူစာလေးတစ်ခု ဖြစ်သွားအောင် ပုံလိုက်မယ်၊ တောင်တန်းကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်သွားအောင် ပုံချင်လဲ ပုံလိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ ငါ အဲဒီထဲ ဝင်အိပ်မယ်၊ ငါ့ကျောအောက်မှာ အလွန်နူးညံ့တဲ့ သစ်ရွက်အိပ်ရာတစ်ခုရှိမယ်၊ ငါ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အလွန်ထူပြီး အနံ့တွေ မွှေးကြိုင်နေတဲ့ သစ်ရွက်ခြံစောင်ကြီးတစ်ထည်ရှိမယ်။ ငါကလဲ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးတွေ စိုရွဲလာတဲ့အထိ ခုန်လိုက်ပေါက်လိုက်လုပ်မယ်၊ အဲဒါဆိုရင် ငါ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်လာရုံတင်မကဘူး ငါတို့ အင်ဒီးယန်းတဲကလေးတစ်လုံး ထဲမှာ ဝင်အိပ်နေတဲ့လူလို နွေးထွေးလာမှာပေါ့ကွ၊ ဟုတ်ဘူးလား”

* * *

(၄)

သားရင်းအဖို့ အမင်္ဂလာ နာမည်တစ်ခုဖြစ်သော ပစ်ခဲတပ်သို့သွားရာ ခရီးလမ်း တစ်လျှောက်လုံးတွင် သူသည် သူ၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ များဝက်က သူ့အား ခွဲခွာပြီး ရွာသို့ပြန်သွားမည့်အချိန်ကို မတွေးမိအောင် သူ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားသည်။ များဝက်ကလည်း ထိုအကြောင်းကို သိပ်ပြီးမပြော။

“ငါနေတတ်တဲ့ဘက်ကို သွားနေတာ၊ အခုလောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပြီ ထင်တယ်ကွာ” ဟု တည်ငြိမ်လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့်ပြောသည်။

သားရင်းကလည်း ဘာမှမဖြစ်သည့်နယ် မျက်နှာကို တည်ငြိမ်အောင်ထားသည်။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် မင်း ပြန်ရတော့မယ်၊ မင်းအဖေက မင်း ထွက်လာတုန်းက ဘာမှာလိုက်သေးလဲ”

“ဘာမှမမှာဘူး၊ မမှာတာကလဲ ငါ ဘယ်လောက်ဝေးဝေးအထိ လိုက်သွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ သူမှမသိဘဲကိုးကွ” ဟု များဝက်က ပြောသည်။

“မင်း အိမ်ပြန်မရောက်သေးတာတော့ သူ သိမှာပဲနော်”

“သိမှာပေါ့၊ ကြိုးကြာကလေး ပြန်လာမယ်ဆိုတာလဲ ငါ့အဖေသိတယ်၊ တို့နှစ်ယောက် အတူတူပြန်လို့ရတာပဲ”

“ကြိုးကြာကလေးက ပြန်ချင်မှပြန်မှာ၊ သူက သူ့လူဖြူ မိန်းမအဖွဲ့က အချစ်နာကျနေတာ၊ သူက မိန်းမအနားမှာ နေချင်မှာပဲ”

www.burmeseclassic.com

“ဒီလိုဆိုတော့လဲ ငါတစ်ယောက်တည်း ပြန်မှာပေါ့၊ ဒီလောက်ကျယ်တဲ့ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ငါ မျက်စိလည်ပြီး လမ်းမှားမသွားနိုင်ပါဘူး၊ ငါ့အနေနဲ့ မြင်းချေးတွေကို ခြေရာကောက်ပြီး လိုက်သွားဖို့ပဲလိုတယ်”

“လူဖြူတချို့က မင်းကို ချောင်းပြီးတိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ငါ့ကိုထိအောင် မပစ်နိုင်ပါဘူးကွာ”ဟု များဝက်က ကြွားသည်။

“သူကပစ်ရင် ငါက ခုန်ရှောင်လိုက်မှာပေါ့၊ သူ့ရဲ့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံကို သာကြားရင် ငါ့အဖို့ လွယ်ပါတယ်၊ မင်း ‘သမင်’ကို သိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီကောင်တောင် ငါ့ခြေထောက်လို မြန်မြန်ပြေးနိုင်တဲ့ ခြေထောက်မျိုးမရှိဘူး၊ စခန်းတစ်ခုနဲ့ တစ်ခုကို ငါက ခြေဆယ်လှမ်းနဲ့ ရောက်အောင်ပြေးနိုင်တဲ့ကောင် ကွ၊ ငါ့ခြေထောက်က မြစ်နဲ့တွေ့ရင် မြစ်ထဲဆင်းဖို့ မလိုဘူး၊ ‘ကြက်ဆင်’ ဆိုတဲ့ကောင်လို ခုန်ပြီးကျော်လိုက်မှာပေါ့”

အခုဆိုလျှင် သူတို့သည် များဝက်ပြန်ရမည့် ကိစ္စကို ရံဖန်ရံခါမှသာ စကားစပ်၍ ပြောကြသည်။ ဤအကြောင်း အခြားတစ်ချိန်ချိန်ကျမှ ပြောလျှင်ရ သည်ဟု တွက်ကြသည်။ ထိုကိစ္စ သူတို့စိတ်ထဲမှ ပျောက်ကွယ်နေစေရန်အတွက် အချိန်ရှိသမျှ အခြားအကြောင်းတွေကိုချည်း ပြောကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦး စိတ်ဝင်တစား ပြောကြသည့် အကြောင်းအရာ တစ်ခုမှာ လူဖြူများ၏ မြင်းများအကြောင်း၊ အကယ်၍ အခါအခွင့်သင့်လာပါက သင့်တော်ရာ မြင်းများကိုခိုး၍ အိမ်သို့စီး၍ ထွက်ပြေးမည်အကြောင်း စသည်တို့ ဖြစ်၏။

စိတ်ဝင်တစားနှင့် မြန်ရေရှက်ရေ ပြောမိကြသည့် အခြားအကြောင်းအရာ တစ်ခုမှာ သူတို့ သဘောမတွေ့သည့် လူဖြူ အစောင့်တပ်သားများအကြောင်းနှင့် အကယ်၍ ထိုလူစုအား သစ်တောထဲ၌ တစ်ယောက်ချင်းဆုံမိလျှင် ဘယ်လိုရိုက် မယ်၊ ဘယ်လိုသတ်မည်၊ ဘယ်လို ဦးရေခွဲခွာမည် စသည် စသည်တို့ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကြီးကြားလေးသည် သူ့ လူဖြူမိန်းမအနီးမှ ဣလား ပြီးနောက် သူတို့ထံလာ၍ စကားစမြည်ပြောသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူတို့သည် လူဖြူများ၏ မိုက်မဲသော အပြုအမူများကို ပြောမိကြလေသည်။

“ဒီလူဖြူတွေရဲ့ အပြုအမူတွေ သိပ်ထူးဆန်းတာ တခြားကြောင့် မဟုတ် ဘူးကွ၊ သူတို့ဟာ ကမ္ဘာဦး လူသားတွေမဟုတ်လို့၊ ငါတို့ အင်ဒီးယန်းတွေ ကသာ ကမ္ဘာဦးလူသားတွေ၊ မဟာသတ္တဝါကြီးက အစကတည်းက ငါတို့ကို

ဖန်ဆင်းတာ၊ ဒီမှာကြည့် ငါတို့ဆံပင်တွေဟာ အမြဲတမ်း နက်နေတယ်၊ ငါတို့ မျက်စိတွေနဲ့ အသားတွေက ညိုမည်းနေတယ်။ တွေ့လား သားရင်းတောင် အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် လူဖြူတွေကျတော့ အရောင်အဆင်းက မြင်းတွေနဲ့ တစ်ထေရာတည်း ဖြစ်နေတယ်၊ တချို့က အနီဖျော့ဖျော့၊ တချို့က နီရဲရဲ၊ တချို့က သိပ်လဲမနီ သိပ်လဲမရဲဘူး၊ တချို့ လူဖြူတွေကျတော့ ဆံပင်က နက်တယ်၊ တချို့ကျတော့ သိပ်မနက်ဘူး၊ ဖျော့တော့တော့နဲ့၊ တချို့ကျတော့ သစ်တုံးပုပ်ရောင်ဆံပင်နဲ့၊ တချို့ကျတော့ ဆံပင်အရောင်က ဝိုလ်မူးကြီးရဲ့ မြင်းအရောင်အတိုင်းပဲ၊ တချို့ဆံပင်ကျတော့ ဒီစောင်လို အနီရောင်မျိုးကွ၊ သူတို့မျက်လုံးရောင်တွေကလဲ သူတို့ဆံပင်တွေလိုပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့က သွေးရောနေတဲ့ လူမျိုးဖြစ်နေတာကိုးကွ၊ ဒါကြောင့်ဖို့လဲ သူတို့ဟာ မိုက်မဲတာ၊ သူများကို ဒုက္ခပေးတာကွ၊ မဟာသတ္တဝါကြီးက သူတို့ရဲ့ စိတ်နေ စိတ်ဓာတ်ကို ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ သူ့အနေနဲ့ သူတို့ကို စာအုပ်ကောင်းကြီး တစ်အုပ်လဲပေးတယ်၊ စာဖတ်တတ်အောင်လဲ သင်ပေးတယ်၊ ဒါမှလဲ သူတို့ အနေနဲ့ အကောင်းနဲ့အဆိုးကို ခွဲခြားနိုင်မယ်မဟုတ်လား၊ တို့ အင်ဒီးယန်းက တော့ အစကတည်းက စာအုပ်မရှိဘဲနဲ့ အဆိုးအကောင်း ခွဲခြားတတ်တယ်၊ စာဖတ်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ အလွန်ပင်ပန်းတဲ့ အလုပ်ပိုတစ်ခုကို မလုပ်ဘဲနဲ့ အဆိုးအကောင်းသိတယ်”

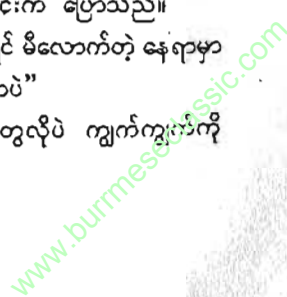
“ဒီလူဖြူတွေအားလုံး မျက်စိလဲ မှန်တယ်လို့ ကျုပ်ကတော့ထင်တယ်” ဟု များဝက်က ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့နဲ့ ဆုံမိတဲ့အခါ အနားကပ်ပြီး သူတို့ကြည့်ပုံကို သတိထား မိရဲ့လား၊ ကျုပ်တို့ခြေဖျားတွေကို တက်နင်းမိတော့မလိုဘဲ၊ ကျုပ်တို့ အင်ဒီးယန်း တွေကျတော့ မျက်စိတွေက သိပ်ဖူးရှုတယ်၊ မျက်စိအမြင်အားက သိပ်ကို ကောင်းတယ်၊ တစ်နေရာမှာရပ်ပြီး သူ့မြင်ချင်တာမှန်သမျှ မြင်အောင်ကြည့်နိုင် တယ်”

“လူဖြူတွေဟာ နားလဲမပါဘူးဗျ”ဟု သားရင်းက ပြောသည်။

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တုတ်နဲ့လှမ်းထိုးရင် မိလောက်တဲ့ နေရာမှာ ရပ်ပြီး စကားပြောနေတော့လဲ အကျယ်ကြီး ပြောတာပဲ”

“သူတို့ချင်း စကားပြောတော့လဲ ရေကြက်တွေလိုပဲ ကျက်ကျွတ်ကို ညံ့နေတာပဲ”ဟု များဝက်က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“အဲသလောက် ဆူညံနေရင် တစ်ယောက်ပြောတဲ့ စကားကို တစ်ယောက် နားလည်ပါဦးတော့မလားဗျာ၊ တစ်ဖက်က ပြောနေတဲ့ လူရဲ့စကားကို ရေငုံ နှုတ်ပိတ်လုပ်ပြီး ဆုံးအောင်နားထောင်ဖို့ သူတို့ လူကြီးမိဘတွေက ဘာကြောင့် မဆုံးမကြသလဲ မပြောတတ်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့က ဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ နောက်မှဖြစ် လာတဲ့ လူသစ်တွေမို့လို့ကွ” ဟု ကြီးကြားလေးက ရှင်းပြသည်။

“လူဖြူတွေဟာ ကလေးတွေလိုပဲ၊ သက်တမ်းကလဲနု၊ ပေါ့ပေါ့တန်တန် လဲ နေတတ်တယ်၊ သူတို့အနေနဲ့ တစ်နေ့မှာ သေရမယ်ဆိုတာလဲ သိတယ်၊ သေရင် သူတို့နဲ့အတူ ဘာပစ္စည်းမှ ပါမသွားနိုင်ဘူးဆိုတာလဲ သိတယ်၊ အဲသလို သိလျက်ကြားထဲကပဲ ရွှေငွေရတနာ ပစ္စည်းတွေကို စုနေတာ မင်းတို့ မြင်ဖူးကြတယ် မဟုတ်လား၊ ပစ္စည်းစုတာဟာ တကယ်တော့ အလကားအလုပ် ပါကွာ၊ လူတစ်ယောက်သေလို့ နောက်ကမ္ဘာလောကထဲ ရောက်သွားရင် လူတစ်ယောက်အတွက် လိုအပ်တာ မှန်သမျှ အများကြီးရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ သူတို့အိမ်ကလဲ သူတို့စုဆောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အကုန်လုံး သိမ်းဆည်းထား နိုင်လောက်အောင် မကြီးဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ သူတို့ခေါ်တာ ဘာတဲ့ကွာ၊ ကျီဆို လား၊ ဘာလား၊ အဲဒါမျိုး အိမ်တစ်လုံး ထပ်ဆောက်ရတယ်၊ အေး အဲဒါကြောင့် မို့လဲ လူဖြူတွေအားလုံးဟာ သူတို့စကားနဲ့ခေါ်တဲ့ သော့ဆိုတာကို တံခါးမှာ အမြဲတပ်ထားရတယ်၊ အဲဒီ သော့ဆိုတာ သံနဲ့လုပ်ထားတာကွ၊ အဲဒီဟာကို ဖွင့်ဖို့ တခြားပစ္စည်း သေးသေးလေးတစ်ခု အမြဲဆောင်ထားရတာကွ သိလား”

“တကယ်လို့သာ ကျုပ်တို့ အင်ဒီးယန်းတွေလို သူတို့ ညီအစ်ကိုချင်းတွေ ဝေမျှနေကြမယ်ဆိုရင် ဒုတိယအိမ်တစ်လုံး ဆောက်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ဗျာ” ဟု များဝက်ကပြောသည်။

“သူတို့ အဲဒီသဘောကို မသိကြဘူး ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

“အိုကွာ လူဖြူတွေဟာ လူထူးလူဆန်းတွေကွ၊ သူတို့ကို လိမ္မာရေးခြား ရှိတဲ့လူတွေ နားမလည်နိုင်ဘူး” ဟု ကြီးကြားလေးက ဆိုသည်။

“သူတို့ သွားတဲ့လာတဲ့အခါ ဘယ်လိုဆိုတာ မင်းတို့ သတိထားမိကြ ရဲ့လား၊ ငါတို့ အင်ဒီးယန်းတွေ သွားတဲ့လာတဲ့အခါ ဘာကိုကြည့်သွားသလဲ၊ ငါတို့ကတော့ အမဲလိုက်ဖို့ သားကောင်ကြည့်တယ်၊ ခြေရာခံတယ်၊ ငါတို့ရဲ့ မဟာသတ္တဝါကြီးက ငါတို့တိုင်းပြည်ကို လှပနေအောင် ဘယ်လိုဖန်တီးတည်

ဆောက်ပေးသွားသလဲ ဆိုတာကိုကြည့်တယ်၊ သစ်တောတွေအတွက် ဖန်တီးပေး ထားတဲ့ သစ်ပင်တွေ၊ မြစ်တွေအတွက် ပေးထားတဲ့ ရေတွေနဲ့ ပရေရီလွင်ပြင် တွေအတွက် ပေးထားတဲ့ မြက်တွေကို ကြည့်ကြတာကွ၊ ဒါပေမဲ့ လူဖြူကတော့ ဒီလိုအလှအပကို နည်းနည်းကလေးပဲမြင်တယ်၊ သူက အများအားဖြင့် မြေကြီး ကိုပဲ ကြည့်တယ်၊ သူက မြေကြီးကို သံကိရိယာနဲ့တူးပြီး မြေကြီးက ဘယ်လောက် မည်းနက်နေသလဲ၊ အဲဒီမြေကြီးအမည်းက ဘယ်လောက်အထိ နက်သလဲဆိုတာကြည့်တယ်၊ ဟေ့ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ဒီနေရာမှာ သစ်ကြားပင်နဲ့ ဟစ်ကိုရီပင်တွေ၊ ချယ်ရီပင်တွေနဲ့ သကြားပင်တွေ ပေါက်နေတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကြည့်တာက သစ်ပင်တွေကို အရေးထားပြီး ကြည့်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီသစ်ပင်မျိုးတွေ ပေါက်တာဟာ ဘာကြောင့်လဲ၊ မြေကြီးက မည်းနက်နေလို့သာ ပေါက်တာဆိုတဲ့ အချက်ကို ကြည့်တာ၊ တကယ်လို့ ရှဉ့်တွေ၊ ဝက်ဝံတွေနဲ့ ကြက်ဆင်တွေကို အစာကျွေးမွေးနေတဲ့ ဝက်သစ်ချပင်လို့ အပင်မျိုးတွေ များနေ ရင်တော့ သူ မျက်နှာရှုံ့ပြီး ဒီလိုနေရာ ဒေသမျိုးကျတော့ လုံးဝအသုံးမကျဘူး လို့ ပြောတာပဲ”

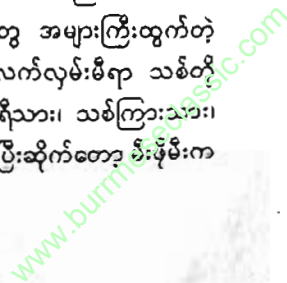
“သစ်တောထဲမှာ လူဖြူတွေရဲ့ ဖိုက်မဲမှုကို ကျုပ်လဲ တွေ့ခဲ့ဖူးတယ် ကြီးကြားလေးရဲ့”

များဝက်က ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်၍ ပြောသည်။

“ညရောက်လို့ စခန်းချဖို့ နီးလာတဲ့အခါ သူတို့မျက်လုံးတွေက တစ်ဝက် ပွင့် တစ်ဝက်မှိတ်ဖြစ်နေပြီ၊ ခပ်မြင့်မြင့်နဲ့ ခြောက်သွေ့တဲ့ နေရာမျိုး လိုက်မရှာ တော့ဘူး၊ ရေတွေက စိုစိုနဲ့ ညစ်ပတ်တဲ့နေရာမှာပဲ စခန်းချတယ်၊ တစ်ခုပဲရှိ တယ်၊ အများအားဖြင့် သစ်ပင်ကြီးတွေအောက်မှာ နေကြတာများတယ်၊ စခန်းမှာ မီးမဖိုခင် လေဘယ်ဘက်က တိုက်တယ်ဆိုတာတောင် မကြည့်တော့ဘူး၊ အဲ မီးခိုးတွေက သူတို့ဘက် လာပြီဆိုရင်တော့ သူတို့လက်တွေနဲ့ ဦးထုပ်တွေ တယမ်းယမ်းနဲ့ ခြင်တွေခြောက်နေသလိုပဲ”

သားရင်းကလည်း များဝက်၏စကားကို ထောက်ခံသည်။

“ရေနွေးကရားတွေ ချိတ်တော့လဲ မီးခိုးလုံးတွေ အများကြီးထွက်တဲ့ ဘက်မှာ ချိတ်တယ်ဗျာ၊ သိလား၊ ထင်းကျတော့လဲ လက်လှမ်းမီရာ သစ်တို့ သစ်စတွေကို ဆွဲပြီးဆိုက်တာ၊ ဝက်သစ်ချသား၊ ချယ်ရီသား၊ သစ်ကြားသား၊ သစ်အယ်သား တွေသမျှ သစ်သားအစုံတွေကို ဆွဲဆက်ပြီးဆိုက်တော့ ခီးဖိုမီးက

သေကုန်တာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ သူတို့စောင်တွေနဲ့ ဘောင်းဘီအင်္ကျီတွေကိုကြည့် အကုန်လုံး မီးလောင်ပေါက်တွေနဲ့ချည်းပဲ”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ အခုပြောတာတွေ အားလုံးမှန်တယ်” ဟု ကြီးကြားလေးက သဘောတူသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့လုပ်နေကျ အကျင့်တစ်ခုကိုတော့ ငါက ပြောင်းမသွားစေချင်ဘူး။ အမြဲပဲ ရှိစေချင်တယ်။ အဲဒါက တခြားမဟုတ်ဘူး။ ညကျရင် အိပ်တဲ့ပုံကွ၊ အိပ်တော့မယ်ဆိုရင် သူတို့ခေါင်းပေါ်မှာ သစ်ကိုင်းခြောက် အကြီးကြီးတွေ ရှိမရှိ ဘယ်တော့မှ ကြည့်လေ့ကြည့်ထဲ မရှိဘူး။ တစ်ခါတလေ မဟာသတ္တဝါကြီးက လေမှန်တိုင်းဆင်းပြီး သစ်ကိုင်းခြောက်ကြီးကို အိပ်နေသူ လူဖြူတွေပေါ်ကျအောင် လုပ်လိုက်ရင် ကောင်းမှာပဲလို့ ငါတွေ့မိတယ်။ အဲသလိုသာ လုပ်ပေးလို့ကတော့ လူဖြူတွေ မသေဘဲ ဘယ်နေမလဲကွာ”

သုံးဦးသား ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိကြသည်။ များဝက်နှင့် ကြီးကြားလေးတို့ ပြန်သွား၍ သူ့မှာ အဖော်မရှိတော့ဘူးဆိုလျှင် သူ ဘာလုပ်ရပါမည်နည်း။ သားရင်း စဉ်းစား၍မရ။ အခုဆိုလျှင် ထိုနှစ်ယောက် သူနှင့်ကြာကြာဆက်၍ နေခွင့်မရှိတော့မည့် အရိပ်လက္ခဏာများကို မြင်တွေ့နေရပြီ။ ထိုနေ့တွင် မြောက်ပိုင်းမှ မိုဟော့စ်အင်ဒီးယန်း တစ်ယောက်နှင့် အမှတ်မထင် ဆုံမိသည်။ သူတို့လူစုသည် မကြာခင် မြစ်ကြီးတစ်မြစ်ကို တွေ့ရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပစ်ခံတပ်သည် ဤမြစ်ကြီးပေါ်၌ တည်ရှိကြောင်း ထိုသူက ပြောပြသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုသူပြောထားသည့်အတိုင်း မြစ်ကြီးတစ်မြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြသည်။ သို့သော်လည်း အဆက်မပြတ် ရွာနေသော မိုးကြောင့် မြစ်တစ်မြစ်လုံး အဆမတန် ရေလျှံနေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် မြစ်ကို ချက်ချင်းမဖြတ်နိုင်တော့ဘဲ ရေကျသွားအောင် စောင့်နေကြရလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက် များဝက်နှင့် ကြီးကြားလေးတို့ တောထဲ၌အိပ်ပြီး ပြန်လာသောအခါ စခန်းအနီး၌ လဲကျသေဆုံးနေသည့် မိုဟော့စ်၏အလောင်းကို တွေ့သည်။ မိုဟော့စ်သည် စစ်ပုဆိန်နှင့် အခုတ်ခံရခြင်း ဖြစ်ပြီး ဦးရေခွဲပါ ခွာယူခြင်းခံထားရသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဒီလာဝဲယား အင်ဒီးယန်း တစ်ယောက်သည် မင်ဂိုအင်ဒီးယန်း တစ်ယောက်နှင့် အထူးသဖြင့် မိုဟော့စ်တစ်ယောက်အတွက် မျက်ရည်ကျစရာ မလိုပေ။ သို့သော်လည်း ဝံပုလွေ အစားခံရမည်ကိုတော့ သူတို့အားလုံး

မလိုလားကြပေ။

“ဒါ လူဖြူစစ်သားတွေ လုပ်တာလို့ ငါထင်တယ်” ဟု ကြီးကြားလေးက ပြောသည်။ “တစ်ယောက်က သူနဲ့ ရှေ့ကရပ်ပြီး တရင်းတနီး စကားပြောနေတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က ခြေသံမကြားအောင် နောက်ကလာပြီး ပုဆိန်နဲ့ ခုတ်တာ”

သားရင်း၏ ရင်တွင်း၌ လူဖြူစစ်သားအားလုံးကို မုန်းတီးရွံရှာစိတ် ကိုန်းအောင်းလျက်ရှိသည်။ မိုဟော့စ်အင်ဒီးယန်းသည် အရပ်ဆိုးချင် ဆိုးပေလိမ့်မည်။ သို့တစေလည်း မိုဟော့စ်သည် သူ့လိုပင် အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

နောက်နေ့မနက် ဆံပင်နီနီနှင့် အစောင့်စစ်သား ရောက်လာပြီး သားရင်းနှင့် များဝက်တို့ ယနေ့ လူချင်းခွဲကြရမည်ဟု လာပြောသည်အခါ သားရင်းသည် သူ့ရင်ထဲ၌ မျိုသိပ်ထားရသော ခံစားမှုကို မချုပ်တည်းနိုင် ဖြစ်ရသည်။ အစောင့်စစ်သား၏ အဆိုအရ မကြာမီ သူတို့အားလုံး မြစ်ကိုဖြတ်ကူးကြရ တော့မည်ဖြစ်၍ များဝက်သည် မြစ်၏ ဤဘက်ကမ်း၌ နေရစ်ခဲ့ရမည်ဖြစ် သည်။

“ကျုပ်အစ်ကို တစ်ယောက်တည်းကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ ရွေးပြီးနှင်ရတာလဲ” ဟု သားရင်းက မေးသည်။

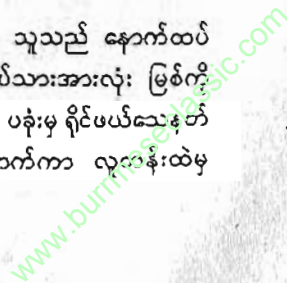
“ကြီးကြားလေးဆိုတဲ့ ကောင်လဲ မလိုက်ရဘူး။ အခုဆိုရင် ငါတို့ လူဖြူ တွေနဲ့ နီးကပ်လာပြီ။ တချို့ လူဖြူတွေဟာ မင်းတို့ အင်ဒီးယန်းတွေရဲ့ဒဏ်ကို ခံထားကြရတာ၊ သူလိုက်လာရင် ဝိုင်းသတ်ကြမှာပဲ”

“သူတို့ သတ်ချင်ရင် အခုချက်ချင်း ဒီဘက်ကမ်းမှာပဲ သတ်လို့ရတာပဲ၊ သူတို့ အခု မိုဟော့စ်ကို သတ်သလိုပေါ့”

“ဒါကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့အမိန့်ပဲ”

“သူက များဝက်ရဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ များဝက်က သူ့အမိန့်ကို ဘာကြောင့် နာခံရမှာလဲ”

အစောင့်၏ မျက်နှာသည် ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူသည် နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ပေ။ သို့သော်လည်း တပ်သားအားလုံး မြစ်ကို ကူးဖြတ်ရန်အတွက် ရေတိမ်ရာဆိပ်သို့ ဆင်းကြသောအခါ ပန်းမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ် ကိုဖြုတ်၍ များဝက်၏ ရင်ဘတ်ကို ပြောင်းဝနှင့်ထောက်ကာ လူ့အနီးထဲမှ

ထွက်ခိုင်းသည်။

သားရင်း၏ ရင်ထဲတွင် လူဖြူစစ်သားအား စက်ဆုပ်မုန်းတီးစိတ် ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ရေထဲမှ ဖြတ်ကူးသည့်အခါ သူ့အထုပ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကိုင်၍ မြောက်ထားနိုင်ရန် ကြိုးမြေပေးထားသဖြင့် သူ့လက် များသည် လွတ်လပ်လျက်ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် သူ့လက်များကို စိတ်ထဲရှိသလို လွတ်လပ်စွာ အသုံးချနိုင်သည့် အခြေအနေ၌ ရှိနေ၏။ သူသည် သူ့လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသည့် ပစ္စည်းများကို လွတ်ချလိုက်ပြီး အစောင့်စစ် သားအား လက်သီးနှင့် တအားကြိုး၍ ထိုးလိုက်သည်။

ပြင်းထန်လှသော လက်သီးချက်ကြောင့် အစောင့်စစ်သားသည် ဗိုင်းခနဲ လဲကျသွားသည်။ သူသည် စစ်သားအပေါ်သို့ ခုန်အုပ်လိုက်ပြီး စစ်သား၏ခါးမှ ဓားနှင့် စစ်ပုဆိန်ကို လုယူဖို့ကြိုးစားသည်။ နှစ်ယောက်သား မြေကြီးပေါ်တွင် လိမ့်နေကြသည်။ ဒုတိယစစ်သားသည် များဝက်အား သေနတ်နှင့်ချိန်ထားသည်။ အခြားစစ်သားများသည် အပြေးအလွှား ရောက်လာကြပြီး အစောင့်အား လုံးနေသည့် သားရင်းအား ဆွဲဖယ်ကြသည်။

“အစ်မီယန်း အရူး” ဟု လဲကျနေရာမှ ကြိုးထလာသော ဆံပင်နီနီ နှင့် အစောင့်က ဒေါသတကြီး ရေရွတ်သည်။ “ငါ သူ့ကို သေနတ်နဲ့ပစ်ဖို့ လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ သူ့ကို ကောင်းစေချင်လို့လုပ်တာ”

စစ်သားများက သားရင်းအား ဝိုင်းချုပ်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ကြိုးနှင့် ပူး၍ချည်ကြသည်။ သားရင်းကတော့ အားကုန်ထုတ်၍ ရုန်းကန်ဆဲ ဘေးမှ ရပ်နေသော များဝက်သည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“ကျုပ်ညီဝမ်းကွဲဟာ ဟိုတုန်းကတည်းက လူဖြူသွေး ရှိခဲ့တာပါ” ဟု များဝက်က အစောင့်အား တောင်းပန်သည်။

“ခင်ဗျား စိတ်အေးအေးထားပါ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ကျုပ် ဒီဘက် ကမ်းမှာ နေခဲ့ပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ ညီအစ်ကို လူချင်းမခွဲခင် သူ့အဖေက မှာလိုက်တဲ့စကား ကျုပ်ညီကို ပြောပြပါရစေ”

“ပြောစရာရှိတာ သွားပြော” ဟု အစောင့်က သံပြတ်ဖြင့် ခွင့်ပြုသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဓားပေးဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့၊ မင်း နံကြားကို ကျည်ဆံ ဝင်သွားမယ်”

များဝက်သည် ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သားရင်း၏ဘေးသို့

ရောက်သွားသည်။ သစ်ပင်ကြီးများကြားမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် မြစ်ပြင်ကို မြင်နေရပြီဖြစ်၏။

“ငါ အခု မင့်အဖေကိုယ်စား စကားပြောတော့မယ်” ဟု များဝက်က စပြောသည်။

“သူက ငါ့ကို ဒီစကားတွေ ပြောလိုက်ပါလို့ မှာတယ်၊ သူ့မှာလိုက်တဲ့ စကားတွေကို ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ ငါ မေ့မသွားဘူး၊ ဟောဒီ စကားတွေဟာ သူ့မှာလိုက်တဲ့ စကားတွေပဲ”

“သားရင်း အင်ဒီးယန်းတွေ ဖမ်းမိလာတဲ့ လူဖြူတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန် ကြတယ်ဆိုတာကို မေ့မပစ်နဲ့၊ တကယ်လို့ မိလာတဲ့ လူဖြူသူပုန်းဟာ စိတ်လက်ကြည်ကြည်သာသာနဲ့ သည်းခံစိတ်ထားပြီး ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ပြမယ်ဆိုရင် သူ့ကိုဖမ်းလာတဲ့ သူ့သခင် အင်ဒီးယန်းက သူ့ကို သဘောကျ သွားတာပဲ၊ ဒီလူဖြူကို အင်ဒီးယန်းကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ပျိုးထောင် သွားနိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတာလဲ သူ သိတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ အင်ဒီးယန်းသခင်က သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံပြီး နောက်ဆုံး မွေးစားလိုက်တာပဲ၊ တကယ်လို့ သူဖမ်းမိလာတဲ့ လူဖြူက အချိန်ရှိသမျှ သူ့ကို ပြန်ပြီးခုခံနေမယ်၊ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားနေမယ်၊ တညည်းညည်းတညညညလုပ်ပြီး အခွင့်အရေး လောက်ပဲ တောင်းခံနေမယ်ဆိုရင်တော့ သူ့သခင် အင်ဒီးယန်းက ဒီလူဖြူကို သူ့လို အင်ဒီးယန်းကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် လုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး လို့သိတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ သူ့အနေနဲ့ လူဖြူရဲ့ ဦးရေခွဲကို ခွာယူဖို့ကလွဲပြီး တခြား ဘာမှ လုပ်စရာမရှိတော့ဘူး၊ သားရင်း မင်းအနေနဲ့ ပြန်ပြီး ခုခံတိုက် ခိုက်တော့မယ်ဆိုရင်တော့ မတိုက်ခင် ဆီးနှင်းပြင်ပေါ်က ဆီးသီးတစ်လုံး မှည့် အောင်စောင့်သလို အချိန်ကောင်း၊ အခါကောင်းကိုစောင့်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ အာခံချင်စိတ် မွေးဖို့ထက် ကိုယ့်စိတ်ကို အမြဲ ရှင်သန်တက်ကြွနေအောင် မွေးဖို့က အရေးကြီးတယ်၊ သေခြင်းထက် ရှင်ခြင်းကို အလိုရှိခြင်းဟာ ပညာရှိ ပီသရာရောက်တယ်၊ တကယ်လို့ မင်း သေပြီဆိုရင်တော့ မင်းအဖေ၊ မင်းအဖေနဲ့ မင်းအစ်မတွေအားလုံး မင်းအတွက် ဝမ်းနည်းပူဆွေးကြရလိမ့်မယ်၊ ငိုကြွေးကြ ရလိမ့်မယ်”

သားရင်းသည် ခေါင်းငုံ့၍ နားထောင်သည်။ စကားလုံးများသည် သူ့အဖေ သုံးလေ့ရှိသော စကားလုံးများဖြစ်သဖြင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် သူ့အဖေ

ကိုယ်တိုင်ပြောနေသည်ကို နားထောင်နေရသည့်နှယ်ရှိသည်။ များဝက်ကလည်း စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“မင်းအဖေက ထပ်ပြီး မှာလိုက်သေးတယ်၊ သူမှာတာက သားရင်း တို့သားအဖနှစ်ယောက် လူဖြူမ မြစ်ကမ်းပါးပေါ်မှာ အမဲလိုက်ခဲ့ကြတဲ့ အချိန်ကို သတိရပါ။ မေ့မသွားပါနဲ့၊ တို့သားအဖ ဝက်ဝံတစ်ကောင်ကိုပစ်တာ ကျောရိုး ကျိုးသွားခဲ့တယ်၊ ဝက်ဝံဟာ နေရာမှာတင် လဲကျပြီး မြီးရှည်ဆိုတဲ့ ကျားသစ်လို အော်နေတယ်တဲ့၊ အဲဒီတုန်းက မင်းအဖေက ဝက်ဝံနားသွားပြီး ဝက်ဝံရဲ့ နှာခေါင်းကို သေနတ်ယမ်းဆောင့်တံနဲ့ ရိုက်လိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ မင်းအဖေက ဝက်ဝံကို ငါပြောတာ နားထောင်စမ်း ဝက်ဝံ၊ မင်းဟာ သတ္တိသိပ် နည်းတဲ့ကောင်ပဲ၊ မင်းဟာ စစ်သည်တော်နဲ့မတူဘူး၊ ငါတို့လူမျိုးတွေ စစ်ပွဲမှာ ဘယ်လိုဆိုတာ မင်းသိသားပဲ၊ ငါသာ မင်းနေရာမှာဆိုရင် ရတဲ့ဒဏ်ရာကို ရဲရဲ ပုံပုံနဲ့ သည်းခံအောင်အီးပြီး စစ်သည်တော်တစ်ယောက် သေသလို သတ္တိရှိရှိနဲ့ သေမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အခု မင်းကတော့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး အဘွားကြီး တစ်ယောက် ညည်းတွားသလို ညည်းတွားနေတယ်၊ မင်းဟာ မင်းအပြုအမူနဲ့ မင်းရဲ့ အမျိုးတွေကို ဂုဏ်သိက္ခာကင်းမဲ့အောင် လုပ်တာပဲလို့ ပြောတယ်၊ သားရင်း မင်းအဖေရဲ့ အဲဒီစကားတွေကိုရော မှတ်မိသေးရဲ့လား”

“ငါ မှတ်မိပါတယ်” ဟု သားရင်းက ပြောသည်။

“ငါ အခုပြောတဲ့အတိုင်း အဖေ့ကို ပြောပြပါကွာ၊ ငါ့ကို ဂုဏ်သိက္ခာ ကင်းမဲ့အောင် လုပ်ရင်လည်း အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက် ပီပီသသနဲ့ သည်းခံသွားပါ မယ်လို့လဲ ပြောလိုက်ပါ၊ ငါ့ဘက်က တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ဖို့အတွက် အခွင့်ကောင်း အခါကောင်းနဲ့ အချိန်ကောင်းကိုလည်း ပေါ်မလာသေးခင် စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ စောင့်မှာပါလို့လဲ ပြောပြလိုက်ပါကွာ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ငြိမ်ဆိတ်စွာ လျှောက်သွားနေကြသည်။ မြစ်ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ များဝက်က လူတန်းထဲမှ ဘေးသို့ထွက် ရပ်လိုက်သည်။ သားရင်းတစ်ယောက်တည်း ရေထဲသို့ဆင်းသည်။ မြစ်ရေသည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာပြီး သူ့ခါးအထက်သို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့တစ် ကိုယ်လုံး တုန်ရင်လျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း သူသည် နောက်သို့ လှည့်မကြည့်။ မြစ်ရေထဲမှ တစ်ဖက်ကမ်းပါးပေါ် တက်သွားသည်အထိ တစ်ချက်ကလေးမျှ လှည့်မကြည့်။ ကမ်းပါးပေါ်သို့ရောက်၍ လူတန်းကြီးနှင့်အတူ လျှောက်သွား

ချိန်ကျခါမှပင် နောက်သို့ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

ဤဘက်ကမ်းမှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် လူနှစ်ယောက်၏ ရုပ်ပုံလွှာများ ကို မြင်နေ၏။ ရေစပ်၌ ရပ်နေကြသည့် များဝက်နှင့် ကြီးကြာလေး။ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများသည် သူ့နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်လာ နေမှန်း သားရင်းက သိသည်။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်ပြပြီး နှုတ်ဆက် လိုက်ချင်ပါ၏။ သို့သော်လည်း သူ့လက်များသည် လွတ်လွတ်လပ်လပ်မဟုတ်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ကြိုးနှင့်ပူး၍ တုပ်ထားသည် မဟုတ်ပါလော။ ထို့နောက် သူသည် သူ့အဖော်များနှင့်အတူ သစ်တောအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

မိုးကောင်းကင်နှင့် ထိလှနိုးပါးဖြစ်နေသော ကျောက်စွန်း ကျောက်တောင်များကိုလည်း မတွေ့ဖူးခဲ့။

မျက်စိတစ်ဆုံးမျှ ဝေးကွာသောနေရာသို့ ရောက်သည်အထိ တစ်တောင်ပေါ်တစ်တောင်ဆင့်၍ ပြေးသွားနေကြသည့် တောင်စဉ်တောင်တန်းများကိုလည်း မမြင်ဖူးခဲ့။

ဤတောင်တန်းများ သူ့နောက်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ယင်းတို့သည် သူ့အား သူ့လူမျိုးများနှင့် ခွဲပစ်လိုက်သည့် တိုင်း၍ထွာ၍ မရနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားသော အရံအတာကြီးများနှင့် တူသွားလေသည်။

အခုဆိုလျှင် သူသည် တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားနှင့် ကြားခဲ့ဖူးသည့် နေရာတစ်နေရာသို့ ဆိုက်ရောက်နေလေပြီ။ ထိုနေရာကို သူ့မျက်စိများနှင့် မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့နေရပြီဖြစ်၏။ မြင်နေရသည်မှာ ဝမ်းနည်းစရာလည်း ကောင်း၏။ မယုံကြည်နိုင်စရာလည်းဖြစ်၏။

အင်ဒီးယန်းတို့ ပိုင်ဆိုင်သော သစ်တောကြီးများသည် လူဖြူ ဖျက်ဆီးရေးသမားများ၏ လက်ချက်ဖြင့် ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းလျက်ရှိသည်။ အင်ဒီးယန်းတို့အတွက် အမဲလိုက်စရာနေရာပင် မကျန်တော့။ အမဲလိုက်စရာ တောမရှိလျှင် အင်ဒီးယန်းတို့အဖို့ နေစရာ အဘယ်မှာလျှင် ရှိပါတော့မည်နည်း။

ဤနေရာတွင် ပျက်သုဉ်း တိမ်ကောလျက်ရှိသော မြေပြင်သည် ညှိုးရော်နေသည့် ပေါင်းပင် မြက်ပင်များနှင့် သစ်တောတို့များသာ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ ထိုနေရာ တစ်လျှောက်တွင် လူဖြူတို့၏ အိမ်များနှင့် သူတို့ပိုင်ပစ္စည်းများ သိုလှောင်စရာ စတိုများက ကြီးစိုးနေကြလေပြီ။

ပစ်ခတ်ပစ်သည် အရပ်ဆိုင်းချင် ဆိုးပေလိမ့်မည်။ သို့တစေလည်း ထိုခံတပ်နေရာဒေသသည် အခုအချိန်ထိ အင်ဒီးယန်းတို့၏ တိုင်းပြည်ဖြစ်နေဆဲ။ အခုဤနေရာကတော့ သူ့ရန်သူ လူဖြူတို့၏ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းကြုတ်သော နေရာဒေသတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

သူ့ပတ်ပတ်လည်၌ လူဖြူများ ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးနေသည်ဟူ၍သာ စိတ်ထဲက ခံစားထိတွေ့နေရသည်။ သူ၏ သမင်ရေ နောက်ပိတ်ဖိနပ်သည် ရေညှိများထူထပ်သော တောတွင်းလမ်းများကို မနင်းရတော့။ မာကျောသော ကျောက်ခင်းလမ်းမကိုသာ နင်း၍လျှောက်သွားနေရသည်။

ထူးထူးဆန်းဆန်း သစ်သားဝင်းတိုင်ကြီးများ ပတ်ပတ်လည် ကာရံထား

(၅)

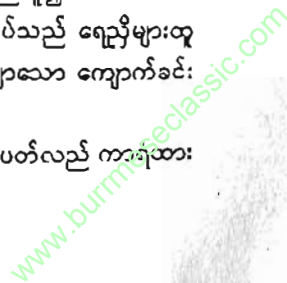
အခုအချိန်မှစ၍ ရှေ့လျှောက်ပြီး ရင်ဆိုင်ရမည့် ပြဿနာဟူသမျှသည် သူ့ဘာသာ သူ ဖြေရှင်းသွားရမည့် ပြဿနာများသာ ဖြစ်သည်ဟု သားရင်းက စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ သူ့ကိုယ်သူပြောသည်။

ပြဿနာများကို ရင်ဆိုင်သည့်အခါ သူသည် အင်ဒီးယန်းတို့၏ အတွေးအခေါ်အတိုင်း တွေးရမည်ဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် သားရင်းသည် အခိုင်အခံ တည်ဆောက်ထားသော ပစ်ခတ်ပစ်သွားသည့်အခါ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ အားငယ်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ တွန့်ဆုတ်ခြင်း စသည့် ခံစားမှုများမရှိ။ မည်းနက်နေသော ကျောက်တုံးများ၊ မှောင်မည်းနေသော စင်္ကြံများနှင့် မူးရူးနေကြသော စစ်သားများကို အေးအေးဆေးဆေးပင် ရင်ဆိုင်သည်။

လူဖြူစစ်သား အားလုံးသည် ဟန်ပါပါ မာန်ပါပါနှင့် ပျားပန်းခပ်မျှ သွားလာလှုပ်ရှားလျက်ရှိကြ၏။ သူတို့ကြားတွင် သစ္စာဖောက် အင်ဒီးယန်းအနည်းငယ်ကို မြင်ရသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ သနားစရာကောင်းလှ၏။ သူတို့လူစုသည် ရန်သူ လူဖြူများအလယ်၌ ကျွန်သပေါက်ရပ် ပေါက်နေကြလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့အားလုံး ပစ်ခတ်ပစ်မှ ထွက်ခွာခဲ့ပြီး အရှေ့ဘက် တစ်လွှားမှ တောင်တန်းကြီးများကို ကျော်ဖြစ်လာခဲ့ရသည့်အခါတွင်မူ သားရင်း၏ စိတ်ထဲ၌ ပြည်နှင့်ဒဏ်ခံရသည့်နှယ် ခံစားလာရသည်။

တပ်စီကရာပပ်စ် မြစ်တစ်လျှောက်၌ ဤမျှလောက် ထုထည်ကြီးမားပြီး မြင့်မားသော မြေစိုင်မြေခဲ မြေပုံကြီးများကို မမြင်ဖူးခဲ့။

သည် နေရာများကိုလည်း သူ တွေ့နေရ၏။ ထောင့်တိုင်းတွင် သစ်သားဦးချိုကြီးများ စိက်ထူထားသည်ကိုလည်း မြင်ရ၏။ ယင်းတို့မှာ လူဖြူများ၏ နွားများ လွတ်ထွက်မသွားအောင် ထိန်းသိမ်းထားသည့် နေရာများဖြစ်သည်ဟု သူ့အား ပြောပြသည်။

စစ်သားများ ဖြတ်အသွားတွင် နွားများသည် ငြိမ်ဆိတ်စွာ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့သည် ယဉ်ပါးနေကြလေပြီ။ လူဖြူများကတော့ သူတို့နေအိမ်များထဲမှ ပြေးထွက်လာကြပြီး လမ်းမကြီးဘေး၌ တန်းစီ၍ရပ်ကာ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သူတို့၏ ဆူဆူညံညံ အသံများကို ကြားရခြင်းအားဖြင့် သူတို့သည် စစ်သားများအား စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲမှ ပြန်လာသည်ဟု ထင်ကြပုံရသည်။ လှယက်လာသော ပစ္စည်းများနှင့် ခွာယူလာသော ဦးရေခွဲများ ပါလာသည်ဟုလည်း ယူဆကြပုံပေါ်သည်။

ဆန်တစ်ချက်မှ မပစ်မဖောက်ဘဲ ကလေးသူငယ်များကိုသာ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွက်ထားပုံမရကြ။

ရှေ့ဆက်ရသည့် ခရီးတစ်လျှောက်တွင် နာရီတိုင်းလိုလို သစ်တောများကို အတွေ့ရ အမြင်ရ နည်းလာသည်။ လူဖြူများ၏ နေအိမ်များသည် ပိုမို၍ ထူထပ်များပြားလာသည်။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် သူတို့သည် လူဖြူရွာတစ်ရွာအနီး၌ စခန်းချကြသည်။ လူများဖြစ်ပါလျက်နှင့် အကျဉ်းထောင်နှင့်တူသော အိမ်များအတွင်း၌ ပိတ်လှောင်ပြီးနေကြသည့် လူဖြူများကိုကြည့်ကာ သားရင်းသည် တအံ့တဩ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ဤနေရာတစ်ဝိုက်တွင် လူဖြူများသည် ဖြူမွဲခွဲ အရောင်အဆင်း ရှိသော ကျောက်တုံးများနှင့် အုတ်ခဲဟုခေါ်သော အနီရောင် ကျောက်ခဲများကို အသုံးပြုကာ အိမ်များကို တည်ဆောက်ထားကြသည်။ အချို့ကလည်း သစ်တုံးကြီးများကို အသုံးပြုကာ ဘေးမှ ဆေးသုတ်ထားသော သစ်သား ထရုံများကာ၍ ဆောက်လုပ်ထားကြသည်။ မည်သည့်ပုံစံမျိုးဆောက်ကြသည်ဖြစ်စေ သားရင်းအဖို့ တော့ လူဖြူတို့၏ နေအိမ်များသည် အကျဉ်းထောင်များနှင့် တူလျက်ရှိလေသည်။

လူဖြူများသည် သူတို့ရောက်အလာကို မျှော်လင့်နေကြသည်မှာ သိသာထင်ရှားလှ၏။ စောင့်ကြိုနေကြသည့် လူအုပ်မှာ နည်းနည်းနော့နော့မဟုတ်။ လူဖြူများ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ကုန်းနှီးတင်ထားသည့် မြင်းများကိုပါ မြင်တွေ့နေရသည်။ လူဖြူ ယောက်ျား မိန်းမများသည် ခရီးဝေးမှ လာခဲ့ကြသည်

လက္ခဏာလည်းရှိသည်။

သားရင်းတို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည့်အခါ လူဖြူ အတော်များများသည် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသူများဆီသို့ အတင်းတိုးဝှေ့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ သို့သော်လည်း စစ်သားများက အကပ်မခံ။ အတင်း ဝင်ရောက်တားဆီးကာ ဖယ်ရှားပစ်ကြသည်။

ထိုညတွင် ဆံပင်နီနီနှင့် အစောင့်စစ်သားက သားရင်းအား ဒီလာဝဲယားဘာသာဖြင့် စကားလာပြောသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ကွာ၊ ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ရတော့မှာပဲ၊ ငါမင်းကို ဆက်ပြီး ထိန်းစရာမလိုတော့ဘူး၊ မနက်ဖြန် မနက်ဆိုရင် မင့်အဖေက မင်းကို ပြန်ခေါ်သွားတော့မယ်”

သူငယ်က တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော။ သို့သော်လည်း အခု သူတို့ပတ်ပတ်လည်၌ ရှိနေကြသည့် လူဖြူတွေ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဖြစ်သည်ကိုမူ ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားသည်။ ဤလူများသည် စစ်သားများနှင့် ပါလာသည့် အကျဉ်းသားများ၏ အနာဂတ် အရင်သခင်များပေတည်း။

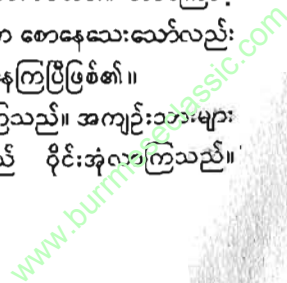
ဤလူဖြူများသည် သူတို့အား ဘာတော်သည် ညာတော်သည် စသည်ဖြင့် အကြောင်းပြချက်များပေးကာ ခေါ်ဆောင်သွားကြလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ထောင်နှင့်တူသည့် အိမ်များအတွင်း၌ အထားခံကြရတော့မည် ဖြစ်၏။

အခု ဘေးမှ ရပ်နေသူများထဲတွင် သူ့အား စူးစူးရှဲရှဲ ကြည့်နေသူတစ်ဦး ရှိကောင်းရှိပေလိမ့်မည်။ ထိုသူသည် သူ့အဖေရင်းအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားသည့် အယောင်ဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် နေသည် တက်လာသည်။ ရာသီဥတုကလည်း အေးမြသည်။ မြူနှင်းများဆိုင်းနေသည့်ကြားမှနေ၍ မြို့လယ်ရှိ မြေကွက်လပ်အတွင်းသို့ သူတို့အား စစ်သားများက ခေါ်သွားသည်။

ဤမြေကွက်လပ်ထဲတွင် အိမ်တစ်လုံးမျှ ဆောက်မထား။ ဘာကြောင့် မဆောက်ဘဲနေသည်ကို သားရင်း နားမလည်။ အချိန်က စောနေသေးသော်လည်း လူဖြူများကတော့ ကွက်လပ်ထဲတွင် စုရုံးရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။

သူတို့ လူစုသည် မီးဖိုများကိုဖိုကာ မီးလှုံနေကြသည်။ အကျဉ်းသားများ ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူဖြူများသည် ဝိုင်းအုံလာကြသည်။

လက်ကိုဆွဲသူကဆွဲ ၊ မျက်နှာကို ဆွဲဆွဲချာချာ ကြည့်သူကကြည့်၊ တချို့က ပါးပါးလျားလျားနိုင်းလွန်းလှသော အဝတ်များကို လှန်လှောပြီး မွေးရာပါ အမှတ်အသားများကို စေ့စပ်သေချာစွာ ရှာကြသည်။ မေးနေခြင်းနေသည့် မေးခွန်းများကလည်း သောသောညံ့လျက်ရှိသည်။ သားရင်းကတော့ တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ အနည်းအပါးလောက်ကိုသာ နားလည်သည်။

ထို့နောက် ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် သူ့အရာရှိများ ဆိုက်ရောက်လာကြသဖြင့် အားလုံး ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ သူတို့က နောက်ထပ် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဖြစ်စရာ ပြဿနာမရှိတော့ဟု ကြေညာသည်။ ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းအားလုံးကို စည်းကမ်းညီညွတ်စွာ အောင်မြင်စေရန် ဆောင်ရွက်သွားမည်ဟု အသိပေးသည်။

နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးကို သားရင်း အစအဆုံး မြင်ရသည်။ ဝတ်ရုံရှည် အင်္ကျီများနှင့် ဂရိတ်ကုတ်ကြီးများ ဝတ်ထားပြီး ဦးထုပ်များ ဆောင်းတားသည့် လူဖြူများ၊ သူတို့၏အလယ်တွင် ဦးထုပ်ခေါင်းဆောင်းဟူ၍ မပါဘဲ အင်ဒီးယန်း အဝတ်အစားများ မလုံမခြုံ ဝတ်ထားကြသည့် လူငယ် ယောက်ျားကလေးနှင့် မိန်းကလေး အကျဉ်းသား များသည် တဝှမ်းတိုက်ခတ်နေသော လေအောက်၌ ရပ်နေကြသည်။

လူငယ် အကျဉ်းသားများအား တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရှေ့သို့ခေါ် ထုတ်ပြီးပြသည်။ သူနှင့်ပတ်သက်၍ သိရှိထားသမျှ အချက်အလက်များကို ကြေညာသည်။ ထို့နောက် ယင်းအကျဉ်းသားနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်း တော်စပ် ပါသည်ဟု အဆိုပြုလာသူ လူဖြူ၏ စကားကို အဖွဲ့က ကြားနာသည်။

လူများစုသည် စိတ်ထိခိုက် လှုပ်ရှားမှုအောက်တွင် ရောက်နေကြသည်။ မျက်စိများကို ပွတ်သူကပွတ်၊ နှပ်တရှုပ်ရှုပ် ဖြစ်သူကဖြစ်၊ ရောင်မျိုးစုံ အဝတ် စများဖြင့် မျက်ရည်သုတ်ကြ၊ နှပ်သုတ်ကြ။ ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေကြသော စစ်သားများသည်ပင်လျှင် သူတို့၏ ရင်ထဲမှ ခံစားမှုများကို မဖုံးနိုင်ကြ။ အကျဉ်းသားများကတော့ သူတို့လိုမဟုတ်။ မျက်ရည်တစ်စက် မထွက်။ အားလုံး တည်ငြိမ်အေးဆေးကြသည်။ သူတို့၏ ဖခင်များနှင့် မိခင်များသည် သူတို့သားသမီးများ၏ အပြုအမူများကို မြင်ရလျှင် ဂုဏ်ယူကြလိမ့်မည်ဟု သားရင်းက တွေးသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပိုင်ရှင်ရှိပါသည်ဟု အဆိုပြုမခံရသော လူအနည်းငယ် မျှသာ ကျန်သည်။ ယင်းအထဲတွင် သားရင်းကိုယ်တိုင်နှင့် အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်

အရွယ် မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ပါဝင်သည်။

သားရင်းအဖို့ကတော့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားသည်။ မျှော်လင့်ချက်ကလေး လည်း ထားလာသည်။ သူ့လူဖြူမခင်သည် သူ့အား လိုချင်ပုံမရ။ သူသည် သူ ကံကောင်းလာသည့်အဖြစ်အပေါ် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ အခုအတိုင်း သာဆိုပါက စစ်သားများက သူ့အား တပ်စိကာရာဝပ်စံမြစ်ကမ်းပါး တစ်လျှောက် ရှိ နယ်မြေအတွင်းမှ သူ့နေအိမ်သို့ ပြန်ခွင့်ပေးကောင်း ပေးလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

သို့သော်လည်း မြေကွက်လပ်တွင်းမှ ထွက်ခွာသွားနေကြသော လူဖြူ များ၏ စကားပြောသံ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ကြားမှ ဖောက်ထွင်း၍ မြင်းခွာသံ များ ကြားရသည်။

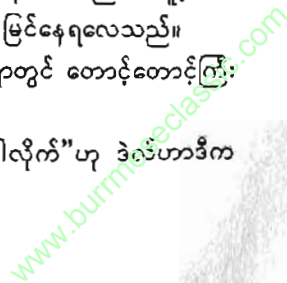
တစ်ဆက်တည်းလိုလိုပင် မြင်းစီးသမား လူဖြူတစ်ယောက် မြေကွက် လပ်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ မြင်းစီးသမားသည် ချွေးများစိုရွံ့နေသည့် မြင်းနီ ကြီးပေါ်၌ ထိုင်လျက်။ သူ့မြင်းနောက်တွင် ကုန်းနီးတင်ထားပြီး စီးသူမပါသည့် မီးခိုးရောင် မြင်းတစ်ကောင်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် အဖွဲ့ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မြင်းစီးသမားသည် မြင်းပေါ်မှဆင်းသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် မြင်းစီးသမားတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြီးပြကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက မြင်းစီးသမားအား မိမိတို့ ကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်းကို စောင့်ဆိုင်းနေကြသည့် သားရင်းနှင့် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ဆီသို့ ခေါ်လာသည်။

သားရင်း၏ ကျောရိုးထဲတွင် စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရှူးဖိနပ်အနက်၊ မျက်နှာက ဖြူဖတ်ဖြူရောင်နှင့် အရောင်အသွေးမရှိ။ ခေါင်းတွင် ဦးထုပ်ကြီး ဆောင်းထားသည်။ ဤလူဖြူနှင့် သူသည် ဘယ်နည်းနှင့်မှ သွေးသားတော်စပ်စရာ မရှိဟု သားရင်းက သေချာပေါက်တွက်သည်။

ထိုလူသည် သားရင်းထံသို့ လျှောက်လာသည်။ သူ၏ အပြာနုရောင် မျက်လုံးအစုံသည် သူငယ်၏ မျက်နှာထက်တွင် စူးစိုက်လျက်ရှိ၏။ သူသည် သူ၏ လက်တစ်ဖက်ကို သားရင်းဆီသို့ ဆန့်တန်းပေးသည်။ သူ့လက် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်နေရလေသည်။

သားရင်းကတော့ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ သူ့နေရာတွင် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်လျက်ရှိ၏။

“မင်းလက်ကို လှမ်းပေး၊ သူ့လက်ကို ဆွဲခါလိုက်”ဟု ဒေါ်ဟာဒီက

ဒီလာဝဲယား ဘာသာဖြင့် သားရင်းအား လှမ်း၍အမိန့်ပေးသည်။

တွန့်ဆုတ်ဆုတ်စိတ်ဖြင့် သားရင်းက သူ့လက်ကို လှမ်းပေးသည်။ ထိုလူက ထူးဆန်းသော လေသံဖြင့် စကား ထစ်တီးထစ်ငေါ့ပြောသည်။

“မင်းအဖေက မင်း ပြန်ရောက်လာတာကို ကြိုဆိုပါတယ်တဲ့” ဟု ဒဲလ်က ဘာသာပြန်ပြောသည်။

“မင်း ဘာမှမဖြစ်ဘဲ အခုလို ကျန်းကျန်းမာမာ ပြန်ရောက်လာလို့ ဘုရားသခင်ကိုလဲ ကျေးဇူးတင်တယ်တဲ့”

သားရင်း၏ နှုတ်ခမ်းများ တင်းကျပ်စွာ စေ့ထားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ဒဲလ်က-

“နှစ်တွေအကြာကြီး ကွဲနေရာက မင်းအဖေရင်းကို ပြန်တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းလောက်မှ မင်း မပြောနိုင်ဘူးလား” ဟု မေးသည်။

သားရင်း၏ နှလုံးသားသည် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကဲ့သို့ မောကျောလျက် ရှိ၏။ လူပုံပန်းကြည့်ရသည်မှာ မျက်စိထဲတွင် အဆင်မပြေ။ ခပ်နိမ့်နိမ့် ခပ်ညှည့် အနေအထားမျိုးဖြစ်၏။ ဝါညိုရောင် ခပ်ပျော့ပျော့ အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် တူလှ၏။ ဤလူမျိုးသည် သူ့အတွက် အရေးတယူပြုစရာ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။

လူအများကြီးရှေ့၌ သူ၏စိတ်ခံစားမှုကို မပုံးမကွယ် ဖော်ထုတ်ပြသနေသော ဤဖြူရောင်ရောင် ပျော့တော့တော့လူသည် သူနှင့် အဆက်အစပ် ရှိပါမည်လော။ သူငယ်၏ စိတ်အာရုံတွင် သူ၏ အင်ဒီးယန်းဖခင်၏ ရုပ်လွှာ ထင်ဟပ်လာသည်။ သူ့ဖခင်၏ ပုံပန်းနှင့် အပြုအမူများသည် ဤလူနှင့် မည်မျှလောက် ကွာခြားပါသနည်း။

သူ၏ အင်ဒီးယန်းအဖေသည် မည်သည့်အခြေအနေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရ ဆိုင်ရ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ သူ့ဂုဏ် သူ့သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ငြိမ်းချမ်းနေသော ကာလ၌ဖြစ်စေ၊ စစ်တိုက်နေသော ကာလ၌ ဖြစ်စေ၊ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြသည့် အချိန်၌ဖြစ်စေ၊ အမဲလိုက်နေချိန်၌ ဖြစ်စေ၊ ဆေးတံခဲနေခိုက်ဖြစ်စေ၊ စစ်ပုဆိန် ကိုင်နေခိုက်ဖြစ်စေ၊ ရိုင်းပယ်ကိုင် ထားသည်ဖြစ်စေ၊ ဦးရေခွဲခွာသည့်ဓား ကိုင်ထားသည်ဖြစ်စေ အချိန်အခါနှင့် အခြေအနေမရွေး တည်ငြိမ်အေးဆေးသည်။ သွေးရောင်မရှိသည့် ဤလူသည်

သူနှင့် ဘာမှပတ်သက်စရာ မရှိဟုပင် ထင်၏။

“သူ ကျုပ်အဖေမှ မဟုတ်တာ” ဟု သားရင်းက ပြောသည်။

ဒဲလ်ဟာဒီက ထိုစကားကို ဘာသာပြန်၍ ပြောလိုက်သည့်အခါ လူဖြူသည် ထိတ်လန့်အံ့ဩသော မျက်နှာထားဖြင့် နောက်သို့တွန့်ဆုတ်သွားသည်။ အနီး၌ ရပ်နေသော ဗိုလ်မှူးကြီးသည် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် စကားဝင်ပြောသည်။ သူပြောနေသည့် စကားများမှာ ယန်းကီးလေသံ ရောနေသဖြင့် သားရင်း တစ်လုံးတလေမျှပင် နားမလည်။ သို့သော်လည်း ပြောနေသည့် လေသံကို နားထောင်ခြင်းအားဖြင့် အမိန့်တစ်ခု ပေးနေကြောင်း သိသာထင်ရှားသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး စကားဆုံးသောအခါ ဆံပင်နီနီနှင့် အစောင့်သည် သူငယ်ဘက် သို့လှည့်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်သည်။

“ငါ မင်းကို ခွာချလိုရပြီထင်တာ” ဟု ဒီလာဝဲယား ဘာသာဖြင့် ပြောသည်။

“အခုတော့ ငါက မင်းနဲ့အတူတူ မင်းမိသားစုဆီအထိ လိုက်ပြီး ဘာသာပြန်ပေးရဦးတော့မယ်”

သူငယ်ကတော့ ဘာမှပြန်မပြော။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကြားရသည့် စကားအပေါ် ကြိုဆိုလက်ခံခြင်း မပြုကြောင်း ဖော်ပြနေကြ၏။

ဒဲလ်အား သူနှင့် ထည့်လိုက်ခြင်းသည် ဘာသာပြန်ပေးဖို့ ကိစ္စတစ်ခု တည်းကိုသာ ဆောင်ရွက်ရန်မဟုတ်။ ဤရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုတည်းဖြင့် စေလွှတ်ခြင်း ဟုတ်ပုံမရ။ သူနှင့်အတူ လက်နက်ကိုင် စစ်သားတစ်ယောက် ထည့်လိုက်ခြင်းသည် သူ ထွက်မပြေးနိုင်အောင် စောင့်ပေးဖို့သာဖြစ်မည်။

ထို့ပြင် သူ့အဖေပါဟုပြောကာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တောင်းနေသော ဤလူဖြူအား အကာအကွယ်ပေးလို၍လည်း ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည်။ သူငယ်သည် စိတ်ပျက် လက်ပျက် ဖြစ်သွားသည်။ ဝမ်းနည်းအားငယ်သွားသည်။ အခုဆိုလျှင် သူ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း သူ့အစီအစဉ်ကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်တော့မည် မဟုတ်။

* * *

တောင်တန်းကြီးများပေါ် လှမ်းတက်နေသည့် ဒဲလ်၏ ခြေထောက်များသည် သမင်ခြေထောက်များသဖွယ် ပေါ့ပါးသွက်လက်နေကြသည်။ တောင်တန်း၏ အရှေ့ဘက် ဆင်ခြေလျှောက်တစ်လျှောက် ဆင်းသွားသည့် အခါတွင်လည်း သူ့ခြေထောက်များသည် အရှိန်အဟုန်ပျက်မသွား။ လူဖြူတစ်ယောက်သည် အဆုံးမရှိဟု ထင်ရလောက်အောင် ကျယ်ပြန့်သော သစ်တောကြီးများကို ဖြတ်သန်းသွားနေရာမှ ကွင်းပြင်သို့ ထွက်လာပြီး ယာတောများကို ဖြတ်ရသည့်အခါ စိတ်ထဲ၌ ကြည်နူးသာယာမှုများ ခံစားရတတ်၏။ အခုလည်း ဒဲလ်၏ ရင်ထဲ၌ ထိုခံစားမှုမျိုး ဝင်ရောက်လာလျက်ရှိ၏။

သူသည် လူရိုင်းတို့၏ လှုပ်ရှားသွားလာရာ လမ်းကြောင်းအတိုင်း မိုင်ပေါင်း သုံးရာခန့်မျှ လျှောက်လာခဲ့ရသည်။ သစ်မြစ်များနှင့် သစ်တုံးများကို ခလုတ်တိုက်၍ ကျမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်သည့်အခါဖြစ်သည်။ ရွှံ့အိုင်ရွှံ့ဗွက်များပေါ် ခြေချော်၍ လဲသည့်အခါလဲသည်။ အခုကျတော့လည်း မာကျောသော မြေပေါ် နင်းသွားနေရသဖြင့် သူ့ခြေထောက်များသည် သွက်လက်ပေါ့ပါးကာ မြောက်ကြွ မြောက်ကြွ ဖြစ်နေကြသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် လှည်းလမ်းကြောင်းရာများနှင့် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် နိုင်လွန်းလှသော မီးရထားလမ်းဝင်းတိုင်များကို ကြည့်လာလျက်ရှိသည်။ ယာခင်းများထဲမှ ကျွဲနွားများသည် ယဉ်ပါးနေကြပြီဖြစ်ရာ သူတို့ ဖြတ်သွားသည့်အခါ ငြိမ်ဆိတ်စွာဖြင့် ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ ဤနေရာ ဤဒေသမှာတော့ သူ့အရိပ်ကို မြင်ရုံမျှဖြင့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားမည့်လူနှင့် တိရစ္ဆာန်ဟူ၍ လုံးဝမရှိပေ။

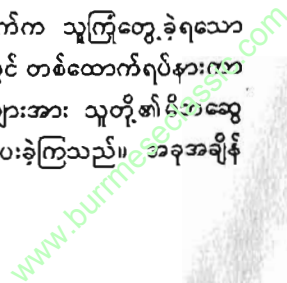
ဤမြေပေါ်ရှိ ကျီများနှင့် တဲများသည် လူဖြူတစ်ယောက်၏ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုမှ ပေါ်ထွန်းလာသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ပြသနေကြသည်။ နေအိမ်များမှာလည်း ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုကို ဖော်ပြနေကြသည်။ ဤနေအိမ်များ ဆီမှ လူငယ် လူရွယ်များနှင့် လူကြီးများသည် စစ်တပ် ဖြတ်သန်းသွားသည့်အခါ လမ်းမဆီသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြပြီး ဝမ်းသာရွှင်မြူးစွာဖြင့် ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်တတ်ကြလေသည်။

ထိုအဖြစ်သည် လွန်ခဲ့သော တစ်ရက်နှစ်ရက်က သူ့ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်များပေတည်း။ မနေ့ကတော့ ကာလစွလီမြို့တွင် တစ်ထောက်ရပ်နားကာ သူ့တို့ ခေါ်ဆောင်လာသည့် လူဖြူ အကျဉ်းသားများအား သူတို့၏ ငိုအံ့ဆွေမျိုး သားချင်းများ၏ ရင်ခွင်သို့ ပြန်လည်အပ်နှံပေးခဲ့ကြသည်။ အခုအချိန်

(၆)

သစ်ပင်များ ကြားမှနေ၍ ပစ်ခတ်ပစ်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဒဲလ်ဟာ ဒီသည် သူ့ခေါင်းမှ ကက်ဦးထုပ်ကိုချွတ်၍ လေထဲသို့ မြောက်လိုက်သည်။ တောကြီးများမည်းအတွင်းရှိ အရိုင်းအစိုင်းများကြား၌ အချိန်ကုန်လာခဲ့ရသည်မှာ သီတင်းပတ်ပေါင်း အတော်များခဲ့လေပြီ။ အခုကျတော့လည်း လူဖြူတို့ အခြေစိုက်ထားသော စခန်းတစ်ခုကို မြင်တွေ့နေရပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဘုရားသခင်ကိုပင် ကျေးဇူးစကား ဆိုရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။ မီးဖိုခေါင်းတိုင်များ၊ အိမ်ခေါင်မိုးများ၊ ယင်းတို့ အထက်ဘက် လေထဲ၌ တလူလူလွင့်နေသည့် ဗြိတိသျှအလံ။ ထိုမြင်ကွင်းသည် သူ့စိတ်ကို များစွာလှုပ်ရှားစေခဲ့၏။ အင်္ဂတေကိုင်း ထားသော ကျောက်တုံးခုံများကို မြင်ရုံမျှဖြင့် သူ့လူမျိုးများဖြစ်ကြောင်း ဒဲလ် သိသည်။

တကယ်တော့ အင်္ဂလိပ်ဖြစ်စေ၊ ပြင်သစ်ဖြစ်စေ အဆောက်အဦးကို လုံခြုံအောင် တည်ဆောက်၍ နေကြရမည်သာဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။ အခုဆိုက်ရောက်လာသည့် နေရာသည် သူတို့အဖို့ အဝေးဆုံးသော ကင်းတပ်ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့တစလည်း ဤစခန်း၌ ကြာကြာနေရလိမ့်မည်ဟုတော့ မထင်။ ဒဲလ်ဟာဒီသည် စစ်သားများအချင်းချင်း ပြောဆိုနေကြသည့် စကားများကို ကြားနေရ၏။ အိုဟိုင်းယိုးနယ်မြေ ဒေသ၏ ဟိုတစ်ဖက် 'ချောင်းဝါကလေး' တစ်လျှောက်၌ မြေဩဇာကောင်းသည့် မြေနက် အများအပြား တွေ့ခဲ့ကြောင်း။ အခု သူတို့ ပြန်လာကြသည်မှာ ထိုမြေပေါ်ကို ရှင်းလင်းခုတ်ထွင်ပြီး အခြေစိုက်ရန်ဖြစ်ကြောင်း စသည်များကို ပြောနေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

လောကီဆိုလျှင်တော့ သူတို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည့် လူဖြူများသည် သူတို့၏ လုပ်ဆောင်ချက်များအပေါ် နားလည်ကာ ကျေးဇူးပင် တင်နေကြလိမ့် မည်ဟု ယူဆမိ၏။

သို့တစေလည်း ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ မြင်းစီးသွားနေသော ဘတ္တလာ၏ သားမှာမူ ခုအချိန်ထိ အချိုးမပြောင်းသေး။ ပင့်ကူတစ်ကောင်သဖွယ် မျက်နှာ ထား မကြည့်မသာဖြင့် လိုက်ပါသွားလျက်ရှိ၏။ သူ့ဖခင် ပြောနေသည့် စကားများကိုလည်း နားလည်သဘောပေါက်သည့် အရိပ်လက္ခဏာမပြ။ သူ့အား စောင့်ကြည့်ပြီး သူပြောနေသည့် အင်ဒီးယန်းစကားကို အချိန်ကြာကြာ နားထောင် လာရသောအခါ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကို အလကား အသုံးမကျသည့် စကား တစ်ခုဟု ထင်လာသည်။ မိမိ၏ ပါးစပ်နှင့် အသင့်ဆုံး အကိုက်ဆုံးစကားမှာ ဒီလာဝဲယား ဘာသာစကားတစ်ခုတည်းသာ ရှိသည်ဟု ယူဆချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ သူငယ်၏ အပြုအမူသည် လုံးဝအပြောင်းအလဲမရှိသေး။

သူငယ်အနေဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ လူရိုင်းတစ်ယောက်ဟုပင် ယူဆနေဟန် ရှိ၏။ သူ့အား ခေါ်လာခဲ့သူအားလုံးသည် သူ့အား လူဖြူများထံ ပြန်ပို့နိုင်သော အခွင့်အရေး မရှိဟုလည်း တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ထားပုံပေါ်၏။ တကယ်တော့ အင်ဒီးယန်းများသည် လူထူးလူဆန်းများဖြစ်သည်။ ဒဲလ်ကိုယ်တိုင် သူငယ်ဘဝက အင်ဒီးယန်းများနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေခဲ့ဖူးသည်။ သူ့အနေဖြင့် သူတို့အပြုအမူ များကို ကောင်းစွာသိခဲ့၏။ သို့သော်လည်း ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ပြုမူသည်ဟု သော အကြောင်းရင်းကိုကား သူ ဘယ်တော့မှ နားမလည်ခဲ့ပေ။

သူတို့လူစု ဒေသခံဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြသည့်အခါ ဒဲလ်သည် ဘုရားသခင်အား စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ ကျေးဇူးတင်မိသည်။ မြစ်ကိုမြင်လိုက်ချိန် မှစ၍ သူ့စိတ်အာရုံသည် သူငယ်ထံမှ ခွာသွားသည်။ မြစ်သည် တောင်အရပ် ရှိ တောင်တန်းများဆီမှ စီးဆင်းလာခြင်းဖြစ်၍ ဒီရေသည် တစ်မိုင်ခန့်အထိ ကျယ်သည်။ တစ်ခဏမျှ မြစ်ပြင်ကို ကြည့်လိုက်မိသောအခါ ရင်ထဲတွင် အေးသွားသည်။ အလှမ်းကွာဝေးသော တစ်ဖက်ကမ်းမှ ကူးတို့ဆိပ်သည် ယဉ်ကျေးမှု အမှတ်အသားတစ်ခု ဖြစ်ရုံမျှမက လူဖြူတို့၏ ဒေသကို ညွှန်ပြနေ သော အရာတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။ မြောက်ဘက်တစ်လွှားတွင်မူ ကျွန်းငယ်ကလေး များသည် အစုလိုက် တည်ရှိနေကြသည်။ ရေကြောင်းနှင့် အလိုက်သင့် ခုန်ဆင်းသွားနေကြသည့် သင်္ဘောကလေးများနှင့် တူလှသည်။ ကျွန်းစုကလေး

များ၏ မြောက်ဘက်တစ်လွှားတွင်မူ ထည်ဝါခုံညားစွာ ရပ်တည်နေကြသော တောင်တန်းပြာပြာများ၊ တစ်လုံးပေါ်တစ်လုံး ဆင့်၍သွားနေကြသည်။ မြစ်သည် ထိုတောင်တန်းကြီးများဆီသို့ ဦးတိုက်၍ဆင်းကာ ဖြတ်သန်းသွားလေသည်။

ဒဲလ်အဖို့တော့ ဤကမ္ဘာလောကကြီးထဲတွင် အခမ်းအနား အကြီးကျယ် ဆုံးသော မြင်ကွင်းတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ကျဉ်းမြောင်းသည့်နေရာနှင့် နက်သည့်နေရာ တွင် အိုဟိုင်းယိုးမြစ်သည် ဤမြစ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်၍မရ။ သူသည် မြစ်၏ရှုခင်းကို ကြည့်နေရာမှ သူငယ်ဆီသို့ တစ်ချက်ရေကြည့်သည်။

သူငယ်ကတော့ မြင်းပေါ်၌ မျက်နှာထား သုန်သုန်မှုန်မှုန်နှင့် ထိုင်လျက် ပင်ရှိ၏။ သူငယ်အနေဖြင့် ဤရှုခင်းကိုလည်း သတိထားမိပုံမရ။ စိတ်လှုပ်ရှား ခြင်းလည်း ရှိပုံမပေါ်။ ကူးတို့ဆိပ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခါမှပင် သူငယ်သည် အသိစိတ်ဝင်လာသလို ဖြစ်လာသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်လာခြင်းမှာလည်း တခြားကြောင့်မဟုတ်။ သူ့လူဖြူ အဖေက မြစ်နားမည်ကို 'ဆပ်စကွီဟန်နာမြစ်'ဟု ခေါ်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ သူငယ်သည် ဤနားမည်ကို ယခင်က ကြားဖူးခဲ့သည်နယ် ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းထောင် ကြည့်သည်။

သူငယ်၏ မျက်လုံးများသည် ပထမ မြစ်ပြင်၊ ထိုမှတစ်ဆင့် တစ်ဖက်ကမ်း ထက်ရှိ ယာခင်းများနှင့် အိမ်များဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူ့ပါးစပ်မှ ဒီလာဝဲယား ဘာသာဖြင့် စကားတချို့ ထွက်လာသည်။

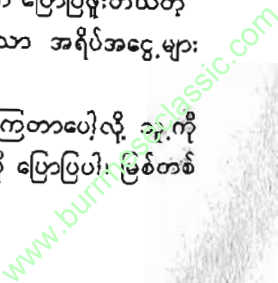
“သူ ဘာပြောနေတာလဲ” ဟု အဖေက မေးသည်။

ဒဲလ်က ပြန်၍ဖောက်သည်ချသည်။

“သူက ပြောတယ်၊ ဆပ်စကွီဟန်နာမြစ်နဲ့ ဒီမြစ်ထဲစီးဝင်လာတဲ့ ရေအားလုံးဟာ သူ့အင်ဒီးယန်းလူမျိုးတွေ ပိုင်တာတဲ့၊ သူ့ အင်ဒီးယန်းအဖေဟာ ဟိုးမြောက်ဘက်က မြစ်ကမ်းပါးတွေပေါ်မှာ နေတယ်တဲ့၊ သူ့ ဘိုးဘွားဘီဘင်တွေရဲ့ သင်္ချိုင်းမြေတွေကို လူဖြူတွေက သူတို့လက်ထဲက ဘယ်လို ခိုးယူလုယက် သွားကြတယ်ဆိုတာ သူ့ အင်ဒီးယန်းအဖေက မကြာခဏ ပြောပြဖူးတယ်တဲ့”

မစ္စတာဘတ္တလာ၏ မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ပူပန်သော အရိပ်အငွေ့များ ထင်ဟပ်လာသည်။

“ဒီအကြောင်းကို နောက်တစ်ချိန်ချိန်ကျမှ ပြောကြတာပေါ့လို့ သူ့ကို ပြောပါ။ အခုဆိုရင် အိမ်ကိုရောက်တော့မယ်လို့လဲ သူ့ကို ပြောပြပါ။ မြစ်တစ်

ဖက်ကမ်းကတောင်ကုန်းတွေကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် သူ့ကိုမွေးခဲ့တဲ့ ပက်စ်တန် မြို့ကို မြင်ရလိမ့်မယ်”

မစ္စတာဘတ္တလာ၏ စကားများကို သူ ဘာသာမပြန်သေးခင်ကတည်းက သူငယ် အထိုက်အလျောက် နားလည်နေသည်ကို ဒဲလ်က ရိပ်မိသည်။ သူငယ်သည် တစ်ဖက်ကမ်းဆီသို့ အလန်တကြား လှမ်းကြည့်သည်။

“ပက်ရ်တင်မြို့ လူဖြူတွေနေတယ်၊ ဟုတ်လား” ဟု အင်ဒီးယန်း အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့်မေးသည်။

သူ့အဖေကတော့ အလွန်အားရကျေနပ်သွားသည်။ အလွန် ချစ်ခင်သော မျက်နှာထားဖြင့် သူ့လက်တစ်ဖက်ကို သူငယ်၏ ပခုံးပေါ် လှမ်းတင်လိုက်သည်။

“မင်းပြောတာ မှန်တယ် သား၊ ပက်ရ်တင်ပဲခေါ်ခေါ် ပက်စ်တန်ပဲခေါ်ခေါ် အတူတူပါပဲ။ ဖေဖေတို့ကတော့ မြို့ထဲက သူငယ်တွေကို ပက်စ်တန်သားလေးတွေ လို့ ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီသူငယ်တွေထဲက အများစုဟာ ဖေဖေတို့နဲ့ သွေးသားတော် စပ်နေတဲ့ ဆွေမျိုးတွေချည်းပဲ သားရဲ့”

သူငယ်က ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်သည်။ သူ့အား ကျာပွတ်နှင့် တစ်ချက်မျှ အရိုက်ခဲလိုက်ရသည့် မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ဖြစ်သည်။ သူသည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဘက်ရှိ တောင်ကုန်းများဆီသို့ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းသော အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့် နေသည်။

ကူးတို့သမားသည် သူ့ထိုးဝါးကို စိုက်၍ထိုးကာ ကမ်းမှခွာသည်။ မြစ်ရေသည် ဖောင်၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝဲလှည့်လျက်ရှိသည်။ မြစ်၏အရှေ့ဘက် ကမ်းပါးပေါ်ရှိ ဆိုင်ကရာဖိုးပင်များနှင့် သစ်ကြားပင်များသည် သူတို့ဘက်သို့ နီး၍နီး၍လာသည်။

ကမ်းသို့ ဖောင်မကပ်မီကလေးတွင် ရုတ်တရက် သူငယ်သည် သူ၏ သမင်ရေ နောက်ပိတ်ဖိနပ်ဖြင့် မြင်း၏ နံဘေးနှစ်ဖက်ကို ကန်လိုက်ပြီး ရေတိမ်ကမ်းစပ်ဆီသို့ မြင်းကို မောင်းချလိုက်သည်။

အောက်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူသည် အင်ဒီးယန်းတို့၏ အော်သံအတိုင်း စူးစူးရှရှ သံကုန်ဟစ်၍ အော်ကာ သူ့မြင်းအား ကမ်းပါးပေါ်သို့ မောင်းတက်သည်။ ဒဲလ်နှင့် မစ္စတာဘတ္တလာတို့ ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွားချိန် တွင် သူငယ်နှင့် မြင်းသည် မြောက်ဘက် သစ်တောအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက် ကွယ်သွားလေ၏။

“မှဆိုးခံတပ်က သူ့ကို ဆီးဖမ်းမှာပဲ” ဟု သူငယ်၏ အဖေက ပြောသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် ခံတပ်သို့မရောက်မီ လမ်းမပေါ်၌ စီးသူမရှိတော့သည့် မြင်းနို့ကို တွေ့ကြရသည်။ ဒဲလ်က မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်း လိုက်ပြီး မြေကြီးပေါ် ငုံ့ကြည့်သည်။

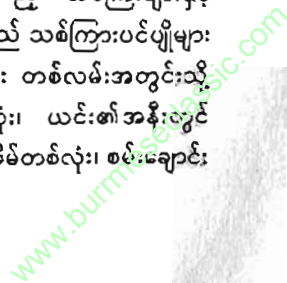
ဆီးနှင်းများ ပျော်နေသော မြေပေါ်၌ ထင်နေသည့် ခြေရာများကိုကြည့်၍ မြင်း ဘယ်မှာရှိသည်ကို ခြေရာခံ၍ရသည်။ မြင်းအား အတွင်းဘက် လမ်းဆုံ လမ်းခွမ့် ချုံတစ်ခုတွင် ကြိုးနှင့်ချည်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မြေကြီးပေါ်၌ တင်နေ သည့် ခြေရာများကိုကြည့်၍ သူငယ် ဘယ်နေရာ၌ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသွားသည် ကို သိရသည်။ သူငယ် ဆက်လျှောက်သွားသည့် ခြေရာများကိုမူ ခြေရာခံ၍ မလွယ်။

သို့သော်လည်း ဒဲလ်သည် အခြေအနေမှန်ကို ရိပ်မိသဖြင့် မြစ်ဘက်သို့ သွားသော လူသွားလမ်းအတိုင်း အပြေးအလွှားဆင်းသည်။ အော်လ်ဒါပင်များဖြင့် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသော နေရာသို့အရောက်တွင် ဒဲလ်သည် ဖျတ်ခနဲရပ်လိုက်ပြီး အပင်များကြားမှ သူငယ်အား ဆွဲထုတ်သည်။ သူငယ်သည် ကန်လိုက်ကျောက် လိုက်လုပ်ကာ လိုက်ပါလာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဒဲလ်အား ပါးစပ်ဖြင့် ကုန်းကိုက်သည်။

မစ္စတာဘတ္တလာက ဘေးမှဝင်၍ကူကာ မြင်းနီပေါ်ပြန်တင်ပေးသည်။ ထို့နောက် မြင်းနီအား ကြိုးနှင့်ချည်ပြီး အလယ်မှထားကာ နှစ်ယောက်ညှပ်၍ မြစ်ဆိပ်ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့သည် ဂျုံကြိတ်စက်ရုံ လယ်ကွင်းပြင်များ၊ သစ်လုံးနှင့် ကျောက်တုံး များ အသုံးပြု၍ ဆောက်ထားသည့် အဆောက်အဦးများကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ကြ သည်။

သူတို့သွားနေသော လမ်းသည် တောင်ကုန်းများပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ အခုဆိုလျှင် သူတို့သည် စနစ်တကျ ပြုလုပ်ထားသည့် ယာတောများကို မြင်လာရသည်။ ယာတောများပေါ်၌ ဆောက်ထားသည့် အိမ်ကြီးများနှင့် ကျိုများသည် ခိုင်ခန့်ခမ်းနားလှ၏။ သူငယ်၏ အဖေသည် သစ်ကြားပင်ပျိုများ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ တန်းစီနေသည့် လမ်းကြားကလေး တစ်လမ်းအတွင်းသို့ ချိုးဝင်သည်။ သူတို့ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ကျီတစ်လုံး၊ ယင်း၏အနီးတွင် ထုံးကျောက်များနှင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် သူရင်းငှားအိမ်တစ်လုံး၊ စမ်းချောင်း

ငယ်ကလေး၏ တစ်ဖက်တွင်မူ ကျောက်တုံးများဖြင့် တခမ်းတနား တည်ဆောက်ထားသည် အိမ်မကြီး၊ အိမ်ရှေ့ မျက်နှာစာ တံခါးသည် ခပ်ကျယ်ကျယ်၊ သူတို့ မြင်းများ ဝင်သွားသောအခါ သူငယ်တစ်ယောက်နှင့် အစေခံမိန်းကလေး တစ်ယောက်သည် ပြတ်ပြတ်သားသားရှိမည့် အသွင်အပြင်ရှိသော အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်နှင့်အတူ ဆင်ဝင်သို့ ထွက်လာကြလေသည်။

ဒဲလ်က မစ္စတာ ဘတ္တလာအား လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ကြည်ကြည်လင်လင်မရှိ။ အမှန်တော့ သူသည် သူ့သား ပြန်ရောက်လာမည့် အချိန်ကာလကို စောစောကတည်းက ကြိုတင်တွက်ဆပြီး ကောင်းသောမျှော်လင့်ချက် ထားခဲ့ပုံရ၏။ သို့သော်လည်း လက်တွေ့ လမ်း၌ကြုံခဲ့ရသည့် အတိုင်းဆိုလျှင် သား၏ အိမ်အပြန်ခရီးသည် အံ့မဝင် ခွင်မကျဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ဤပုံအတိုင်းဆိုပါက သူတို့မိသားစုသည် ခံနိုင်ရည်ရှိမရှိ စမ်းသပ်ပွဲကြီး တစ်ပွဲကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ဖြတ်သန်းကျော်လွှားရတော့မလို ဖြစ်နေပေပြီ။

လူကြီးနှစ်ယောက်သည် အိမ်ရှေ့အရောက်တွင် မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ပေကတ်ကတ် လုပ်နေသော သူငယ်အား မြေပေါ်မှ အတင်းဆင်းခိုင်းရသည်။ ဒဲလ်က သူငယ်၏ လက်ကိုဆွဲကာ ဆင်ဝင် လှေကားဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

“မင်းအစ်ကို အိမ်ပြန်လာပြီ” ဟု မစ္စတာဘတ္တလာက အားရကျေနပ်ခြင်းမရှိသည့် လေသံဖြင့် ဆင်ဝင်အောက်၌ ရပ်နေသော သူငယ်အား လှမ်းပြောသည်။ ထို့နောက် သားရင်းဘက်လှည့်၍ ပြောသည်။

“မင်း ဂျော်ဒီကို မမြင်ဖူးဘူး၊ မင်း တခြားမှာ ရောက်နေတုန်း ဂျော်ဒီကို မွေးတာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအပေါ် အန်တီကိတ်ကိုတော့ မှတ်မိသင့်တယ်”

အင်ဒီးယန်း အဝတ်အစားနှင့် သူငယ်သည် ငြိမ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေသည်။ မည်သူ့ကိုမျှ အသိအမှတ်ပြုသည့် လက္ခဏာမပြ။ အစေခံ မိန်းကလေးက သူ့ထံသို့သွားရန် ဟန်ဖြင့်သည်။ သို့သော်လည်း အန်တီကိတ်က ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် မနှစ်သက်သည့် အမူအရာနှင့် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသောစိတ်ကို အကြည့်ဖြင့် ဖော်ပြနေသဖြင့် လမ်းခုလတ်တွင် တန့်သွားသည်။ အငယ်ဆုံး သူငယ်အဖိုတော့ သူ့တွေ့နေရသည့် မြင်ကွင်းသည် ထူးဆန်းပုံမရ။ သူ့အစ်ကိုအားကြည့်၍ ဝမ်းသာခြင်းနှင့် အံ့သြခြင်းများကို ဖော်ပြနေသည်။

“ကဲ... လာကြ၊ အိမ်ထဲဝင်ကြစို့” ဟု မစ္စတာဘတ္တလာက ချောင်းတစ်ချက်

ဟန်၍ ပြောသည်။ သူတို့သည် ကျယ်ဝန်းသော အိမ်ရှေ့ခန်းမကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ဟယ်ရီ”

အပေါ်ထပ်မှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ခေါ်သံပေါ်ထွက်လာသည်။ မစ္စတာဘတ္တလာနှင့် အန်တီကိတ်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟယ်ရီ”

အသံထပ်၍ ထွက်လာပြန်သည်။

“ရှင် သူ့ကို အပေါ်ခေါ်မလာဘူးလား”

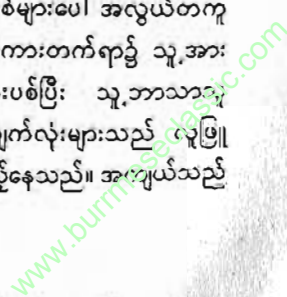
မစ္စတာဘတ္တလာသည် ကြိရာမရတော့သည့် မျက်နှာထားဖြင့် အားလုံးကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းပါလိုက်ခဲ့မှဖြစ်မယ်” ဟု သူက ဒဲလ်အား လှမ်းပြောသည်။

ထို့နောက် သားငယ်က ရှေ့မှ ပြေးထွက်သွားပြီး အန်တီကိတ်က နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ ဘတ္တလာနှင့် ဒဲလ်က သားရင်းအား အတင်းတိုက်တွန်းကာ လှေကားဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

ဤသူငယ်အား အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ရသည့်ကိစ္စမှာ မလွယ်ကူလှသည့် အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ တကယ်တော့ ဤသူငယ်သည် ဤလှေကားထက် အဆပေါင်းများစွာ မြင့်သည့် ချောက်ကမ်းပါးကြီးများနှင့် သစ်ပင်ကြီးများအပေါ် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တက်ခဲ့ဖူးမည်မှာ မလွဲ။ ဒဲလ်သည် သူတို့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသူဖြစ်၏။ အခုကျတော့လည်း သူငယ်သည် လှေကားထစ်များနှင့် လက်ရန်းများကို နတ်ဆိုး နတ်မိစ္ဆာ ဖန်ဆင်းထားသည့် အရာဝတ္ထုများသဖွယ် ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်နေသည်။ သူတို့ လာခဲ့ရသည့် ခရီးတစ်လျှောက်တွင် အလှမ်းမဝေးကွာလှသည့် အောက်ထပ်မှ အပေါ်ထပ်တက်ရသော ခရီးကျခါမှ အခက်ခဲဆုံး ဖြစ်နေရလေပြီ။

ရှေ့မှ ပြေးသွားသော ဂျော်ဒီသည် လှေကားထစ်များပေါ် အလွယ်တကူ ခုန်တက်သွားနေသည်။ ထိုအခါ သားရင်းသည် လှေကားတက်ရာ၌ သူ့အား ကူညီရန် ဖေးမထားသည့် လက်များကို ဖယ်ရှားပစ်ပြီး သူ့ဘာသာသူ တက်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ တစ်ခဏမျှတော့ သူ့မျက်လုံးများသည် လူဖြူလှေကားအား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၍ တိုင်းထွာချိန်ဆကြည့်နေသည်။ အကျယ်သည်

လူသုံးယောက် ရင်ပေါင်တန်း၍ တက်နိုင်လောက်အောင် ကျယ်သည်။ လှေကား ထစ်များမှာ ဝက်သစ်ချသားများဖြစ်၍ ပုဆိန်လက်ကိုင်ရိုး တစ်ခုလိုချောမွေ့ ဖြောင်လက်နေအောင် ပျားဖယောင်းဖြင့် ပွတ်တိုက်ထားပုံပေါ်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ခါးကိုကုန်းကာ လှေကားကို နှစ်ထစ်ကျော်၍တက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် ဒုတိယထပ် ခန်းမကြီးထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ခန်းမသည် အိမ်၏ တစ်ဖက်စွန်းမှ အခြားတစ်ဖက်စွန်းအထိ ရှည်လျားပြီး နှစ်ဖက်စလုံးတွင် တံခါးများ ရှိလေသည်။

“ဒီဘက်ကိုလာ... သား” ဟု မစ္စတာဘတ္တလာက ပြောကာ သားရင်း၏ လက်ကိုဆွဲ၍ သူ့ညီငယ် ရပ်စောင့်နေသည့်ဘက်သို့ ခေါ်သွားသည်။

သူတို့ ဝင်သွားသည့်အခန်းသည် ကြီးမားကျယ်ဝန်းပြီး နေရောင်ခြည် များများရသော အခန်းဖြစ်၏။ နံရံများတွင် ဆေးဖြူသုတ်ထားသည်။ အခန်း ထဲတွင် ပရိဘောဂပစ္စည်းများ အများအပြား ခင်းကျင်းထားသည်။ အနီရောင် ချယ်ရီသား စာရေးစားပွဲ တစ်လုံးနှင့် ရေဆေးခုံတစ်လုံး၊ အံဆွဲများပါသည့် သေတ္တာကြီးတစ်လုံး၊ စားပွဲငယ်နှစ်လုံး သုံးလုံးနှင့် ကုလားထိုင်များ၊ ခုတင် ကြီးတစ်လုံး၊ ပြတင်းပေါက်အနီး ချထားသည့် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်မူ အပြာရောင် ဝတ်ရုံကြီး ဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ထိုင်နေသည်။ သူ၏ မည်းနက်သော ဆံပင်နှင့် မျက်လုံးများ၊ သူငယ်အား လှမ်းကြည့်လိုက် သည့် မြတ်နိုးချစ်ခင်သော အကြည့် စသည်တို့ကို မြင်ရုံမျှဖြင့် ထိုအမျိုးသမီး ကြီးသည် သားရင်း၏ မိခင်ဖြစ်မှန်း သိနိုင်သည်။

မစ္စတာဘတ္တလာက သူ့သားအား ပက်လက်ကုလားထိုင်ဆီသို့ တွန်းပို့ သည်။ အမျိုးသမီးကြီးက သူငယ်၏ ဦးခေါင်းကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး တယုယတ နမ်းသည်။ ထိုအခါကျမှပင် သူသည် အမျိုးသမီးကြီး ရှိနေခြင်းကို အသိအမှတ် ပြုသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲသားရယ်၊ မင်းက တကယ့် အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်နဲ့ တူနေပါပေါ့လား ဝျှန်ရယ်” ဟု မိခင်က ရေရွတ်သည်။

“သားက လမ်းလျှောက်တာတောင်မှ အင်ဒီးယန်းနဲ့ တူနေတယ်၊ သားက ကံဆိုးတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ တော်ပါသေးတယ်၊ သားကို သူတို့က မသတ်တော့ အခုလို အိမ်ပြန်ရောက်လာတာပေါ့၊ သား ပျော်ရဲ့လားဟင်”

သားရင်းသည် မည်သူ့ကိုမျှ အရောတဝင်မပြု။ သူ့လောကထဲ၌ သူ့

ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်းပင်နေသည်။ သူ့အမေက ကရုဏာမကင်းသော မျက်နှာထားဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

“သူ အင်္ဂလိပ်စကားကို နည်းနည်းမှ မသိတော့ဘူးလား”

“သူ အတော်ကလေးတော့ နားလည်သေးတယ်လို့ ထင်တာပဲ” ဟု ဖခင်က ဝင်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ အကုန်လုံးတော့ ဘယ်သိတော့မှာလဲ၊ သူ ဘယ်လောက်အထိ ပြောတတ်သေးတယ်ဆိုတာလဲ တို့ မသိရသေးဘူး၊ အခု တွေ့ခဲ့ရသလောက်တော့ အင်္ဂလိပ်စကားလုံး နည်းနည်းပါးပါး ပြောတတ်သေးတယ်၊ ဒဲလ်က သူတို့ ကြားကနေပြီး အင်ဒီးယန်းစကားနဲ့ ပြောပေးနေရတယ်”

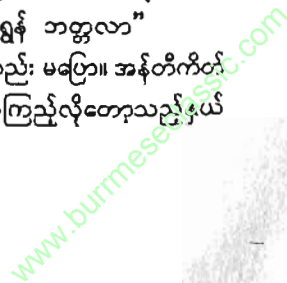
“ကျွန်မပြောသမျှ သူ နားလည်တာ သေချာတယ်” ဟု မိခင်က အခိုင် အမာပြောသည်။

“ကျွန်မ စကားပြောတဲ့အခါမှာ သူ့မျက်လုံးတွေက နားလည်တယ်လို့ ပြောနေတာပဲ၊ ကျွန်မ ပြောနိုင်တာပေါ့၊ သား မေမေပြောတာတွေ နားလည်တယ် မဟုတ်လား”

သူငယ်ထံမှ တုံ့ပြန်မှုမလာ၊ မိခင်က သူ့ပြောလိုသမျှကို ဆက်ပြောသည်။

“မင်း မေမေတို့နဲ့ဝေးရာ အရပ်ဒေသကို ရောက်သွားတာ နှစ်ပေါင်း မနည်းတော့ဘူး ဝျှန်၊ မင်းမှာ ပညာသင်လဲ ပျက်ခဲ့ရတယ်၊ မင်းဟာ မှောင်ကြီး ကျပြီး အသိဉာဏ်မင်းမဲ့တဲ့ လောကကြီးထဲမှာ နေခဲ့ရတာ၊ အခုအချိန်ကစပြီး မင်းဘဝကို ပြန်ပြီး တည်ဆောက်ရတော့မယ် သား၊ မင်းဟာ လူငယ်လေး တစ်ပိုင်းတောင် ဖြစ်လုနီးပါပင်ကောလား သားရယ်၊ ပထမဆုံးနေရာမှာထားပြီး မင်း အရေးတကြီးလုပ်ရမယ့် အလုပ်က မင်းရဲ့ ဘာသာစကားဖြစ်တဲ့ အင်္ဂလိပ် စကားကို နားလည်အောင်ပြောတတ်အောင် ကြိုးစားဖို့ပဲ၊ ကဲ သားရယ် မေမေ တို့ အခုပဲ စကြည့်ကြရအောင်၊ ငါဟာ မင်းရဲ့အမေ၊ အမေ့နာမည်က ‘မိုင်ရာ ဘတ္တလာ’ ဟောဒါက မင်းအဖေ ‘ဟယ်ရီဘတ္တလာ’၊ ဟောဟိုက မင်းညီလေးက ‘ဂျော်ဒီဘတ္တလာ’၊ မင်းနာမည်ကတော့ ‘ဝျှန်စီ ဘတ္တလာ’၊ ကဲ အခု မေမေ ပြောတာကို သားက လိုက်ဆိုကြည့်စမ်း ဝျှန် ကေမရွန် ဘတ္တလာ”

သူငယ်က တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ ဘာတစ်စွန်းမှလည်း မပြော။ အန်တိုက်တို သည် မြင်တွေ့နေရသည့် အဖြစ်ကို ဆက်လက်၍ မကြည့်လိုတော့သည့်အဖို့ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

“သူ့နာမည်တောင် သူ မသိတော့ဘူး၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ဘယ်နေ့ကျတယ် ဆိုတာတောင်မှ မသိတော့ဘူး”

လှေကားအဆင်းတွင် အန်တီကိတ်က အစေခံမလေးအား ပြောသွားနေသ ကို ဒဲလီ ကြားလိုက်ရ၏။

သို့သော်လည်း အိပ်ခန်းထဲမှ မစွက်ဘတ္တလာကတော့ စိတ်အားမလျှော့ သေး။ သူသည် နာတာရှည် လူမမာတစ်ယောက် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့တစေလည်း သူ့ကို မြင်ရုံမျှဖြင့် ဤအိမ်ကြီး၌ ဩဇာအကြီးဆုံးသော သမင်မတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကို သိသာနိုင်၏။

“မေမေက သားရဲ့နာမည်ကို သားဘာသာ သား ခေါ်တတ်သွားစေချင် တယ်၊ ကဲ... ဆိုကြည့်စမ်း၊ ဂျွန်... ဂျွန်”

မစွက်ဘတ္တလာက သူ့သား၏လက်ကို လှမ်းဆွဲပြောသည်။ ထို့နောက် ကြိရာမရတော့သည့် မျက်နှာဖြင့် ဘေးလူများအား လှမ်းကြည့်သည်။

“သူ့ကြည့်ရတာ ဆွဲအနားမကြား ဖြစ်နေသလိုပဲ မေမေ” ဟု သားငယ် ဂျော်ဒီက ဝင်ပြောသည်။

ဂျော်ဒီစကားသည် တင်းမာနေသော အခြေအနေကို အနည်းငယ် ပျက်ပြယ်သွားစေသည်။ အင်ဒီးယန်း အဝတ်အစားနှင့် မလှုပ်မချောက် ရုပ်နေ သည့် သူငယ်မှတစ်ပါး အားလုံးက ပြုံးကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူငယ်၏ မှန်တေတေ မျက်နှာထားနှင့် အာခံသလိုဖြစ်နေသော အမူအရာများသည် အခြားလူများကိုပါ ဖိစီးလာသည်။ မစွက်ဘတ္တလာသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချလိုက်ဟန်တူသည်။

“ကောင်းပြီ ဂျွန်”

မစွက်ဘတ္တလာက နှုတ်ခမ်းများကို တင်းတင်းစေ့စွာ ပြောသည်။

“မင်းဟာ မင်းရဲ့ဦးလေး ဝစ်လီလို ခေါင်းသိပ်မာတယ်၊ အဲဒီတော့ မင်းရဲ့ အခြေအနေအရ တို့ကလဲ လုပ်ရမှာပဲ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် မင်းနဲ့တွေ့ဖို့ မင်းရဲ့ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ လာကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါကျရင် သူတို့ရှေ့မှာ အခုလို လူရိုင်းတစ်ယောက် ပုံစံကြီးနဲ့ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းကြီး ရုပ်နေတာမျိုး ငါ မမြင်ချင်ဘူး၊ မင်းနာမည်ကို မင်းဘာသာမင်း ခေါ်နိုင်တဲ့ အချိန်ထိ မင်း ဒီအခန်းထဲမှာပဲ နေရမယ်”

မစွက်ဘတ္တလာ၏ စကားများကို သူငယ် နားလည်သည်မှာ ထင်ရှား

သည်။ သူ၏ မျက်နှာတွင် အာခံလိုသည့် အရိပ်အငွေ့များ ထင်ဟပ်လာသည်။ သူသည် ဒီလာဝဲယား ဘာသာဖြင့် စကားကို လျင်မြန်စွာ ပြောသည်။ ဒဲလီက ချက်ချင်း ဘာသာပြန်၍ပြောသည်။

“သူက ပြောတယ်၊ သူ့နာမည်က ‘လင်နီကွစ္စ’တဲ့၊ အင်္ဂလိပ်လိုကျတော့ ‘သားစစ်’လို့လဲ ခေါ်လို့ရတယ်၊ ‘သားရင်း’လို့လဲ ခေါ်လို့ရတယ်တဲ့”

မစွက်ဘတ္တလာက ဒဲလီ၏စကားကို ကြားသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူက အခု ဒီလာဝဲယားတွေနဲ့ နေတော့တာမှ မဟုတ်တာ၊ သူ အခု ငါတို့အိမ်မှာ ရောက်နေပြီပဲ၊ သူ့အနေနဲ့ သူ့နာမည်ရင်းကိုပဲ အသိ အမှတ်ပြုရမယ်”

သူငယ်က ဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် မစွက်ဘတ္တလာအား စူးစူးရဲရဲကြည့်နေသည်။

“သားရင်း... ကျုပ်နာမည် ...ကျုပ်နာမည်ရင်းက သားရင်း”ဟု မပီကလာ ပီကလာ အင်္ဂလိပ်စကားကို လျှာလေးအာလေးသံဖြင့် ပြောသည်။

“ကျုပ်အဖေ... ကျုပ်အမေ... သူတို့က ဒီနာမည်ပေးတာ”

“သူ့ရဲ့ အင်ဒီးယန်းအမေနဲ့ အဖေကပေးတဲ့ နာမည်လို့ပြောတာ”ဟု ဒဲလီက ရှင်းပြသည်။

မစွက်ဘတ္တလာ၏ မျက်နှာသည် နီရဲလာသည်။

“ကဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒီနေ့အဖို့တော့ ဒီလောက်ဆို တော်လောက်ပြီ” ဟု မစွက်ဘတ္တလာက ပြောသည်။

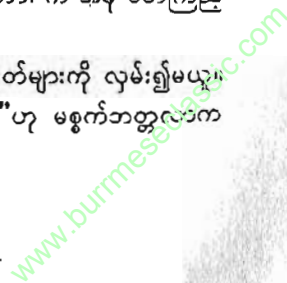
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ အင်္ဂလိပ်စကားတော့ နည်းနည်းပါးပါး ပြောသားပဲ”

မစွက်ဘတ္တလာသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ဘေး၌ ချထားသည့် သူ စောစောက ပြင်ချုပ်နေသော အဝတ်များကို လှမ်းယူသည်။ မီးခိုးရောင်ပျော့ပျော့ ယန်းကီးဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီ၊ ပြီးတော့ အဝါရောင် ဂျက်ကက်၊ သူငယ်သည် အဝတ်များကို မြင်သောအခါ နောက်တွန့်သွားသည်။ မစွက်ဘတ္တလာက-

“မင်း ပြန်ရောက်မယ်ဆိုတာသိလို့ မေမေကိုယ်တိုင် ဒီအဝတ်တွေကို မင်းရဲ့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ အလတ်ဆီက ခဏဌားထားတာ၊ ကဲ အခု ဝတ်ကြည့် စမ်း၊ မင်းနဲ့တော်ရဲ့လားဆိုတာ ကြည့်ရအောင်”

သူငယ်က မစွက်ဘတ္တလာ ပေးနေသည့် အဝတ်များကို လှမ်း၍မယူ။

“မင်း မေမေပြောတာ နားလည်ရဲ့လား၊ ဂျွန်”ဟု မစွက်ဘတ္တလာက ပြောသည်။

“မင်း ဒီအဝတ်တွေကို ဝတ်ရမယ်၊ ဒါမှ ယဉ်ကျေးတဲ့ အဝတ်အစား တွေဝတ်ထားရင် မင်း ဘယ်လိုပုံမျိုးရှိတယ်ဆိုတာ တို့ သိရမှာ”

သူငယ်ကတော့ ဘောင်းဘီများနှင့် ဂျက်ကက်ကို မုန်းတီးရွံရှာဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ဤအဝတ်များသည် လူဖြူများ ကျူးလွန်လေ့ရှိသော လိမ်ညာ မှုများ၊ ခိုးယူလုယက်ခြင်းများနှင့် သတ်ဖြတ်ခြင်းများ၏ အမှတ်အသားများဟု သူ ယုံကြည်ထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

အခုကျတော့ ထိုအဝတ်များကို ဝတ်ရမည်ဟုသူ့အား ခိုင်းနေကြလေပြီ။ သမင်တစ်ကောင်အား သူ၏ ရန်သူကြီးဖြစ်သော ဝံပုလွေရေကို ဝတ်ဆင်ရ မည်ဟု စေခိုင်းနေသည်နှင့် တူလှချေသည်။

“ဟေ့ မင်းအမေပြောတာ ကြားသလား”ဟု ဒဲလ်က သံပြတ်နှင့် ဝင်မေးပြီး အဝတ်များကိုယူ၍ ဝတ်ပြပို့ ဒီလာဝဲယားဘာသာဖြင့် ထပ်မံမေတ္တာ ရုပ်ခံသည်။

သူငယ်ကတော့ နောက်တွန့်လျက်ပင်ရှိသည်။ ဤအဝတ်များကို သူ့ လက်နှင့် ဘယ်လို ထိရကိုင်ရပါမည်နည်း။ သစ်တောအတွင်း မီးဖိုသွား၌ ဆိုပါမူကား ဤအဝတ်များကို တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ထိုးကော်ပြီး သူ့ခန္ဓာ ကိုယ်နှင့် မထိမိအောင် ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးဝေးထား၍ကိုင်ကာ သယ်သွားလို့ရ နိုင်၏။

ယခုသော်မူ အနီးအနားတွင် တုတ်ကလည်းမရှိ။ ထိုအခိုက်မှာပင် အဝတ်များကို သူ့ကိုယ်စား ရော်ဒီက ဝင်ယူသည်။

“ဒီအဝတ်တွေကို ခင်ဗျား ဝတ်တဲ့အခါကျရင် ခင်ဗျား အခုဝတ်ထား တဲ့ အင်ဒီးယန်း အဝတ်တွေ ကျွန်တော့်ကို ပေးမလား သားရင်း”ဟု အခန်း ထဲမှ နှစ်ယောက်တွဲ၍ အထွက်တွင် ရော်ဒီက မေးသည်။

“အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက် ဖြစ်သွားမှာ”

သားရင်းကတော့ စကားတစ်ခွန်းမှမဟု။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အင်ဒီးယန်း အဝတ်များကိုလည်း မချွတ်။ ရော်ဒီ ခေါ်သွားသော အခန်းထဲ ရောက်သွားသည် အထိ သားရင်းသည် စောစောက ပုံစံအတိုင်းပင်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း အခု လောလောဆယ် အခိုက်အတန့်မှာတော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ကြားတွင် အပြန်အလှန် လေးစားမှုနှင့် နားလည်မှုသည် တည်ရှိသွားပြီဖြစ်၏။

* * *

(၇)

ထိုညတွင် သားရင်းသည် သူနှင့် ဒဲလ်တို့အတွက် စီစဉ်ပေးထားသည့် နေရာရှိ အိပ်ယာထက်၌ လှဲနေသည်။ ဤနေရာသည် သူ့အတွက် အလွန်စိမ်းသော နေရာဖြစ်၏။ နံရံများနှင့် မျက်နှာကြက်များအား အလွန်ထူထဲသော အဖြူရောင် ရွှံ့တစ်မျိုးဖြင့် ပိတ်ဆို့ကာရံထားသည်။ အခန်းထဲ၌ လေလှံစေ့ရန်အတွက် လူဖြူများသည် ရွှံ့ခြောက်များအပေါ်မှစက္ကူဖြင့် အုပ်ထားသည့် နံရံများတွင် အပေါက်များ ရှိသော်လည်း သစ်သားတံခါးများ၊ လေးထောင့်စပ်စပ် မှန်ချပ်များနှင့် ပိတ်ဆို့ထားလေသည်။

သားရင်းသည် သူ့အား သင်္ချိုင်းအတွင်း၌ မြေမြှုပ်ခံထားရသည့်နှယ် ခံစားရသည်။ အခုမှပင် လူဖြူတွေ ဘာကြောင့် အသားအရောင် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်ကြရသည်ကို သိလာရ၏။ သူတို့သည် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ရှင်သန်လတ်ဆတ် သော လေနှင့် မထိမတွေ့အောင် လုံခြုံစွာ ပိတ်ဆို့ကာရံပြီး နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

လူဖြူများ၏ အသားအရောင်သည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးအောက်၌ ပိနေသဖြင့် အဖြူရောင်သို့ ပြောင်းသွားရသည့် မြက်ပင်များနှင့် တူလှ၏။ သစ်တောကြီးများအတွင်းမှ နေရောင်ကို လုံးဝမရသည့် မြက်ပင်များ ဖြူရော် နေသည့်နှင့်လည်း တူလှ၏။ လူဖြူများ၏ နှလုံးသားသည် အင်ဒီးယန်းများ၏ နှလုံးသားနှင့် တူလိမ့်မည်မထင်။

သိုး၏ နှလုံးသားသည် သမင်၏ နှလုံးသားနှင့် ခြားနားသလို ခြားနား လိမ့်မည်ဟုထင်၏။ အခုလိုသာ အလုပ်အခြံ ပိတ်လှောင်ထားမည်ဆိုပါက

www.burmeseclassic.com

အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်နှင့် သမင်တစ်ကောင်သည် အသက်ပျောက်သွား လိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ လူဖြူများကျတော့ ထိုကဲ့သို့မဟုတ်။ သူ၏ အိမ်နံရံ အတွင်း၌ ခိုအောင်းနေကြသည့် ပိုးမွှားများနှင့် သစ်တုံးများအတွင်း၌ ဖောက်ထွင်း ဝင်ရောက်နေကြသည့် ပိုးများသဖွယ် သူ့ နေအိမ်အတွင်း၌ မလတ်ဆတ် မသန့် စင်သောလေကို ရှူရှိုက်ကာ စည်ပည်ကြီးထွားလာရသည်။

သူ့ကျတော့ ကြက်ဆင်တစ်ကောင် အသိုက်ထဲမှ ထလာသကဲ့သို့ မွန်းကျပ်နေသော ငှက်မွေးမွေ့ရာပေါ်မှ အားအင်သစ်ဖြင့် ထလာနိုင်၏။ သူတို့ လူဖြူများအနေဖြင့် မှီအုံးဟုခေါ်သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုရှိ၏။ ထိုပစ္စည်းသည် လူကို ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်နေသည့် အရာဖြစ်၏။ ထိုပစ္စည်းမျိုးကို သုံးနေသည့် ကြားမှပင် လူဖြူများသည် အသက်ရှင်လာနေကြ၏။

တကယ်တော့ ထိုပစ္စည်းကို အသုံးပြုခဲ့ကြသော လူဖြူများသည် အင်ဒီးယန်း များကဲ့သို့ တောင့်တောင့်မတ်မတ်မရှိ။ လက်ပြင်ကြီးတွေ ကုန်းနေသည်က များသည်။ သူတို့လည်ပင်းများသည်လည်း ကြိုးကြာငှက် လည်ပင်းများလို ရှေ့သို့ ရှည်ထွက်ကာ လည်တံရှည်နေကြသည်မှာ ထိုပစ္စည်းကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါ လော။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုညက သူ ကောင်းစွာအိပ်၍မရ။ တစ်ညလုံး နိုး နေသည်က များသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ သူ့ပတ်ပတ်လည်တွင် ရန်သူ များ ဝန်းရံနေသည်ဟု စိတ်တွင်းက ခံစားနေရ၍ဖြစ်၏။ သူ့ စိတ်သောတ အာရုံထဲတွင် အခုထိ 'ပက်ရှ်တင့်ပုံပြင်'ကို ကြားနေဆဲ...။

ထိုပုံပြင်သည် သူတို့တစ်ရွာလုံးနှင့် အင်ဒီးယန်း မြို့များအတွင်းသို့ ကူးစက်တတ်သော ရောဂါဆိုးတစ်ခုသဖွယ် ပျံ့နှံ့ခဲ့သည်။ သူသည် ထိုပုံပြင်ကို ပြန်လည် ပြောပြနေသူနှင့် နားထောင်နေကြသော အင်ဒီးယန်းများ၏ မျက်နှာ များကို မြင်နေသည်။

"ဒီအဖြစ် ဖြစ်ခဲ့တာက လူဖြူတွေက သူတို့ရဲ့ မွန်မြတ်ပြီး သနားကြင် နာတတ်တဲ့ သခင်ကြီးမွေးတဲ့လလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ လအတွင်းမှာ ဖြစ်ခဲ့တာ" ဟု သူ့အဖေက နားထောင်နေသူများအား ပြောပြသည်။

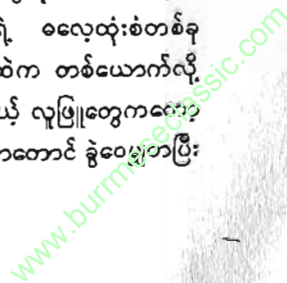
"ငါတို့ရဲ့ ညီအစ်ကိုတော်တွေ ဖြစ်ကြတဲ့ 'ကွန်နက်စ်တိုးဂိုး အင်ဒီးယန်း လူမျိုးစု' တွေဟာ လူဖြူတွေရဲ့ ဘာသာအယူဝါဒကို ယူခဲ့ကြတယ်။ သူတို့လူစုက

အရေအတွက် မများပါဘူး။ လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ပဲရှိတယ်။ သူတို့ဟာ လူဖြူတွေကြားမှာ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ပက်ရှ်တင့်မြို့က လူဖြူ အရိုင်းအစိုင်းတွေ ရောက်လာတယ်။ သူတို့က မြင်းတွေနဲ့ သေနတ်တွေ ပုဆိန်တွေကိုင်ပြီး လာကြတာ။ ကွန်နက်စ်တိုးဂိုး အင်ဒီးယန်းတွေဟာ သူတို့ ဘာသာအပေါ်မှာ ယုံကြည်မှုရှိကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ လူဖြူတွေကို မခုခံကြ ဘူး။ ရွာထဲက အပြင်သွားနေတဲ့ လူတွေပဲ လွတ်ကြတယ်။ ကျန်တဲ့လူအားလုံး အသတ်ခံကြရတယ်။"

"ဘယ်နှစ်ယောက် လွတ်သွားသလဲ"ဟု သားရင်း၏ အစ်မ အေ- အက်စ်တိုးနားက မေးသည်။

"နောက်ဆုံးမှာတော့ တစ်ယောက်မှ မလွတ်ဘူး"ဟု သူ့အဖေက တင်းမာခက်ထန်သော အသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

"အပြင်ကို သွားနေကြတဲ့ ကွန်နက်စ်တိုးဂိုးတွေ ပြန်ရောက်လာကြတော့ သူတို့ရွာ မရှိတော့ဘူး။ တဲတွေအားလုံး မီးရှို့ခံထားရလို့ ပြာပုံဖြစ်နေကြတာ တွေ့ရတယ်။ သူတို့ ညီအစ်ကိုတွေ အားလုံးလဲ အသတ်ခံထားကြရတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ လန်ကတ်စတာလို့ခေါ်တဲ့ လူဖြူမြို့ကို သွားကြတယ်။ သူတို့အားလုံး လူဖြူ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ နေပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းတယ်။ သူတို့ အဲဒီထဲမှာနေရင် လုံခြုံမှုရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်ကြတာကိုး။ အင်ဒီးယန်းတွေ မှာ အမြဲတမ်းရှိတတ်တဲ့ သတ်ကို သူတို့ လက်လွတ်သွားကြတယ်။ သူတို့အနေ နဲ့ လူဖြူတွေကြားမှာ နေလာတာကလဲ ကြာပြီမဟုတ်လား။ လူဖြူတွေရဲ့ ဘုရားသခင်မွေးတဲ့ နေ့မတိုင်မီ တစ်ရက်နှစ်ရက်အလိုမှာ လူဖြူအရိုင်းအစိုင်းတွေ ရောက်လာပြန်ရော။ သူတို့က အကျဉ်းထောင် တံခါးတွေကို ရိုက်ချိုးပြီး အထဲကလူတွေကို သတ်ကြတယ်။ မြို့ထဲက ဘယ်လူဖြူကမှ ဝင်ပြီးမထားကြ ဘူး။ ကွန်နက်စ်တိုးဂိုး လူငယ်တစ်ယောက်က သူတို့ဟာ လူဖြူတွေကိုခင်တဲ့ လူမျိုးစုပါ။ မသတ်ကြပါနဲ့လို့ အထဲကနေပြီး အော်ပြောတယ်။ ကဲ... အဲဒါပါ အခုဆို မင်းတို့ သိကြရောပေါ့။ တို့ကို ခင်မင်တဲ့သူပန်းတွေကို မသတ်တော့ဘဲ မွေးစားတဲ့ ဓလေ့ထုံးစံဟာ ငါတို့ အင်ဒီးယန်းတွေရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ငါတို့ကတော့ သူတို့ကို ငါတို့လူမျိုးစုထဲက တစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်ပြီး ငါတို့မှာရှိသမျှကို ဝေမျှပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် လူဖြူတွေကတော့ အဲသလို မဟုတ်ကြဘူး။ တို့ အင်ဒီးယန်းတွေကို လေရှူတာတောင် ခွဲဝေခဲ့တယ်။"

ရှုခွင့်မပေးချင်ကြဘူး”

သားရင်းသည် အခုအချိန်ထိ သူ့အဖေ၏ ပြင်းထန်သော ဒေါသဖြင့် ပြောနေသံကို ကြားယောင်နေဆဲ။ ထိုစဉ်က သူ့အဖေသည် လူဖြူတို့လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရသူများ၏ နာမည်များကို ပြောပြရင်း လူဖြူ သူရဲကောင်းကြောင့် သူများအား အပြင်းအထန် ရှုတ်ချခဲ့သည်။

“အဲဒီတုန်းက လူဖြူတွေလက်ချက်နဲ့ သေခဲ့ရတဲ့အထဲမှာ ရှာလီဟာဆိုတဲ့ ကောင်လေးဟာ ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ နောက်တစ်ယောက် အိတ်စ်ယန်ဒတ်စ်လဲ သူ့လို ငယ်ငယ်လေးပဲ။ တွန်ကွတ်စ်နဲ့ ဟိုင်ယီနီးစ်ဆိုရင် တကယ့် ငယ်ငယ်ကလေးတွေ၊ ကိုကွေးအန်ကွတ်စ်နဲ့ ကာရင်ဒူအာတို့ဆိုရင် မိန်းကလေးတွေ တကယ့် ငယ်ငယ်ကလေးတွေေး။ အဲဒီထဲမှာ အသက်အငယ်ဆုံး မိန်းကလေးက ကနူးကိုင်ဆွန်းတဲ့၊ လူဖြူအရိုင်းအစိုင်းတွေဟာ သတ်ရုံနဲ့ အားမရကြဘူး။ ဦးခေါင်းခွံတွေ ခွာသွားကြသေးတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ဟာ မဖွယ်မရာ အလုပ်တွေကိုပါ လုပ်သွားကြတယ်။ ယောက်ျားတွေနဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ လက်တွေ့ကို ဖြတ်သွားကြတယ်။ ငါတို့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကွန်နက်စ်တိုးတိုး တစ်ယောက်ဆိုရင် ပါးစပ်ထဲ သေနတ်ထည့်ပြီး ပစ်သတ်ခဲ့လို့ ခေါင်းတောင် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားရတယ်”

ယနေ့ည အိပ်ရာထဲ၌လဲကော တလူးလူးတလိမ့်လိမ့် ဖြစ်နေသော သားရင်း၏ ရင်ထဲတွင် အမုန်းစိတ်သည် ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် လူဖြူယောက်ျားများနှင့် သူတို့၏ မိန်းမများသည် သူ့အား လာရောက် နှုတ်ဆက်ကြလိမ့်ဦးမည်ဖြစ်သည်။

သူ့အား တူကလေး၊ ညီကလေး စသည်ဖြင့်ခေါ်ကာ သူတို့၏ သွေးစွန်းနေသော လက်များဖြင့် သူ့လက်ကို ဆွဲကြလိမ့်ဦးမည်ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကို တွေးမိသောအခါ သူ့စိတ်တဲ၌ ရွံရှာစက်ဆုပ်ခြင်းသည် ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။

အမုန်တော့ သူသည် အခု သူ့ဘေး၌ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျနေသော လူဖြူစစ်သားကိုပင် သူ့စိတ်သူ မနည်းကြီးထိန်း၍ သည်းခံနေရခြင်း ဖြစ်၏။ အခုလည်း သူ့ထံမှ ဟောက်သံတစ်ချက် ထွက်လာတိုင်း သားရင်းသည် စစ်သားနှင့် ဝေးရာသို့ ရွေ့ရွေ့သွားလျက်ရှိသည်။ နည်းနည်းချင်းစီ ရွေ့သွားနေခြင်းဖြစ်၍ ပထမတွင် ခြေတစ်ဖက်တည်း ရွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနောက်

နောက်တစ်ဖက်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူသည် အိပ်ရာအစွန်းသို့ ရောက်သွားသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ကျားသစ်ပေါက်စ တစ်ကောင်သဖွယ် မီးဖိုဆီသို့ လေးဖက်တွား၍သွားသည်။ မီးဖိုထဲမှ မီးခဲများသည် အခုအချိန်ထိ တရဲရဲ။ ထိုနေရာအရောက်တွင် သူသည် ခြေပစ်လက်ပစ်ဆန့်၍ အိပ်လိုက်၏။ သူ့ကျောအောက်မှ မီးဖိုအောက်ခံ ကျောက်ပြား၏ အေးမြခြင်းနှင့် မာကျောခြင်းကို ထိတွေ့ရသည်မှာ အရသာရှိလှပါတီခြင်း။

တံခါးရွက်အောက်ရှိ အပေါက်မှဝင်လာသော လေသည် သူ့မျက်နှာကို လာ၍ထိတွေ့သည်။ သူသည် ဝက်ဝံရေစောင်စုတ်ကို ခြုံလိုက်၏။ သူ့ရနေကျ အနံ့သည် သူ့ရင်ကို အေးငြိမ်းသွားစေသည်။ စောင်နံ့သည် သူ့အား သူ့ဖခင်၏ တံသို့ ပြန်ပို့ပေးလိုက်သည့်နယ်ရှိသည်။

သူ မနှစ်သက်သော လူဖြူများ၏ အနံ့သည် လုံးဝပျောက်သွားသည်။ သူ့ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသော သားမွေး၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် အတူ သူသည် အိပ်မောကျသွားလေ၏။

နေ့၏အလင်းရောင် ဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် ဖျတ်ခနဲနိုးလာသည်။ သူ့အား ပေးထားသည့် ဂျက်ကက်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီများကို လက်ဖျားနှင့်ပင်မတို့။ သူ့အခန်းထဲရှိ နံရံ၌ ချိတ်ထားသည့်အတိုင်း ထားခဲ့သည်။

နံနက်စာ စားပွဲသို့ ရောက်သွားသည့်အခါ သူ၏ လူဖြူအဖေနှင့် အန်တီကိတ်တို့က သူ၏ အင်ဒီးယန်း အဝတ်အစားများကို မနစ်မြို့သော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ သူ့အဖေကိုတော့ မတွေ့ရ။

ကျော်ဒီကလည်း မနက်ခင်းဆိုလျှင် သူ့အဖေ၏ အခန်းထဲသို့ မသွားရဟု သူ့အား ပြောထားသည်။ နေ့လယ်စာ စားချိန်ကျတော့လည်း သားရင်းသည် သူဝတ်နေကျ အမဲလိုက်ဘောင်းဘီနှင့် ခြေပတ်များကို ဝတ်ထားမြဲပင် ဖြစ်သည်။ အန်တီကိတ်က သူ့အား အလွန်တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်သည်။ သားရင်း သူ့ကုလားထိုင်မှ ထလိုက်သောအခါ အန်တီကိတ်ကပါ လိုက်၍ထသည်။

“မင်းလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကတော့ တော်လောက်ပြီလို့ ငါထင်တယ်”ဟု အန်တီကိတ်က ပြောသည်။ “ဒီနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းမှာ မင်းနဲ့တွေ့ဖို့ ဆွေမျိုးတွေ လာကြလိမ့်မယ်။ မင်းအဖေရဲ့ အိမ်ထဲမှာ မင်းက ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့တဲ့ အရိုင်းအနိုင်း အဝတ်တွေကို မလုံတလုံဝတ်ပြီး ထင်သလိုလုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ တကယ်လို့

မင်း ရေမချိုးဘူး၊ အဝတ်လဲ မဝတ်ဘူးဆိုရင် ငါကိုယ်တိုင် မင်းကို ရေချိုးပေး ပြီး အဝတ်လဲပေးရလိမ့်မယ် ဒါပဲ”

သားရင်းသည် အန်တီကိတ် ပြောလိုက်သည့် စကားအားလုံးကို နားမ လည်။ သို့သော်လည်း အားလုံးကို ခြုံငုံပြီး ဘာပြောသည်ဆိုတာကိုတော့ သဘောပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် များစွာတုန်လှုပ်လျက်ရှိ၏။ လူဖြူမကြီးသည် အရုပ်ကလည်းဆိုသည်။ အားကောင်းမောင်းသန်လည်း နိုင်လှ၏။ သူ့ပုံပန်းကြည့်ရသည်မှာ ပြောသည့်အတိုင်း တကယ်လုပ်မည့် လက္ခဏာရှိသည်။ သူ့ကိုကြည့်ကာ အော်တာဝပ်စ် လူမျိုးစုများထဲမှ မိန်းများ၏ ပုံပြင်များကို သတိရသည်။ ထိုမိန်းမများသည် လူငယ်တစ်ယောက်ကို အပြေး အလွှား လိုက်ဖန်းပြီး အဝတ်တွေ ချွတ်ပစ်သည်ဟု သူ ကြားခဲ့ရဖူးလေသည်။

“ကျုပ်သွားမယ်၊ အဝတ်တွေကိုကြည့်မယ်”ဟု သားရင်းက အင်္ဂလိပ်စကား ဖြင့်ပြောသည်။

“အဝတ်တွေ သွားကြည့်ရုံနဲ့ ကိစ္စမပြီးဘူး”ဟု အန်တီကိတ်က ခပ်မာမာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

“အဲဒီ အဝတ်တွေကို မင်း ဝတ်ရမယ်၊ ပထမဦးဆုံး မင်းတစ်ကိုယ်လုံး သန့်သွားအောင် ရေဖတ်နဲ့တိုက်၊ မင်းဘာသာမင်း မတိုက်ရင် ငါ တိုက်ပေး ရလိမ့်မယ်”

သားရင်း တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်နေသည်။ ဂျော်ဒီ၏ လျင်မြန်ဖျတ်လတ် သော မျက်လုံးများက သားရင်း၏အဖြစ်ကို မြင်သည်။

“ဘယ်လို တိုက်ရမယ်ဆိုတာ သူ့ကို ကျွန်တော် ပြပေးလိုက်မယ် အန်တီကိတ်”ဟု ဝင်ပြောသည်။

“အေး... ပြပေးလိုက်၊ သူ့သေသေချာချာ လုပ်ရဲ့လားဆိုတာလဲ ကြည့်ဦး၊ မလုပ်ရင် ငါ လုပ်ပေးမယ်”ဟု အန်တီကိတ်က သတိပေးသည်။

“ကဲ လာ၊ မီးဖိုခန်းထဲလိုက်ခဲ့ ဂျွန်နီ၊ ငါ မင်းကို ရေနွေးထည့်ပေးမယ်”

သားရင်း၏ စိတ်ထဲ၌ သူ့ကိုယ်သူ နိမ့်ကျသွားသလို ခံစားရသည်။ သူသည် လူဖြူမိန်းမတစ်ယောက်၏ အမိန့်ကို နာခံကာ သူ့ခိုင်းသမျှ လိုက်နာ လုပ်ကိုင်နေရသော အင်ဒီးယန်း ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေရလေပြီ။

အခုဆိုလျှင် လူဖြူမိန်းမကြီးက သူ့အား ရေနွေးပုံးတစ်ပုံးကို အပေါ်ထပ် သို့ သယ်ခိုင်းသဖြင့် သယ်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။ တကယ်တော့ ဤအလုပ်

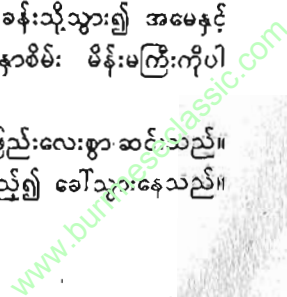
မျိုးသည် တပ်စကားရာဝပ်စ် နယ်၌ဆိုလျှင် မိန်းမသာလုပ်ရသည့် အလုပ်ဖြစ်၏။ သူ့အဖြစ်ကို သူ၏ အင်ဒီးယန်းအဖေ မမြင်၍ တော်ပါသေးရဲ့ဟု သူ့စိတ် သူ့မြေရတော့သည်။

ဒဲလ်နှင့် ဂျော်ဒီတို့သည် သူ့အား သစ်သားစည်ပိုင်းအတွင်း၌ ဘယ်လိုလုပ် ရမည်ကို ဆားမှနေ၍ ညွှန်ကြားပြသပေးနေကြသည်။ သူ့အား သင်ပြပေးနေ သော ဒဲလ်၏ မျက်နှာတွင် ကျေနပ်သာယာသည့် အရိပ်အငွေ့များ ရှိနေသည် ဟု သူ့စိတ်ထဲက ထင်နေမိသည်။ ထို့နောက် သူတို့က သူ့အား လူဖြူ ကြွေလှဲကြီးထဲရှိ ဆပ်ပြာရည်ထဲ၌ ဘယ်လိုစိမ်ရမည်ကို ပြပေးကြသည်။

ထိုကိစ္စ ပြီးသောအခါ အဝတ်များ ဝတ်ဆင်ရေးဟူသော အလွန်အရေး ကြီးသည့် အပိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူ့ အချိန်ရွှေ့၍ မရတော့။ ဂျော်ဒီက ဘယ်အပိုင်းက ရှေ့၊ ဘယ်အပိုင်းက နောက်ဟု ခွဲပြ သည်။ အဝတ်များ သူ့ကိုယ်နှင့် ထိသောအခါ ရွံရှာစက်ဆုပ်ခြင်းသည် ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။ အခုဆိုလျှင် သူသည် အကျဉ်းချစ်ခဲရ သည်မှာ သုံးကြိမ်ရှိသွားပြီ။ ပထမ သူနှင့် အလွန်စိမ်းသော မြေပြင်ပေါ်သို့ ခြေချခဲ့ရ၏။ ထို့နောက် ဤယန်းကီးအိမ်ကြီးနှင့် အခန်းတွင်း၌ နေခဲ့ရ၏။ နောက်ဆုံး လူဖြူသူငယ်များ၏ အင်္ကျီအောင်းဘီများ ဝတ်ရသည်။ လမ်းကြားလေး အတိုင်း မြင်းကိုယ်စီနှင့် လာနေကြသော ဧည့်သည်များကို သူ ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မျက်နှာကို အခြားတစ်ဖက်သို့ လွှဲလိုက် သည်။ ဧည့်သည်များထဲတွင် ခြေကျင်လာသူ တစ်ဦးမှမပါ။ အားလုံး မြင်းတွေ နှင့်ဖြစ်၏။

သူ အောက်ထပ်သို့ ရုတ်တရက် မဆင်း။ ဂျော်ဒီ နှစ်ကြိမ်တိတိ လာခေါ်ရသည်။ သူ့အဖေအရင်း ပြောထားသည့် စကားကို သူ သတိရနေမှ ဖြစ်မည်။ သူ့အဖေက သူ့အား ရန်သူများနှင့်တွေ့လျှင် ရန်သူများအပေါ်၌ ရှိနေသည့် မိမိ၏ သဘောထားမှန်ကို ဖုံးကွယ်ထားရသည်ဟု မှာထားသည် မဟုတ်ပါလော့။ ပထမဆုံး သူသည် သူ့အမေ၏အခန်းသို့သွား၍ အမေနှင့် တွေ့ရသည်။ သူ့အမေနှင့် အတူရှိနေသည့် မျက်နှာစိမ်း မိန်းမကြီးကိုပါ နှုတ်ဆက်ခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် အောက်ထပ်သို့ လှေကားအတိုင်း ဖြည်းလေးစွာ ဆင်းသည်။ သူ့အဖေက သူ့အား ဧည့်ခန်းမကြီးထဲ၌ ပတ်ချာလှည့်၍ ခေါ်သွားနေသည်။

လူတစ်ဒါဇင်ခန့်က သူ့လက်ကို ဆွဲခါကြသည်။ လူဖြူဦးလေးများ၊ အဒေါ်များနှင့် ဝမ်းကွဲညီအစ်ကို မောင်နှမများ၊ သူကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွဲခြား၍ မသိ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခွဲခြားပြီး မှတ်၍လည်းမရ။ တစ်ချိန်က သူ့အား လက်ပြတ်ဆိုသူက လူဖြူအားလုံးသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခွဲမရအောင် တူသည်ဟု ပြောဖူးသည်ကို သတိရမိသည်။ ထိုစကားသည် မှန်လှချေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့အဝတ်များကို စိုက်ကြည့်နေသည့် ဝဝကောင်လေးကိုတော့ ထူးထူးခြားခြား သတိထားမိသည်။ သူ၏ ထူးဆန်းသော အပြုအမူကိုကြည့်၍ သူ့ဝတ်ထားသော ဂျက်ကက်နှင့် ဘောင်းဘီများ ငှားလိုက်သူ အလက်ဖြစ်ရမည်ဟု သားရင်းက တွက်သည်။

မိတ်ဆက်ပေးအပြီးတွင် သူ့အဖေက သူ့အား သူ့ဦးလေးနှစ်ယောက်နှင့် လွှတ်ထားခဲ့သည်။ ဦးလေးနှစ်ယောက်သည် ဆေးလိပ်သောက်နေကြသည်။ ပိန်ပိန်ပါးပါး အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် သွက်လက်ဖျတ်လတ်ပုံရသော လူသည် ဦးလေး ဂျော့အိုဝင် ဖြစ်၏။

“အင်း... မင်းကွာ တော်တော်ကံကောင်းတယ်၊ သရဲတွေလက်ထဲက လွတ်လာတဲ့အတွက် မင်း ကံဇာတာကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်” ဟု ဂျော့အိုဝင်က ပြောသည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် ဦးလေးဝစ်လ်ဆီက သားရင်းအား ဖော်ရွေရင်းနှီးမှု အားနည်းသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီကောင် ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ အခုထက်ထိ အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်နဲ့ တူနေတုန်းပဲ” ဟု ရေရွတ်သည်။ သားရင်းသည် ဂျော်ဒီက သူ့အား ပြောပြခဲ့သည့် စကားကို ပြေး၍ သတိရမိ၏။ ဂျော်ဒီ၏ စကားအရဆိုလျှင် သူ့ဦးလေးဝစ်လ်ဆီသည် ‘ပက်စ်တန်သူငယ်များအဖွဲ့’၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။

သားရင်းသည် သူ့ဦးလေးနှစ်ယောက်၏ ဝေဖန်သုံးသပ်ချက်များကို လုံးဝဂရုမစိုက်မိအောင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်ထားသည်။ သူ့ဦးလေးဝစ်လ်ဆီကတော့ စကားကို ဆက်ပြောနေသည်။

“ဒီအကောင် လူရိုင်းတွေနဲ့ နေခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာသလဲ၊ အားလုံးပေါင်း ဆယ်နှစ်နှစ်၊ အင်း မလွယ်ကြောဘဲ၊ တစ်ကြိမ် အင်ဒီးယန်းဖြစ်သွားရင် တစ်သက်လုံး အင်ဒီးယန်း ဖြစ်သွားတတ်တယ်၊ လူဖြူတစ်ယောက်ကို အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်လို့လွယ်ပေမယ့် အင်ဒီးယန်း တစ်ယောက်

ကို လူဖြူတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် လုပ်ဖို့ကျတော့ လုံးဝမလွယ်ဘူး”

“ဥျန်နီဟာ အင်ဒီးယန်းမှ မဟုတ်တာ” ဟု သားရင်း၏ ဖခင်က ဝင်ပြောသည်။

“သူ့မှာ မင်းတို့ ငါတို့ကို လူဖြူသွေးရှိနေတာပဲ”

“တစ်ချိန်ကတော့ သူ့သွေးဟာ အဖြူဖြစ်မှာပေါ့” ဟု ဦးလေးဝစ်လ်ဆီက ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဟိုလူရိုင်းကောင်တွေက သူ့သွေးကို အဖြူကနေ အနီဖြစ်သွားအောင် လုပ်ပစ်ကြပြီ၊ သူတို့က သူ့ကိုသင်ပေးထားတာတွေဟာ လွဲမှားတဲ့ အသိအမြင်တွေချည်းပဲနေမှာပါပဲ၊ မကောင်းတာကို အကောင်းထင်၊ ကောင်းတာကို မကောင်းထင်ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးနေမှာပဲ၊ ခိုးခြင်းဟာ မွန်မြတ်တဲ့အလုပ်၊ လိမ်ညာခြင်းဟာ အနုပညာတစ်ရပ်လို့ ယူဆနေမှာပဲ၊ လူဖြူမိန်းမတွေနဲ့ လူငယ် လူရွယ်ကလေးတွေကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ပြီး ဦးရေခွဲခွာတဲ့ အလုပ်ဟာ သူ့အဖို့ ပြောင်မြောက်တဲ့ အလုပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေမှာပဲ”

သားရင်းသည် မတုန်မလှုပ် ရပ်နေသည်။ မခံချင်စိတ်ဖြင့် သူ့လည်ပင်းနှင့် မျက်နှာတွင် သွေးရောင်လှမ်းလျက်ရှိ၏။ ဦးလေးဝစ်လ်ဆီကတော့ သူ့အား မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်၍ အကဲခတ်နေသည်။

“အခုပဲကြည့်ပါလား၊ လူနီကောင်တွေ နေသလို သွေးအေးအေးနဲ့ ရပ်နေတာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် သတိပေးလိုက်မယ်၊ ဒီကောင်လေး ယုတ်မာတဲ့စိတ် မွေးနေတာ”

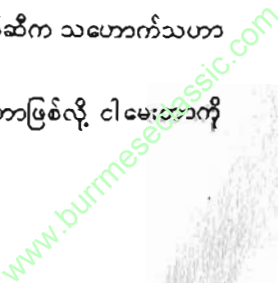
ဝစ်လ်ဆီက သားရင်းကို သေချာစွာ ထပ်ကြည့်သည်။ ဒေါသအနီးများ ယှက်သမ်းကာ တဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံးများကို သတိထားမိသည်။

“ဟေ့... ရာတိတ်၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ငါပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား”

သားရင်းက သူ့ဦးလေး ဝစ်လ်ဆီ၏ စကားကို ကြားသည့် အရိပ်လက္ခဏာပင်မပြ။

“ဒီကောင် ဘာဖြစ်နေသလဲ” ဟု ဦးလေး ဝစ်လ်ဆီက သဟောက်သဟာပြုသည်။

“ဒီကောင် နားပင်းနေသလား၊ နားမပင်းရင် ဘာဖြစ်လို့ ငါမေးတာကို မဖြေသလဲ”

ဘေးမှရပ်၍ နားထောင်နေသော ဒဲလ်ဟာဒီက ရှေ့သို့တိုးလာပြီး စောစောက မေးခွန်းကို ဒီလာဝဲယားဘာသာဖြင့် ထပ်မေးသည်။ ဦးလေးဝစ်လ် ဆီက ကြားမှဖြတ်မေးပြန်သည်။

“အဲဒါ ဘာစကားလဲကွ”

သူ့အား ရှင်းပြလိုက်သောအခါ သူ့ပါးစပ်မှ မေးခွန်းတွေ ထပ်ထွက်လာ ပြန်သည်။

“ဘာလဲ၊ သူက အင်္ဂလိပ်စကား မပြောတတ်ဘူးလား၊ အလွန်အောက် တန်းကျတဲ့ အင်ဒီးယန်းစကားတစ်မျိုးပဲ တတ်သတဲ့လား၊ သူတတ်တာ အဲဒီ စကားမျိုးပဲဆိုရင်လဲ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီစကားကို မပြောတာလဲ”

ဒဲလ်က ဘာသာပြန်ပြောသည်။ ဆက်လက်၍ နှုတ်ဆိုတံနေလျှင် သူ ဂုဏ်တက်ဖွယ်ရာ မရှိသည်ကို သားရင်း သဘောပေါက်လာသည်။ သူ့ကိုယ်သူ တောင့်တောင့်မတ်မတ် ဖြစ်သွားအောင် ပြင်၍ရပ်လိုက်ပြီး ဒီလာဝဲယား ဘာသာဖြင့် အဖြေပေးသည်။

“သူ ဘာပြောတာလဲ”ဟု ဦးလေးဝစ်လ်ဆီက မေးသည်။

“သူကပြောတယ်၊ ဒီလာဝဲယားစကားဟာ ခင်ဗျားပြောသလို အောက်တန်း မကျဘူးတဲ့၊ တစ်စုနဲ့တစ်စု မတူတဲ့ အင်ဒီးယန်း လူမျိုးစုတွေ ဆုံမိကြရင် သူတို့ချင်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဒီလာဝဲယားဘာသာနဲ့ စကားပြောကြရ တယ်တဲ့၊ လူမျိုးစုအများစုဟာ ဒီဘာသာစကားကို သင်ကြရတယ်တဲ့၊ အဲဒါမှလဲ အမျိုးမတူတဲ့ လူမျိုးစုချင်း အဆင်ပြေပြေ ဆက်သွယ်လို့ရတယ်တဲ့”

ဦးလေးဝစ်လ်ဆီ၏ မျက်နှာတွင် ပြောင်လှောင်လိုသည့် အရိပ်အငွေ့များ ပေါ်လာသည်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အင်ဒီးယန်းစကား ပြောတတ်လို့ ဘာအကြောင်းထူး လာမှာလဲ”

ဦးလေးဝစ်လ်ဆီ၏ စကားကို သေချာစွာ နားထောင်နေသော သားရင်း၏ နှုတ်မှ စကားလုံးများ အဆက်မပြတ် ထွက်လာပြန်သည်။ ဒဲလ်က ဘာသာပြန်၍ ပြောသည်။

“သူကပြောတယ်၊ လူဖြူတွေလဲ ဒီလာဝဲယား ဘာသာစကားကို ပြောကြ တာပဲတဲ့၊ လူဖြူတွေဟာ ‘တိုမိုဟော့’ ‘ဝစ်ဂ်ဝမ်’၊ ‘ဆတ်စကွီဟန်နာ’ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ တခြား ဒီလာဝဲယား စကားလုံးတွေကို ယူသုံးနေကြတယ်

မဟုတ်လားတဲ့၊ ဒီလာဝဲယားစကားဟာ ညံ့တဲ့ဘာသာစကားတစ်ခု မဟုတ်ဘူး တဲ၊ အလွန်ကို ဝေါဟာရကြွယ်ဝတဲ့ စကားပါတဲ့၊ အရာတစ်ခုတည်းကိုပဲ အမျိုးမျိုးပြောလို့ရတယ်တဲ့၊ အင်္ဂလိပ်စကားမှာ ‘ဘုရားသခင်’ဆိုတဲ့ စကားလုံး ရှိတယ်တဲ့၊ သူ့အဖေ အင်ဒီးယန်း ကိုင်လိုဂါက သူ့ကိုပြောဖူးတယ်တဲ့၊ ဒီလာဝဲယားစကားနဲ့ ဘုရားသခင်ကိုခေါ်တာ စကားလုံးပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိ တယ်တဲ့၊ တစ်လုံးတစ်လုံးစီမှာ အဓိပ္ပာယ် ကွဲပြားမှုကလေးတွေ ရှိတယ်တဲ့၊ ဥပမာ ‘အီလီဂူလက်’ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ ‘အရာရာတိုင်း၏ အထက်၌ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်’လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်တဲ့၊ နောက်တစ်လုံး ‘အီလူဝစ်ချာနက်စ်ဆစ်’ ဆိုတာကျတော့ ‘ခွန်အားအကြီးဆုံးနှင့် တန်ခိုးအကြီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်’လို့ အဓိပ္ပာယ် ထွက်တယ်တဲ့၊ နောက်တစ်လုံး ‘အီလူဝစ်လစ်ဆစ်’ ဆိုတာကျတော့ ‘ကောင်းမြတ် ခြင်း၌ အမြင့်မြတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်’လို့...”

ဦးလေးဝစ်လ်ဆီက စကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲ ကြားဖြတ်ပြော သည်။

“ငါ လုံးဝ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူးဟေ့၊ ဂျန်နီကို ခိုးသွားပြီး အဖေလို့ ပြောနေတဲ့ ဝိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အင်ဒီးယန်းကောင် ကိုင်လိုဂါက ခရစ်ယာန် အမျိုးသား အမျိုးသမီးတွေကို ထွက်မသတ်ခင် ဘုရားသခင်အကြောင်း ပြောတာများ အရေးလုပ်လို့ကွာ”

သူ၏ အင်ဒီးယန်းအဖေအား ထိထိခိုက်ခိုက် ပြောလိုက်သည့်စကား ကြားသည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သားရင်း၏ ဒေါသသည် အရှိန်တက်လာသည်။ သူသည် သူတတ်သမျှ အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် သူ့ဦးလေး ဝစ်လ်ဆီအား တိုက်ရိုက် ပြန်ပြောသည်။

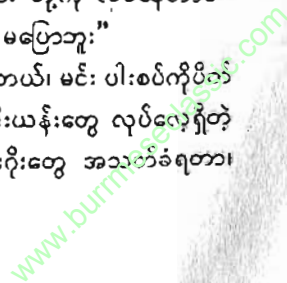
“ဦးလေး ခင်ဗျားက ခရစ်ယာန်လို့လဲ ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကွန်ကန်စ်တိုးဂိုး တွေကို သတ်တယ်”

ဦးလေးဝစ်လ်ဆီ၏ မျက်နှာသည် နီရဲသွားသည်။

“မင်းက အင်္ဂလိပ်လို မပြောတတ်ဘူးဆို၊ မင်း တို့ကို လိမ်နေတာပဲ”

“ကျုပ် မလိမ်ဘူး၊ ကျုပ် လိမ်တာညာတာ မပြောဘူး”

“အေး... မလိမ်ဘူး၊ ငါတို့ကို မင်း လှည့်စားတယ်၊ မင်း ပါးစပ်ကိုပိတ် ပြီး နားမလည်ချင်ယောင် ဆောင်တယ်၊ အဲဒါ အင်ဒီးယန်းတွေ လုပ်လေ့ရှိတဲ့ အလှည့်အပတ်ပဲ၊ အဲသလိုမျိုးလုပ်လို့ ကွန်နက်စ်တိုးဂိုးတွေ အသတ်ခံရတာ၊

သူတို့က ခရစ်ယာန်ယောင် ဆောင်ကြတယ်။ အဲသလို ဟန်ဆောင်ထားတော့ လူဖြူတွေကို ကောင်းကောင်းသတ်နိုင်တာပေါ့။ ဘယ်သူကမှ သူတို့ကို သံသယ မဖြစ်ကြဘူး။ သူတို့ကို ဖမ်းပြီး ရုံးတင်တော့လဲ ကွိတ်ကားဘာသာဝင်တွေက သူတို့ကို ဖိလာဒါးလ်ဖီးယားမြို့ ပို့ပစ်တယ်။ ဟိုရောက်တော့ကော ဘာထူးလဲ။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ခရစ်ယာန်တွေပဲ။ ဒီကောင်တွေဟာ ခရစ်ယာန်မဟုတ်ဘူး။ ဝံပုလွေတွေ”

“ကျုပ် အဲဒါတွေမသိဘူး” ဟု သားရင်းက ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ လူတွေပဲ။ တချို့လူတွေ ကောင်းတယ်။ တချို့လူတွေ ဆိုးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့က ခရစ်ယာန်တွေ၊ ခင်ဗျားတို့ လူဖြူတွေ လေးဆယ်ငါးဆယ်ရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့မှာ မြင်းတွေ၊ ဓားတွေ၊ စစ်ပုဆိန်တွေ၊ သေနတ်တွေရှိတယ်။ အင်ဒီးယန်း ခေါင်းတွေကို ခွဲကြတယ်။ ထုကြတယ်။ အင်ဒီးယန်း မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေကို သတ်တယ်။ တစ်ယောက်မှ မကျန်ဘူး။ ဦးရေခွဲခွာတယ်။ လက်တွေ ခြေတွေ ဖြတ်တယ်”

ဦးလေးဝစ်လ်ဆီသည် မျက်နှာအကြီးအကျယ် ပျက်နေသည်။ သူသည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကွာ။ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ။ သူတို့အတွက် ဖြစ်သင့်တာ ဖြစ်တာပဲ။ သူတို့ ရသင့်ရထိုက်တာကို ရကြတာပဲ။ ငါတို့က အင်ဒီးယန်း ယောက်ျားတွေကို သတ်ပစ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ငါတို့လူမျိုးတွေကို သတ်မယ့် လူသတ်သမား မရှိတော့ဘူး။ ငါတို့က အင်ဒီးယန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေကို သတ်ပစ်တယ်။ အဲဒီတော့ နောက်ထပ် လူသတ်သမားတွေ မမွေးတော့ဘူး”

ဦးလေးဝစ်လ်ဆီ၏ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသံကြောင့် သူ့သား အလက် သူ့ဘေးသို့ ရောက်လာသည်။ သားရင်းအား စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ သူ့ကို အင်္ကျီဘောင်းဘီတွေ ပေးရတယ်” ဟု အလက်က ပြောသည်။

“သူကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို စော်ကားနေတယ်”

သားရင်း၏ မျက်နှာသည် ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ငါ ဘယ်သူ့ဆီကမှ အဝတ်တွေ မတောင်းခဲ့ဘူး။ အခု ငါ ချွတ်ပေးလို့ ရတယ်။ မဝတ်ဘဲနေလို့ရတယ်”

“တော်ကြတော့”

မစ္စတာဘတ္တလာက ဝင်တားသည်။

“ဒီမယ် ဂျွန်နီ၊ လူကြီးတွေကို မင်း ဒီလို မပြောသင့်ဘူး။ မင်းဦးလေး ဝစ်လ်ဆီကို ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့ ပြောလိုက်”

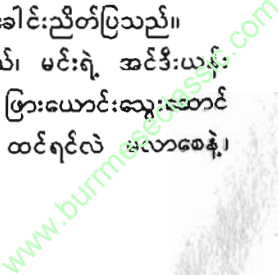
သားရင်းသည် သူ့နှုတ်ခမ်းများကို တင်းကျပ်စွာ စေ့ထားသည်။ သူ့ဦးလေး ဝစ်လ်ဆီက သူ့ယောက်ဖ မစ္စတာဘတ္တလာအား ဒေါသတကြီး ကြည့်သည်။

“ဒီမယ်... ဟယ်ရီ၊ ကျွန်တော် ပြောချင်တာကတော့ ဒီကောင်လေးကို သတိထားပြီး စောင့်ကြည့်ဖို့ပဲ။ တကယ်လို့ ဒီအကောင် သူ့သားချင်းတွေနဲ့ အိမ်နီးနားချင်းတွေကို ရန်ပြုရင် သူ နာမယ်”

“ငါ မင်းကို တစ်ခုပြောချင်တယ်။ မင်းမိသားစု အထူးသဖြင့် မင်းအဖေ၊ မင်းဦးလေး ဝစ်လ်ဆီနဲ့ တခြား ပက်စတန်က လူတွေအပေါ်မှာ အထင်မလွဲပါနဲ့။ ငါတို့ဟာ ယဉ်ကျေးတဲ့ လူတွေပါ။ ဂုဏ်သရိုက် မြို့သူမြို့သားတွေပါ။ တို့အားလုံးဟာ ဗိုလ်မှူးကြီးအဲလ်ဒါးရဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက အဖွဲ့ဝင်တွေပါ။ ငါတို့ကို ဘယ်သူကမှ အင်ဒီးယန်းတွေအကြောင်း ပြောဖို့မလိုပါဘူး။ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါတို့မှာ အတွေ့အကြုံ အများကြီးရှိတယ်။ တကယ်လို့ လူဖြူ တစ်ယောက်က အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်ကို သတ်ရင် အဲဒီလူဖြူဟာ လူသတ်သမားလို အခေါ်ခံရတယ်။ သူ့အမှုကို ဒီမှာစစ်ရင် လွတ်မယ်ဆိုတာ သေချာပေါက် သိရက်နဲ့ အစစ်ဆေးမခံရဘူး။ ဖိလာဒါးလ်ဖီးယားမြို့ကို ပို့ပြီး အစစ်ခံရတယ်။ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကြိုးပေးခံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်က လူဖြူတစ်ယောက်ကို သတ်တယ်ဆိုပါတော့ သူ့ကို ဘာမှမသိနားမလည်တဲ့ သနားစရာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်ကြတယ်။ သူ့ကို ဒီအရပ်မှာ အစစ်ဆေးမခံရဘူး။ ဒီမှာစစ်ရင် သူ့ကို အပြစ်ရှိတယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကြိုးပေးခံရမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကို ကောင်းကောင်း အကာအကွယ်ပေးမယ့် ဖိလာဒါးလ်ဖီးယားမြို့ကို ပို့တယ်။ အင်ဒီးယန်းတွေနဲ့ ငါတို့ကြားမှာရှိ နေတဲ့ ခြားနားချက်က အဲဒါပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ငါတို့ကလဲ ဥပဒေကို ငါတို့လက်ထဲမှာထားပြီး ငါတို့ထင်သလို လုပ်ကြတာပဲ”

ဦးလေးဝစ်လ်ဆီက သားရင်းဘက်လှည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ငါကလဲ မင်းကို ကြိုပြီးပြောထားလိုက်မယ်။ မင်းရဲ့ အင်ဒီးယန်း မိတ်ဆွေတွေ မင်းဆီမလာစေနဲ့။ တကယ်လို့ မင်းကို ဖြားယောင်းသွေးတောင်ပြီး ခေါ်သွားတဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကောင် ဒီကိုလာမယ်လို့ ထင်ရင်လဲ မလာစေနဲ့။

ဒီနေရာက ဝေးဝေးနေဖို့ပြော”

သူ့အဖေ လာချင်လာလိမ့်မည်ဟု တွေးလိုက်မိသော သားရင်း၏ ရင်ထဲတွင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သောစိတ် ဝင်လာသည်။ ထိုအခါ သူ့နှုတ်မှ သူ့ဦးလေးအား ထိခိုက်နစ်နာစေသည့် စကားလုံးများ ထွက်လာသည်။

“တစ်ခါတုန်းက လူဖြူတစ်ယောက် အင်ဒီးယန်းတွေနဲ့ တူတူနေတယ်။ သူက အင်ဒီးယန်း မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တယ်။ သူတို့မှာ ကလေး သုံးယောက်မွေးတယ်။ အားလုံး မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ။ တစ်နေ့ကျတော့ လူဖြူက သူ့လူမျိုးတွေဆီ ပြန်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ သူက သူ့မိန်းမကိုလဲ သတ်တယ်။ သမီးတွေကိုလဲ သတ်တယ်။ ဦးရေခွဲတွေကို ခွာပြီး ဖိလာဒါးလိဖီးယား ကို ယူသွားတယ်။ ငွေနဲ့ရောင်းတယ်။ အဲဒီလူဖြူရဲ့ နာမည်က ဒေးဗစ်အိုဝင်တဲ့ ခင်ဗျားဟာ အဲဒီ ဒေးဗစ်အိုဝင်ရဲ့ ညီဖြစ်မှာပဲ”

ဦးလေး ဝစ်လီဆီသည် ကြောင်တစ်ကောင်၏ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ခြင်း မျိုးဖြင့် လှုပ်ရှားလိုက်ပြီး သားရင်း၏ ပါးကို ပိတ်ရိုက်သည်။ ရိုက်သည့်အရှိန်က ပြင်းလွန်းသဖြင့် သားရင်းသည် လဲကျတော့မလို့ ဖြစ်သွားသည်။

“ငါ သူ့ညီမဟုတ်ဘူးကွ”ဟုအော်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့ညီဖြစ်ချင်တယ်။ သူ့နိုင်ငံနဲ့ သူ့လူမျိုးအတွက် သူ့တာဝန်ကို ဆောင်ရွက်တာကွ။ သူ့အနေနဲ့ အန္တရာယ်ပေးမယ့် ကောင်တွေကို သုတ်သင်တာ၊ ငါလဲ သုတ်သင်မှာပဲ”

ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာဖြင့်ပင် သားရင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းကာ တည့်တည့်မတ်မတ်ရပ်သည်။ ယနေ့အဖို့ သူ့ပါးစပ်မှ နောက်ထပ် စကားတစ်လုံး မှ မထွက်စေရဟု သူ့ကိုယ်သူ ကျိတ်၍ပြောသည်။ သူ့ပါးစပ်နားတွင် သူ့ဦးလေး၏ ကြီးမားသော လက်ရာကြီးသည် အခုအချိန်ထိ ပျောက်ပျက် မသွားသေး။ လက်ပိုင်ရှင်အား ကြည့်နေသော သူ့မျက်လုံးများသည် မုန်းတိရွံ့ ရှာစိတ်ဖြင့် ဝင်းဝင်းတောက်လျက် ရှိလေသည်။

* * *

(၈)

သားရင်းသည် သူ့စကားကို တည်အောင်ထိန်းသည်။ ထိုညက သူသည် သူ့ညီဝမ်းကွဲ အလက်ထံမှ ငှားပေးထားသည့် အဝတ်များကို ချွတ်ပစ်သည်။ ပြန်ဝတ်ဖို့ တိုက်တွန်းကြသော်လည်း မရ။ မနက်ခင်းဆိုလျှင် အင်ဒီးယန်း အဝတ်များနှင့်ပင် နေသည်။ ထိုအဝတ်များနှင့် အောက်ထပ် မဆင်းရဟု သူ့အဖေက တားသောအခါ သူသည် အခန်းထဲမှ မထွက်တော့။

နောက် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း မြို့ထဲမှ အပ်ချုပ်သမား ပီတာဝမ်းလေး ရောက်လာသည်။ သားရင်း ဝတ်ထားသည့် အင်ဒီးယန်း အမဲလိုက်အင်္ကျီနှင့် ခြေပတ်များကိုကြည့်ကာ မျက်နှာရှုံ့လျက်ရှိ၏။ သူ့အနေဖြင့် ဗိုလ်ကြီးရီဘတ်၏ အလွန်လှပသော ကုတ်အင်္ကျီကို ချုပ်လျက်တန်းလန်းနှင့် ထားပစ်ခဲ့ပြီး ကိုယ်လုံး တီးနီးပါးမျှဖြစ်နေသော အင်ဒီးယန်းကောင်လေး တစ်ယောက်အား လာ၍ တိုင်းထွာနေရခြင်းကို မကျေမနပ် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

ပီတာဝမ်းလေးသည် အင်ဒီးယန်း ကောင်လေးအတွက် ဝတ်စုံနှစ်ထည် ချုပ်ပေးရမည်ဖြစ်၏။ တစ်ထည်မှာ တနင်္ဂနွေ ဝတ်စုံဖြစ်၍ ပီတာဝမ်းလေးဖြင့် ချုပ်ပေးရမည်ဖြစ်၍ နောက်တစ်ထည်မှာ ကောင်လေး သွားရင်းလာရင်း ဝတ်ဖို့အတွက် သူ့ဖခင် လူဖြူ၏ ဝတ်စုံဟောင်းကို ပျက်၍ ချုပ်ပေးရမည် အထည်ဖြစ်လေသည်။

“ဒီအဝတ်တွေကို သတိထားကွ”ဟု ပီတာဝမ်းလေးက မပြန်ခင် သဘာပေးစကားပြောသည်။

www.burmeseclassic.com

“ချုံတွေတောတွေထဲမှာ တိုးဝှေ့ပြေးလွှားနေရတဲ့ အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဘူးဆိုတာလဲ မင်းကိုယ်မင်း သတိထားဦး”

သားရင်းအဖို့တော့ အပ်ချုပ်သမားထံမှ ရလာသော ဝတ်စုံများသည် အလက်၏ ဝတ်စုံနှင့် ဘာမှ ခြားနားခြင်းမရှိ။ အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်သော ဝတ်စုံများချည်းပင်ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဖိနပ်ချုပ်သမား အန်ဒီဂေါ့ဖ် ရောက်လာသည်။ ဖိနပ်ချုပ် သမားနှင့်ကျတော့မှ အဖြစ်က ပိုဆိုးသည်။ ချုပ်ပေးထားသည့် ရှူးဖိနပ်များသည် အခေါင်းထွင်းပေးထားသည့် သစ်တုံးကြီးများနှင့် တူလှ၏။ သူ့ခြေထောက်များ နှင့် တင်းကျပ်နေသည်။ သူ့ခြေချောင်းများကို စုတုပ်ပြီး ကျပ်စည်းခြင်း ခံထား ရသည့်နှယ်ရှိသည်။ သူ့ခြေမျက်စိများကို တစ်စုံတစ်ခုသောအရာနှင့် ညှပ်၍ ညှစ်ထားခြင်း ခံရသလိုဖြစ်နေသည်။ သူတို့ အင်ဒီးယန်းများ၏ နောက်ပိတ်ဖိနပ် အပျော့စားများကျတော့ အလွန်ပေါ့ပါးပြီး လွတ်လပ်၏။ ပြေးချင်သလိုပြေး လွှားချင်သလို လွှားလိုရ၏။ လူဖြူများ၏ ရှူးဖိနပ်တွေနှင့် ကွာလှပါဘိခြင်း။

လူဖြူများသည် ဤဖိနပ်ကြီးများ၏ဒဏ်ကို ဘယ်လိုများလုပ်ပြီး ခံနိုင်ကြပါ လိမ့်။

နောက်တစ်နေ့တွင် သားရင်းသည် သူ၏ အင်ဒီးယန်းဖိနပ်ကိုပင် ပြန်စီးသည်။ ထိုနောက် တစ်ညတွင် သူ အိပ်မောကျနေခိုက် သူ့အခန်းထဲသို့ အန်တီကိတ် ဝင်လာပြီး သူ၏နောက်ပိတ်ဖိနပ် နှစ်ရန်စလုံးကို ယူသွားသည်။ သူ၏ အင်ဒီးယန်း ဝတ်စုံကိုလည်း ယူသွားသည်။

ဤသို့ဖြင့် သားရင်းသည် အခန်းအောင်းမနေလို၍ အပြင်သို့ ထွက် တော့မည်ဆိုလျှင် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးကို အလွန်ကျဉ်းကျပ်စေသည့် အကျဉ်းသား ဝတ်စုံကိုဝတ်၍ တင်းကျပ်မာကျောလှသော သားရေရှူးဖိနပ်ကြီးကိုပင် စီးရလေ တော့သည်။

သူ့ပစ္စည်းများကို သိမ်းယူသွားခြင်းသည် သူ ထွက်မပြေးနိုင်အောင် လုပ်ခြင်းပေးလားဟု သံသယဝင်သည်။ လူကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူငယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဤမျှလောက် လေးလံသော အဝတ်အစားများနှင့် ဖိနပ်များကို ဝတ်စားဆင်ယင် ပြီး သစ်တောကြီးများထဲမှ ဖြတ်သန်းသွားရမည်ဆိုပါက မည်သူမှ ဝေးဝေးလံလံ သွားနိုင်မည်မထင်။

ဒဲလ်ဟာဒီ တစ်ယောက်လည်း သူ့တပ်သူ ပြန်သွားခဲ့လေပြီ။ ပထမတော့

သားရင်းသည် ဒဲလ် ပြန်သွားသည့်အတွက် ဝမ်းသာသည်။ သို့သော်လည်း တကယ်တမ်း ပြန်သွား၍ ရက်ရလာသည့်အခါ သတိတရဖြစ်လာ၏။ ထိုအစောင့် စစ်သား သူနှင့် သိလာခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ဤစစ်သားသည် များဝက်နှင့် တပ်စပ်ကာရာဝပ်စ်မြစ် တစ်လျှောက်ရှိ သူ့လူမျိုးစုများအား မေ့ပျောက်မသွားအောင် ပြုလုပ်ပေးနိုင်သည့် ကွင်းဆက်တစ်ခု ဖြစ်၏။ အခုတော့ ထိုကွင်းဆက်သည် ပြတ်သွားခဲ့လေပြီ။ သူ့အနီးတွင် လင်နီလီနာပီစကာ ပြောမည့်သူ တစ်ဦးမှမရှိတော့။

အခုဆိုလျှင် အလွန် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ကောင်းပြီး သာယာမှု ကင်းမဲ့လွန်း လှသော လူဖြူတို့၏ ဘဝထဲတွင် သူ ကျင်လည်ကျက်စားနေရပြီဖြစ်၏။ အလွန်ရှုပ်ထွေးပွေလီသော ဓလေ့ထုံးစံများနှင့် တာဝန်လေးလှသော နည်းများကို လိုက်နာကျင့်သုံးနေရပြီဖြစ်၏။

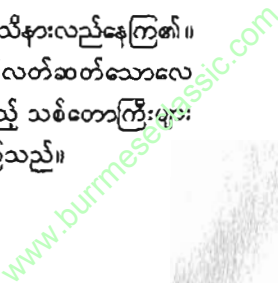
ဤအရာဝတ္ထုများကို စိတ်မပါဘဲနှင့် လုပ်ကိုင်နေရသည်မှာ ပလိပ်ရောဂါ စွဲကပ်ခြင်း ခံရသည်နှင့် တူလျက်ရှိသည်။

နေ့စဉ် မွန်းလွဲတိုင်း သူသည် သူ့အမေ၏ အခန်းထဲ၌ အကျဉ်းသား ဖြစ်ရသည်။ စာအရေးအပတ် သင်ရခြင်းဖြစ်၏။ ကျောက်သင်ပုန်း တစ်ချပ်ပေါ်တွင် ယန်းကီး စာလုံးများကို မမောနိုင်မပန်းနိုင် ရေးရ၏။

ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့ နံနက်တွင်မူ သူသည် လူဖြူများက ‘မဟာဝိညာဉ် တော်အခန်း’ဟု ခေါ်နေသော အခန်းထဲရှိ သူ့အပေးနှင့် အန်တီကိတ်ကြားတွင် ထိုင်နေရ၏။ ထိုအချိန်တွင်ကား သူ့ဘဝသည် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်နှင့် ဘာမှ မခြား။ သူ့ပတ်ပတ်လည်ရှိ လူဖြူ၏ ကိုယ်နဲ့များနှင့် သူတို့ အဝတ်အစား များမှ အနံ့များသည် ဆိုးဝါးပြင်းထန်လှ၏။ သူ့အဖို့တော့ လူဖြူများ၏ ယုံကြည်မှုသည် ကလေးဆန်လွန်းလှသည် ထင်၏။

စကြာဝဠာ တစ်ခုလုံး၏အရှင် ဘုရားသခင်သည် ဤမျှလောက် မွန်းကျပ်နေသော အခန်းကလေးထဲ၌ နေသည်ဟု ယုံကြည်ခြင်းသည် ဖြစ်နိုင် ပါမည်လော။

ဤကိစ္စတွင် အင်ဒီးယန်းများက လူဖြူများထက် ပို၍သိနားလည်နေကြ၏။ အင်ဒီးယန်းများကတော့ မဟာဝိညာဉ်တော်သည် သန့်စင်လတ်ဆတ်သောလေ တိုက်ခတ်ပြီး ငှက်ပေါင်းစုံ သာယာစွာ တွန်ကျူးနေကြသည့် သစ်တောကြီးများ နှင့် စမ်းချောင်းများကိုသာ မြတ်နိုးသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သဘာဝတရားက မဟာဝိညာဉ်တော်အား ရှိခိုးရန် ဆည်းကပ်ပူဇော်ရန် နေရာများကို အများအပြား ဖန်တီးပေးထားသည် မဟုတ်ပါ လော။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် လူဖြူများ၏မြေပေါ်၌ ရောက်နေသည့် သူ့အား မဟာဝိညာဉ်တော်က လုံးဝမေ့သွားပြီဟု စိတ်ထဲက ခံစားရသည်။ ထိုအခါ ကရင်းဂတ်စ်က သူတို့အား ပြောခဲ့ဖူးသည့် စကားများကို သတိရသည်။

ကရင်းဂတ်စ်မှာ ခူလာရောဂါဝေဒနာကို ခံစားနေရသော လူအိုကြီးတစ် ယောက်ဖြစ်သည်။ များဝက်၏ ဦးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သားရင်းသည် ကရင်းဂတ်စ် ပြောခဲ့သည့် စကားလုံးတိုင်းလိုလို မှတ်မိနေသည်။

“ငါ့တူတို့ မဟာဝိညာဉ်တော်က မင်းတို့ကို မေ့သွားမှာပဲလို့ ဘယ်တော့မှ မတွေးကြနဲ့၊ တချို့ အင်ဒီးယန်းတွေဟာ မဟာဝိညာဉ်တော်ဟာ လူဖြူတွေကို မျက်နှာသာပေးတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ သူတို့က လူဖြူတွေမှာ အစားဆာရင် သတ်စားစရာ ကျွဲနွားတွေ အုပ်လိုက်ရှိနေကြတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ လူဖြူတွေ မှာ လိုအပ်လာရင် အိုးတွေထဲထည့်ပြီး ချက်ဖိုပြုတ်ဖို ဂျုံအပြည့် လှောင်ထားတဲ့ ကျိုကြီးတွေ ရှိနေကြတယ်လို့လဲ သူတို့က ဆိုကြတယ်။ အင်ဒီးယန်းတွေမှာ တော ဒါတွေမရှိဘူးတဲ့၊ ငါ့တူတို့ တချို့က အဲဒါဟာ မကောင်းဘူးလို့ ထင်ကြတယ်။ အဲဒီအဖြစ်ကို ကြည့်ရင် အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်ကို ကျီတွေက ထောက်ပံ့နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းကင်ဘုံကို အုပ်ချုပ်သူက ပေးကျွေးနေတယ် ဆိုတာ သိနိုင်တယ်၊ ငါ့တူတို့ ဦးကြီးဟာ လူငယ်ဘဝ ရခဲ့ပြီးပြီ၊ အခုဆိုရင် အလွန်ကို အိုနေပြီ၊ ငါ့မှာ မကြာခဏဆိုသလို မပြည့်မစုံဖြစ်တဲ့အတွက် လိုအပ်မှုနဲ့ ကြုံရတတ်တယ်၊ အဲသလို လုပ်တာဟာ တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ရဲ့ ဖခင်ကြီးဖြစ်တဲ့ မဟာဝိညာဉ်တော်ကြီးက တကယ်လို့ ငါတို့ကသာ ကိုယ့်အပိုင်းကို တာဝန်ကျေအောင် အားထုတ်ရင် သူကလဲ အချိန်မီ ငါတို့ကို အမြဲတမ်း ပေးကျွေးသွားမယ်ဆိုတာ သိအောင်လုပ်တာပဲ၊ တကယ်လို့ ငါတို့ ကသာ သည်းခံပြီး စောင့်မယ်ဆိုရင် သူကလဲ ရန်သူတွေကို ငါတို့လက်ထဲ ထည့်ပေးမှာပဲ”

ယနေ့တွင်မူ သူ့အား အန်တီကိတ်က ခြင်းတောင်းအသစ် တစ်လုံး ဝယ်ရန် အပြင်သို့လွှတ်သည်။ ဤအခွင့်အရေးကို ရခြင်းသည် အံ့ဩစရာ တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ မဟာဝိညာဉ်တော်၏ မ၊စမူကြောင့် ပေါ်လာသည့် အခွင့်

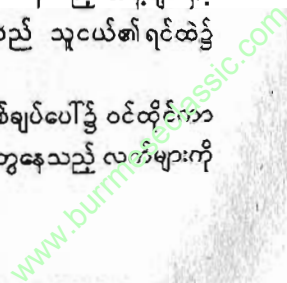
အရေးများလား။ သားရင်း၏စိတ်တွင် အံ့ဩခြင်း ဖြစ်နေမိ၏။ အန်တီကိတ်က အပြင်သို့လွှတ်သည် ဆိုတော့လည်း သူတစ်ဦးတည်း လွှတ်ခြင်းတော့မဟုတ်။ ခြင်းရက်သူ၏ အိမ်ကို လိုက်ပြုရန်ဟု အကြောင်းပြကာ ဂျော်ဒီကို အဖော်ထည့် လိုက်၏။ ဂျော်ဒီအား ထည့်လိုက်ခြင်းသည် သူ အိမ်မှ ထွက်မပြေးနိုင်အောင် ကြိုးနင်းချည်၍ လွှတ်သည့်သဘော ရှိသည်ဟု သံသယဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ယနေ့လို နေ့မျိုးတွင် သူ ထွက်ပြေးလိမ့်မည်ဟု အန်တီကိတ် စိုးရိမ်ခြင်းသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု ထင်သည်။ ဤလသည် သစ်ပင်များအား အက်ကွဲလာအောင် အေးသည့်လ မဟုတ်ပါလော။

လူဖြူတို့၏ တောပိုင်းဒေသသည် သစ်ပင်များ ကင်းမဲ့လျက်ရှိသည်။ နေရောင်ခြည်ကြောင့် သူ့မျက်လုံးများသည် တစ်ချိတ်တစ်ချိတ်တွင် မမြင်မကန်း ဖြစ်ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ရှူးဖိနပ်များသည် အင်ဒီးယန်း နောက်ပိတ်ဖိနပ်များလို မဟုတ်။ ဆီးနှင်းပြင်ပေါ် ခြေချလိုက်တိုင်း ချော်လျက်ရှိ၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် တောအုပ်ကလေးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ တောအုပ်ထဲတွင် သစ်လုံးအိမ်ကလေးတစ်လုံး၊ မီးဖိုခေါင်း တိုင်မှ မီးခိုးပြာလှဲလှဲများသည် တလူလူထွက်နေကြသည်။ အပြင်မှနေ၍ ခေါက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တဲတဲခါးပွင့်သွားပြီး အဝ၌ အိုမင်းလှပြီဖြစ် သော လူကြီးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ လူကြီးအား မြင်လိုက် ရုံမျှဖြင့် သူ့ရွာ သူ့အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသလိုလို ခံစားမှုသည် သားရင်း၏ ရင်တွင်းသို့ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။

ခြင်းရက်သမား အဘိုးကြီးသည် အလွန်ရှေးကျသော နီဂရိုးကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ့ပုံပန်းသည် ယခင်တစ်ချိန်က အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ဟု ထင်စရာရှိသည်။ အိမ်ကလေး၏ မြေကြမ်းပြင်သည် ညစ်ပတ် ပေရေလျက်ရှိရာ တပ်စ်ကာရာဝပ်စ် မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်ရှိ အိမ်ကလေး များနှင့်တူသည်။ ပက်ကြားအက် သစ်လုံးများနှင့် ခွဲစိတ်ထားသော ဝက်သစ်ချသား များဆီမှ အနံ့သည် အိုဟိုင်းယိုးသစ်တောများဆီမှ ထွက်နေသည့် အနံ့များနှင့် တူလှပါဘိခြင်း။ အိမ်ကို လွမ်းဆွတ်တသသောစိတ်သည် သူငယ်၏ရင်ထဲ၌ ပြည့်ကျပ်လာသည်။

သားရင်းသည် မြေပေါ်၌ ခင်းထားသည့် ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်၌ ဝင်ထိုင်ကာ တောင်းတစ်လုံးရက်နေသော အကြောပြိုင်းပြိုင်းထပြီး ရှုံ့တွနေသည့် လတ်များကို

ကြည့်နေမိသည်။

“မင်းက အင်ဒီးယန်းတွေ ခေါ်သွားတဲ့ ဘတ္တလာရဲ့သားလေးလား” ဟု ခြင်းရက်သမားကြီးက မေးသည်။

“ငါ မင်းအကြောင်း ကြားတယ်၊ ငါလဲ ကလေးဘဝတုန်းက သူတို့ ခေါ်သွားတာ ခံရဖူးတယ်၊ ဝမ်းဒေါ့တီးအင်ဒီးယန်းတွေက ဇာဂျီးနီးယားနယ်ထဲ မှာ ငါ့ကို မိသွားတာ၊ ငါ အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်ခင်မှာ ပန်ဆီဗန်းနီး (ပင်ဆယ်ဗေးနီးယား)နယ်က စစ်ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်က ငါ့ကို သူတို့လက်ထဲ က ပြန်ထုတ်လာတာ၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ငါ သူ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်”

“ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တစ်ယောက်နော် ဘီဂျန်စ်” ဟု ရှော်ဒီက ပြောသည်။

“အေး ငါ့ကိုယ်ငါ ကျွန်တစ်ယောက်လို့ ထင်ရတာပဲ ကလေးရဲ့” ဟု အဘိုးကြီးက ပြောသည်။

“နှစ်ခြောက်ဆယ်လောက် လုပ်ခဲ့ရတာ ဟိုတုန်းက ငါက နွေဦးပေါက် ရာသီနဲ့ နွေရာသီမှာ ငါးမျှားထွက်ချင်တယ်၊ ဆောင်းတွင်းကျတော့ အမဲလိုက် ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ လုပ်ချင်တာ မလုပ်ရပါဘူးကွာ၊ နွေဦးပေါက်နဲ့ နွေရာသီ ကျရင် ယာခင်းတွေထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရတယ်၊ ဆောင်းဦးပေါက်နဲ့ နွေရာသီကျရင် ယာခင်းတွေထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရတယ်၊ ဆောင်းဦးပေါက်နဲ့ ဆောင်းတွင်းကျတော့ ယာလုပ်ငန်း မရှိတော့ပေမယ့် သစ်တောတွေထဲမှာ သစ်ခုတ်လိုက်ရတယ်၊ အေး သစ်တောတွေ ယာတောတွေထဲမှာ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့တဲ့ အချိန်ကျတော့ လဲ ငါ့မှာ အမဲလိုက် မလိုက်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါးမျှားလဲ မထွက်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါ့အနေနဲ့ ခုံတန်းလျားပေါ်ထိုင်ပြီး လူဖြူတွေကိုရောင်းဖို့ ခြင်းတောင်းတွေ ရက်တာလောက်ပဲ လုပ်နိုင်တော့တယ်”

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့လို မလွတ်လပ်ဘူးနော်” ဟု ရှော်ဒီက ပြောပြန်သည်။

“အင်း... ငါက လူဖြူတွေဆီက လုံးဝမလွတ်လပ်ဘူးကွ” ဟု နီဂရိုးကြီးက ပြောသည်။

“မင်းနဲ့ မင့်အစ်ကိုတို့လဲ မလွတ်လပ်ပါဘူးကွာ၊ နေ့တိုင်း မင်းတို့လဲ ကြီးချည်ခံနေရတာပါပဲ၊ နည်းနည်းစီ ချည်ချည်လာတာဆိုတော့ အချည်ခံရတာကို ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ မင်းတို့ အစားစားတော့လဲ ဇွန်းနဲ့ခက်ရင်းနဲ့၊ အိပ်တော့လဲ ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်ယာနဲ့၊ အိမ်လဲပိုင်တယ်၊ မြေလဲပိုင်တယ်၊ အခွန်တွေလဲ

ပေးရတယ်၊ တစ်နေ့လုံး ဂျုံခင်းထဲမှာ ပေါက်ပြားတစ်လက်နဲ့ နဖူးကရွေး၊ ခြေမကျအောင် တပင်တပန်း လုပ်ကြရတယ်၊ ညညကျတော့ ဆိုင်သွားပြီး စားဟယ်သောက်ဟယ်နဲ့ ငွေတွေကုန်၊ နေ့ခင်းကျတော့ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း အလုပ်တွေလုပ်၊ မင်းတို့စိတ်မှာ ချမ်းသာတာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး”

သားရင်း၏ ရင်ထဲတွင် မွန်းကျပ်လာသည်။

“ကျုပ်ကတော့ လူဖြူတွေဆီမှာ လုံးဝ ကျွန်တစ်ယောက် မဖြစ်ခဲ့ဖူး ဘူး” ဟု ပြောသည်။

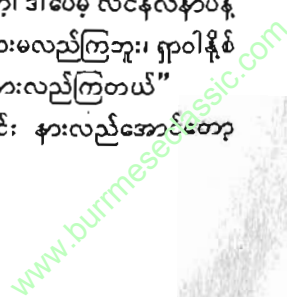
“အိုကွာ၊ မင်းစိတ်ကတော့ ဖြစ်ဖို့ ဘယ်ရည်ရွယ်ပါ့မလဲ၊ ငါလဲ အဲသလိုပဲပေါ့၊ ငါ ထင်ခဲ့တာက သစ်တောကြီးကထွက်ပြီး အိမ်ပြန်၊ အိမ်မှာ မိဘသားချင်းတွေနဲ့ ပျော်ပျော်နေရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါက အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေဆီ ရောက်သွားပြီး ကျီတွေ လက်နက်ကိရိယာတွေ၊ ဂျုံခင်းတွေ ဘာလီခင်းတွေထဲမှာ အလုပ်တွေ မနားတမ်းလုပ်ပြီး အချိန်ကုန်ခဲ့ ရတယ်၊ တရားဟောဆရာတွေက စာအုပ်ကြီးတွေထဲက တရားစာတွေကို ဟောတာ နားထောင်လိုက်၊ ကောင်းကင်ဘုံရောက်အောင် ဘုရားရှိခိုးလိုက်နဲ့ အချိန်တွေ အများကြီး ကုန်ခဲ့ရတယ်၊ အခုတော့ကွာ ငါ့ အသက်က ရှစ်ဆယ့် လေးနှစ်ရှိသွားပြီ၊ ငါ့ဘဝမှာ ပျော်ခဲ့ရတဲ့အချိန်ဆိုလို့ သူငယ်ဘဝတုန်းက သစ်တောကြီးထဲမှာ နေခဲ့ရတဲ့အချိန်ပဲ ရှိပါတယ်၊ ငါ့ဘဝ လွတ်လပ်တာကလဲ အဲဒီအချိန်တုန်းက သစ်တောကြီးတွေထဲမှာ ပြေးလွှားပြီးနေခဲ့ရတဲ့ အချိန်ကလေးပဲ လွတ်လပ်ခဲ့တာပါ၊ ငါ့ဘဝမှာ ဂုဏ်ယူစရာ တစ်ခုတော့ အဲဒါလေးပဲ ရှိပါတယ် ကွယ်”

သားရင်းက နီဂရိုးကြီးအား အငမ်းမရ ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျား လီနာပီစကား ပြောတတ်သလား”

“ငါ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ပြောတတ်တယ်ကွ၊ လီနာပီစကားတင် မကဘူး၊ ဝမ်းဒေါ့တီးစကားပါ ပြောတတ်တာ၊ ငါ ပြောတတ်တာမှ သူတို့က မွေးလာတဲ့ကောင် တစ်ကောင်လိုကို ပြောတတ်တာဟေ့၊ ဒါပေမဲ့ လင်နီလီနာပီနဲ့ ဝမ်းဒေါ့တီးတွေက တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက် နားမလည်ကြဘူး၊ ရှာဝါနီစ် နဲ့ လီနာပီတွေကျတော့ သားချင်း လူမျိုးစုတွေဖို့ နားလည်ကြတယ်”

“သိပ်တော့လဲမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ချင်း နားလည်အောင်တော့ ပြောလို့ရတယ်” ဟု သားရင်းက ပြောသည်။

“အဲဒါ ငါပြောတာပေါ့ကွ၊ ရှာဝါနီစံနဲ့ လီနာပီတွေကျတော့ အချင်းချင်း စကားပြောလို့ရတယ်၊ တစ်ချိန်က ငါ လီနာပီစကား နည်းနည်းပါးပါး ပြောတယ်၊ အခုထိ ငါ မှတ်မိနေသေးတယ်၊ ဘာတဲ့ကွာ ‘နစ်ဝဲချိုင်း’ဆိုတာ ‘သျှဝယ်ချင်း’၊ ‘အော်ဝင်းကာချက်မိ’ဆိုတာက ‘မင်း ဘယ်သူလဲ’၊ ပြီးတော့ ‘ကဲလား’ ဆိုတာ ‘ဟုတ်တယ်’၊ ‘မက်တီ’ဆိုတာက ‘မဟုတ်ဘူး’၊ ငါ ဝမ်းဒေါ့တီး စကားကျတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ တစ်ခါက ငါ မစ္စတာမက္ကီး အတွက် အလုပ်ရှိလို့ မြစ်ကို ဆန်တက်သွားတော့ ဝမ်းဒေါ့တီးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်၊ သူပြောသမျှ ငါ အကုန်လုံး နားလည်တယ်ဟေ့၊ သိလား၊ ဒါပေမဲ့ ငါက တစ်လုံးမှ ပြန်မပြောတတ်လို့ အရှက်ကွဲခဲ့ရတယ်ကွ”

“ကျုပ်က အဘနဲ့ လီနာပီလို စကားပြောလို့ ရလိမ့်မယ်ထင်တာ အခုတော့...”

သားရင်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြောသည်။

“မပြောနိုင်တော့ဘူးကွ၊ အခုဆိုရင် ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ လီနာပီ စကား ဒါမှမဟုတ်လဲ ဒီဒေသကလူတွေ ခေါ်နေတဲ့အတိုင်း ဒီလာဝဲယားစကား ပေါ့လေ၊ အဲဒီစကား ပြောတတ်တဲ့လူဆိုလို့ တစ်ယောက်ပဲရှိတော့တယ်၊ သူက ဟို တတိယ တောင်တန်းမှာနေတဲ့ ကွန်ဘလိတ်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးပေါ့၊ ငါထင် တာတော့ အဲဒီအဘိုးကြီးဟာ အသက်တစ်ရာတော့ ရှိလောက်ပြီ”

“တတိယတောင်က ဘယ်မှာလဲ”

“မင်း ကစ်တာနီနီတောင်ကို သိလား၊ ပက်စ်တန်မြို့ကကြည့်ရင် ဘယ်နေရာကကြည့်ကြည့် မြင်ရတဲ့တောင်လေကွာ၊ အေး အဲဒီတောင်ကို ‘ပထမတောင်’လို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ‘ဒုတိယတောင်’က ‘ပထမတောင်’ရဲ့ ဟိုဘက် မှာ အဲဒီရဲ့မြောက်ဘက်မှာ တောင်တန်းတိုတိုလေး တစ်လုံးရှိတယ်၊ တစ်ခါ တလေ တချို့လူတွေက ‘ကျောက်ခဲတောင်’လို့ ခေါ်ခေါ်နေတဲ့ တောင်ပေါ့၊ အဲဒီတောင်က မြစ်ထက်ကို မရောက်ဘူး၊ အဲဒီတောင်ဟာ ‘တတိယတောင်’ပေါ့၊ တောင်ထိပ်မှာ အနန္တတန်ခိုးတော်ရှင်က ကျောက်ပုံကြီးတစ်ပုံ ထားခဲ့တယ်၊ ကျောက်ပုံကြီးက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနဲ့ တစ်ထေရာတည်းတူတာ၊ အဲဒီကျောက် ပုံထိပ်မှာ တရားဟောစင်တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီကျောက်ပုံတွေကြားမှာပဲ ကွန်ဘလိတ် ကနေတာ၊ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အသက်ရှင်အောင် နေသလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး၊ သူက တောင်အောက်ကို ဘယ်တော့မှ ဆင်းမလာဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့

မသိကြတာ၊ သူကလဲ ပက်စ်တန်မြို့သားတွေက သူ့ဦးခေါင်းခွံကို ရွာမှာကြောက် လို့ တောင်ခြေကို မဆင်းတာကွ”

သူ အိမ်ပြန်ရောက်သည့် အချိန်မှစ၍ သားရင်း တွေးနေမိသည့် အရာမှာ တတိယတောင်ပေါ်မှ လီနာပီစကား ပြောတတ်သော အင်ဒီးယန်းအဘိုး ကြီး အကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။

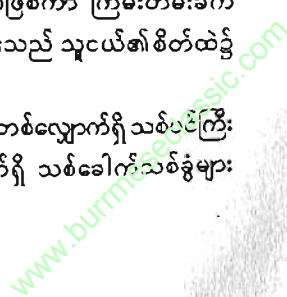
ရှင်္ခါများပြေးသည့်လဟု သူသိနားလည်ထားခဲ့သော ဇန်နဝါရီလ တစ်လ လုံးလိုလိုပင် သားရင်းသည် အချိန်ရှိသမျှ ပြတင်းပေါက်၌ရပ်ကာ မှန်ချပ်များ မှတစ်ဆင့် မြောက်ဘက်ဆီသို့ တွေ့ဝေငေးမောနေလေ့ရှိ၏။ သူ့အနေဖြင့် တတိယတောင်ကိုတော့ မမြင်နိုင်။ ပထမတောင်ကိုသာ မြင်ရသည်။ ပထမတောင် သည် ယာခင်းများထဲမှ တိုးထွက်လာပြီး မည်းနက် ညှိုမှိုင်းသော အဆင်းကိုဆောင် ကာ မားမားကြီး ရပ်လျက်ရှိရာ အလွန်ကြီးမားသည့် သားကောင်ကြီး တစ်ကောင် နှင့် တူလှချေသည်။

ဆီးနှင်းများ ကျပြီးသည့် အခါတွင်မူ တောင်နံရံ တစ်လျှောက်ရှိ လမ်းများသည် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လာကြ၏။ သမင်များသွားသည့် လမ်းများ သည် တိုတောင်းလှပြီး ဝံပုလွေလမ်းများကျတော့ ရှည်လျားသည်။ တောင်ခြေ တွင် အနောက်စူးစူးသို့ ဦးတည်လျက်ရှိသော လမ်းကျယ်တစ်လမ်းရှိ၏။ ထိုလမ်းသည် အင်ဒီးယန်းများသွားရာလမ်း ဖြစ်ရမည်ဟု သူငယ်က တွက်သည်။

သူ့စိတ်အာရုံတွင် ထိုလမ်းသည် ဆာအိုးကွာဟာနော့ခန်နယ်ကိုဖြတ်၍ တောင်များနှင့် မြစ်များကို ကျော်ဖြတ်ကာ တပ်စ်ကာရာဝပ်စ်မြစ် တစ်လျှောက်ရှိ ပြာလဲလဲ မီးခိုးများ တလိပ်လိပ်တက်နေသော တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော တဲများဆီ ရောက်သည်အထိ ဆက်၍သွားလျက် ရှိလေသည်။

ထို့နောက် ‘ပထမအသုတ် ဖားများအော်သည့်လ’ဟု အသိအမှတ်ပြု ထားသည့် ဖေဖော်ဝါရီလသို့ ဝင်လာသည်။ တစ်ရက်တွင် အအေးဓာတ်ပျောက် သွားပြီး မိုးရွာသည်။ ညတွင်းချင်းပင် လမ်းများပျောက်ကုန်ပြီး ဖြူဖွေးနေသော တောင်တန်းများသည် နက်မှောင်လာသည်။ မလှမပဖြစ်ကာ ကြမ်းတမ်းခက် ထရော်လာသည်။ တောင်တန်းများကို ကြည့်နေရခြင်းသည် သူငယ်၏စိတ်ထဲ၌ တစ်မျိုးတစ်ပုံ ဖြစ်လာသည်။

အခုလို မိုးရွာသည့်အခါ တပ်စ်ကာရာဝပ်စ် မြစ်တစ်လျှောက်ရှိ သစ်ပင်ကြီး များသည် ရွဲရွဲစိုနေတတ်၏။ ပင်လုံးပင်စည်များထက်ရှိ သစ်ခေါက်သစ်ခွဲများ

နှင့် မြေပြင်သည် ရေညှိများ ဖုံးလွှမ်းနေသဖြင့် မြစ်စိမ်းရောင်သမ်းနေကြသည်။

ထိုသစ်ပင်များနှင့် ရေညှိများဆီမှ ရလေ့ရှိသော အနံ့မျိုးကို သူ့ အခု ရှုရှိုက်နေရသည်ဟု ထင်နေမိ၏။ သူငယ်၏ နှလုံးသားသည် သူ့ နေ့ရပ်ဌာနီကို အရူးအမူး လွမ်းဆွတ်တမ်းတသောစိတ်ဖြင့် ပြည့်လွှမ်းလာသည်။

မြစ်တစ်လျှောက်တွင် ပဲ့တင်ထပ်လာသည့် သူ့အဖေ အင်ဒီးယန်း၏ သေနတ်သံကို နားထဲ၌ ပြန်၍ကြားသည်။ ကျောက်မီးသွေးမီးနှင့် ကင်နေသော 'ကတ်ခ်' ခေါ် မြောက်ပိုင်းတောငန်းသား၏ မွှေးပျံ့သောအနံ့သည် တသင်းသင်း။

ပြီးတော့ အင်ဒီးယန်း ပြောင်းဆန်နှင့် ပဲတစ်မျိုးကို ရောစပ်၍ ဖုတ်ထားသည့် သူ့အလွန်ကြိုက်သော မုန့်နဲ့များ။

သူ့အနေဖြင့် အလွန်အမင်း ဆာလောင်ငတ်မွတ်နေသည့် အရာမှာ အင်ဒီးယန်းတစ်ဦး၏ မျက်နှာကို မြင်တွေ့လိုခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် သူ့အဖေ၏ မျက်နှာ။ မျက်နှာအရောင်က နီရဲရဲ၊ အသွင်အပြင်က သိမ်းငှက်တစ်ကောင်၏ မျက်နှာမျိုး။ ပြီးတော့ သူ့အမေ၏ မျက်နှာ၊ အရောင်က အညိုရောင်၊ သန့်စင်လန်းဆန်းသော အသွင်အပြင်ရှိသည်။ မွေးကတည်းက ပြီးလာရယ်လာခဲ့သဖြင့် ထင်ဟပ်နေသည့် ပါးပြင်ထက်မှ အရေးအကြောင်းများ၊ နဖူးတွင် ထောင်လိုက်တင်နေသည့် အရေးအကြောင်းများ။ ဤအရေးအကြောင်းများသည် ပြုံးခြင်း၊ ရယ်ခြင်းမှ လာကြသည်မဟုတ်။ စစ်နှင့် စစ်အကြောင်း ပြောဆိုခြင်း၊ မိသားစုအား ပြုစုပျိုးထောင်ခြင်းနှင့် အဆမတန် အလုပ်လုပ်ရခြင်း စသည်တို့မှာ လာခြင်းဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ သူ့အစ်မများ၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ဝိုင်းစက်စက် မျက်နှာများ၊ လူဖြူမိန်းကလေးတွေ၏ မျက်နှာကဲ့သို့ ဖြူရော်ရော် ဖျော့တော့တော့ မဟုတ်။ နာဖျားမကျန်း ဖြစ်နေသည့် အသွင်အပြင်မရှိ။ စိုပြည်လန်းဆန်းသည်။ သွေးရောင်လွှမ်းနေသည်။ ပြီးတော့ အမြဲတစေ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားနေကြသည့် မျက်လုံးနက်နက်များနှင့် နက်မှောင်လှပသည့် ဆံပင်များ။ အရာရာတိုင်းသည် သူတို့အား မိန်းမချော၊ မိန်းမလှကလေးများအဖြစ် ဖန်တီးထားလေသည်။

အကယ်၍ တတိယ တောင်တန်းထက်မှ ကွန်ဘလီတ်၏ မျက်နှာကို မြင်ရသည်ဆိုဦးတော့ သူ့စိတ်မှာ ကျေနပ်စရာမရှိ။

မြက်ပင်အမြစ်များဆီမှ ဆီးနှင်းပျော်ဝင်နေသည့် မြေသင်းနဲ့များ တလှိုင်လှိုင်ထွက်လာသည်။ သားရင်း ဤအချိန်အခါကို ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာဖြင့် စောင့်

ဆိုင်းလာခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ တစ်ရက်တွင် သူသည် မြေတိုက်ခန်းထဲရှိ သစ်သားစိရှိတစ်လုံးထဲမှ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးနှင့် အမဲသားအနည်းငယ်ကို ယူသည်။ ထို့နောက် အရွယ်မရောက်တရောက် ကျားသစ်တစ်ကောင်ပမာ လှုပ်ရှားသည်။

သူသည် ကျီဘက်သို့ တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်၍ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်သွားသည်။ သူ ချာလစွလီမြို့မှ စီးလာခဲ့သော မီးခိုးရောင် မြင်းကြီး 'မြီးတို' သည် မြင်းဇောင်းထဲ၌ ရှိနေသည်။ မြင်းကြီးမှာ အမွေးအမှင်များ ရှည်နေလေပြီ။ ဝက်သစ်ချသား ချိတ်များတွင် ချိတ်ထားသည့် မြင်းကုန်းနှီးကို အသာဖြုတ်ယူသည်။

သားရင်းအဖို့ မြင်းကုန်းနှီးတင်ရသည်မှာ မကြာလိုက်။ သူသည် လက်ထဲမှ အမဲသားနှင့် ပေါင်မုန့်ကို မြင်းကုန်းနှီးအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျီကို သူနှင့် အိမ်ကြားအလယ်မှ အကာအကွယ်အဖြစ် ထား၍ မြင်းကို အသာကလေး ဆွဲယူလာသည်။

“သားရင်း၊ ဘယ်သွားမလိုလဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုလဲ ခေါ်ပါ”

ဂျော်ဒီက နောက်မှ အပြေးအလွှားလိုက်လာပြီး အော်ပြောသည်။

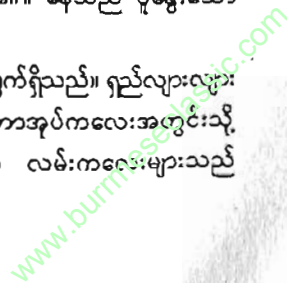
သားရင်းက ဂျော်ဒီအားပွေ့၍ မြင်းကုန်းနှီး၏ ရှေ့နားတွင် တင်ပေးလိုက်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင်က နောက်မှနေ၍ ခုန်တက်လိုက်၏။ အိမ်ထက်မှ မမြင်နိုင်တော့သည့် နေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သားရင်းသည် မြီးတိုအား လမ်းမဘက်သို့ စိုင်းသည်။ သူတို့သည် စည်ပိုင်းများလုပ်သော နေရာတစ်နေရာရှိသည့် နှစ်ထပ်အိမ်တစ်လုံးရှေ့မှ ဖြုတ်သွားသည်။

“အဲဒါ ဦးလေး ဝစ်လ်ဆီရဲ့အိမ်ပေါ့” ဟု ဂျော်ဒီက ပြောသည်။

“ဟော... ဟိုမှာ အစ်ကိုအလက်၊ ကျွန်တော့်တို့ ထွက်သွားတာမြင်လို့ ဆိုင်ထဲမှာ ပြေးနေတယ်၊ ဦးလေးဝစ်လ်ဆီကို တိုင်ပြောမလိုထင်တယ်”

သားရင်းက ဂရုမစိုက်။ ကမ္ဘာမြေကြီးသည် ကျဉ်းကျဉ်းကလေးမဟုတ်၊ အကျယ်ကြီး။ မိုးကောင်းကင်သည် ခေါင်းပေါ်မှနေ၍ အတောင်ကြီးနှစ်ဖက် ဖြန့်ထားသည့် ငှက်ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်နှင့် တူလှ၏။ နေသည် ပူနွေးသော ရောင်ခြည်ကို ပေးလျက်ရှိသည်။

မြီးတိုသည် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် ခုန်းစိုင်းလျက်ရှိသည်။ ရှည်လျားလျား တောင်ကုန်းအဆင်းရှိ လမ်းသည် ထင်းရှူးပင် တောအုပ်ကလေးအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ဘယ်ဆီသို့ ဦးတည်မှန်းမသိသော လမ်းကလေးများသည်

တောအုပ်အတွင်းမှ ဖြတ်သွားနေကြသည်။

ခပ်ကြမ်းကြမ်း စီးဆင်းနေသည့် ချောင်းကလေးတစ်ခု။ ချိုင့်ဝှမ်းနေရာများတွင် ပလုံစီလျက်ရှိသော ရေမြုပ်များ။ မြေကြီးနှင့် ဆူးချူများဆီမှ လာနေသော တသင်းသင်းမွှေးနေသည့် အနံ့များ။

သားရင်းသည် မြင်းကို အကြာကြီးရပ်ထားသည်။

“သားရင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အသံကြားလို့လား” ဟု ရှက်ဒီက မေးနေသော်လည်း အဖြေမပေး။ သားရင်းအနေဖြင့် သူမြင်သမျှ ကြားသမျှကို သူညီအား ဘယ်လိုနည်းနှင့် နားလည်အောင် ပြောပြနိုင်ပါမည်နည်း။ သူသည် သူ့မြင်း မြီးတိုအား အနီးအနားတစ်ဝိုက်ရှိ သစ်ရွက်နုနု အညွန့်အခက်များ ငဲ့၍စားနေသည်ကို သည်းအတိုင်းပင် လွှတ်ထားသည်။ ဤအနီးအနားတွင် အသက်ရှင်သန်မှုကို ပေးစွမ်းနိုင်သော သစ်တောရှိနေပါလျက်နှင့် လူဖြူများသည် ဘာကြောင့် သူတို့ကိုယ်သူတို့ အကျဉ်းချထားသည့်နယ် အိမ်များနှင့် ကျိများအတွင်း၌ အောင်းနေကြပါသနည်း။ ကရင်းကတစ်သည် အမှန်အတိုင်း ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကောင်းကင်ဘုံနှင့် မဟာပထဝီမြေကြီး၏ အရှင်သခင်က သူ့အား အကျဉ်းချထားခြင်းသည် သူ လွတ်မြောက်သည့်အခါ လွတ်လပ်မှုကို ပိုမိုတန်ဖိုးထားလာစေလို၍ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တပ်စံကာရာဝပ်စ် မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်၌ နေထိုင်ခဲ့စဉ်ကပင်လျှင် ဤမျှလောက် သာယာကြည်နူးသော အရသာကို မခံစားခဲ့ရဖူး။ ချိုမြိန်သော လေ၊ စိမ်းမြသော တောအုပ်၊ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ဆာအိုစက္ကဟာ နောက်နယ်မြေ၏ လှပကျယ်ပြန့်သော ရှုခင်းများ၊ မှောင်ရိပ်တွင်းမှ ရေတံခွန်များ၊ သူ့မြင်ရသေးသည့် တောင်ကြားများနှင့် စမ်းချောင်းများ၊ ပြီးတော့ တောင်ထိပ်ပေါ်ရှိ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ အကာအရံများကြားမှ လီနာပီစကား ပြောတတ်သော အဘိုးအိုကွန်တလိတ် နေထိုင်ရာ တတိယတောင်တန်း။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူတို့၏ နောက်ဘက်မှ မြင်းခွာသံများ ကြားရသည်။ ကစ်တာနီနီတောင်ကြားမှ မြစ်ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွားရာ ဤနေရာသည် နက်ရှိုင်းပြီး အေးချမ်းတည်ငြိမ်လှ၏။ ဤကဲ့သို့သော နေရာမျိုး၌ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေလိုသော ဆန္ဒသည် သားရင်း၏ ရင်ထဲ၌ ပြင်းစွာဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ သူသည် သူ့အား မိလာသော မြင်းစီးသမားများနှင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်သည်။ ဆီး၍ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့အဖေ၊ သူ့ဦးလေး ဝပ်စလ်ဆီနုတ် သာသမားနီးလ်။

“ဘာလဲကွ၊ မင်းက ထွက်ပြေးတယ်ပေါ့လေ” ဟု သူ့အဖေက စွပ်စွဲသည်။ “ကျုပ်တို့ ကွန်ဘလိတ်ဆီသွားမလို့ ထွက်လာတာ” ဟု သားရင်းက ရှင်းပြသည်။

“ဖအေကို မင်း မလိမ်နဲ့” ဟု ဦးလေး ဝပ်စလ်ဆီက ဝင်ငေါက်သည်။ သားရင်းက အရိုက်ခဲရန် အသင့်ပြင်၍ ရင်ဆိုင်သည်။

“ကွန်ဘလိတ်သေတာ ကြာလှပြီ” ဟု သူ့အဖေက ပြောသည်။ သားရင်း တစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြော။ သူ့ဦးလေး ဝပ်စလ်ဆီက မြင်းကုန်းနီး အိတ်အတွင်းသို့ နှိုက်၍ရှာသည်။ အထဲမှ ပေါင်မုန့်နှင့် အမဲသားတုံးကိုထုတ်၍ လှမ်းမေးသည်။

“ဒါက ဘာလဲ” “ကွန်ဘလိတ်အတွက် ယူလာတာ” ဟု သားရင်းက ဖြေသည်။ သို့သော် မည်သူကမျှ မယုံသည်ကို သူသိသည်။

“ကွန်ဘလိတ်အတွက်ဆိုပြီး ဒီပစ္စည်းတွေယူလာတာ မင်းကော သိလား” ဦးလေးဝပ်စလ်ဆီက စိတ်လက်မကြည်သာသော မျက်နှာဖြင့် ငြိမ်ကုပ်နေသည့် ရှက်ဒီအား လက်ထဲမှ ပေါင်မုန့်နှင့် အမဲသားတုံးကိုပြု၍ မေးသည်။

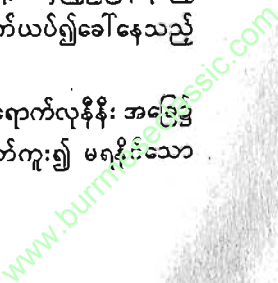
“မင်း လိမ်လည်းလိမ်တယ်၊ ခိုးလည်းခိုးတယ်” ဟု သားရင်း၏ အဖေက ထပ်မံ၍ စွပ်စွဲသည်။

“သူ့ဆီက ဘယ်လိုဟာမျိုးတွေ မျှော်လင့်ထားရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောထားသားပဲ ဟာရီရယ်” ဟု ဦးလေးဝပ်စလ်ဆီက ပြောသည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ငါတို့ သူ့ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေမှဖြစ်မယ်”

သူငယ်သည် သူ့ရင်တွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ခံစားမှုကို မဖော်ပြ။ သူဖခင် အင်ဒီးယန်းနေသကဲ့သို့ မျက်နှာကို အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာထားသည်။ အခုလောလောဆယ် သူ ကြုံနေရသည့် အခက်အခဲမှာ တခြားမဟုတ်။ အခုလောက် ဝေးဝေးကြီး ခရီးပေါက်ပြီးခါမှ နောက်ပိုင်းသို့ လှည့်၍ပြန်ရမည့် အရေးဖြစ်သည်။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှ သူ့အား လက်ယပ်၍ခေါ်နေသည့် အဖိုးတန်အရာများကို သူ လက်လွှတ်ရပြန်လေပြီ။

ထိုအရာအားလုံးသည် သူပိုင်ပစ္စည်းများအဖြစ်သို့ ရောက်လုနီနီး အခြေ၌ ရှိခဲ့၏။ မမြင်ရသေးသော တောင်ကြားများ၊ မြေကျင်ဖြတ်ကူး၍ မရနိုင်သော

မြစ်ချောင်းများ၊ လူသူမရောက်သေးသည့် သစ်တောများ၊ ထိုနောက် လူဖြူ တစ်ယောက်တက်လျှင် မြစ်ထဲသို့ ကျသွားနိုင်လောက်အောင် မြင့်မားကပ်ခဲသော လူမတက်ဖူးသေးသည့် တောင်တန်းကြီးများ။

* * *

(၉)

မတ်လကုန်ခါနီး ရာသီဥတု ကြည်လင်ကောင်းမွန်သော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည်။ ဆတ်စံကွဲဟန်နာမြစ် အောက်ခြေတစ်ဝိုက်သည် သာတောင့်သာယာ ရှိလှ၏။ အပြင်ဘက်တွင် နေရောင်သည် ဝင်းလက်တောက်ပနေသည်။ စာကလေး တစ်ကောင်၏ သာယာသော အော်မြည်သံသည် အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လျက် ရှိ၏။ အောက်ဘက်ခြေတွင်းမှ မြက်ခင်းပြင်သည် မြစ်ခင်းရောင်သမ်းနေသည်။ နက်မှောင်သော တောင်တန်းကြီးများအား ကျောပေးနေကြသည့် သစ်ကြားပင် များသည် ပွင့်ဖူးနေကြပြီဖြစ်၏။

ယာသမား နီးလ်နှင့် သူ၏လူငှားသည် ယာမြေပေါ်တွင် ထွန်ယက်နေ ကြသည်။ အထက်အောက် လှန်ထားသော မြေခွံသည် တသင်းသင်းပျံ့လျက် ရှိ၏။ ကြက်များနှင့် သပိတ်လွယ် ငှက်တစ်ကောင်သည် ထွန်ရေးထွန်ကြောင်း များ တစ်လျှောက် တကောက်ကောက်လိုက်ကာ အစာကောက်လျက် ရှိကြလေ သည်။

သို့သော်လည်း အိမ်အပေါ်ထပ်ရှိ အိပ်ခန်းကြီးအတွင်း၌မူ မိုင်ယာဘတ္တ လာသည် သူ၏ ပြတင်းပေါက်များကိုပိတ်၍ ခန်းဆီးများကိုပါ ချထားသည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ထိုင်ကာ မျက်လုံးများကို မပွင့်တပွင့် မှိတ်၍ မှုန်မှားမှား အလင်းရောင်ကို ကြိုဆိုလက်ခံလျက်ရှိသည်။

အမှန်တော့ သူသည် အတွေးရေယဉ်ကြောတွင် နစ်မြောနေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့စိတ်အာရုံသည် လွန်ခဲ့သော ဆယ့်တစ်နှစ်က ဇူလိုင်လ၏ နေ့တစ်နေ့အိသို့

ရောက်လျက်ရှိသည်။ ကောက်ရိတ်ချိန်ဖြစ်သဖြင့် ဟာရိဘာတ္တလာသည် ကောက်ရိတ်သမားများအား သွားရောက်ကူညီလျက်ရှိသည်။

သူသည် သားငယ် ဂျန်နီကိုပါ ခေါ်သွားသည်။ ကောက်ရိတ်သမားများသည် အစွန်ဆုံး ယာခင်းထဲရှိ ဂျုံများကို ရိတ်နေကြသည်။

ယာခင်းသည် ကြီးမားကျယ်ပြန့်ပြီး ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် နိုင်လှ၏။ ယာခင်းနှင့် ဆတ်စံကွီဟန်နာ မြစ်ကြား ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု တည်ရှိခဲ့ကြသော သစ်တောများသည် ယခုအခါတွင် ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းခဲ့လေပြီ။ အင်ဒီးယန်းများနှင့် ဖြစ်ခဲ့သည့် စစ်ပွဲများအတွင်းက ခုတ်လှဲဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ဤဇာတ်လမ်းကို မိုင်ယာဘာတ္တလာ ကြားခဲ့ရသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်းတစ်ရာထက် မနည်းတော့ပြီ။ သူကိုယ်တိုင်က ပြန်၍ပြန်၍ ပြောပြခဲ့သည်မှာလည်း အကြိမ်ပေါင်း တစ်ရာမက ရှိခဲ့ပြီ။

ယာခင်း၏ နောက်ဘက်ရှိ တောအုပ်များအတွင်း၌ လူရိုင်းတွေ ဘယ်လိုပုန်းအောင်းနေခဲ့ကြသည်။ ကောက်ရိတ်သမားများအား မည်ကဲ့သို့ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြသည် စသည်များဖြစ်၏။ လူရိုင်းတွေ ရောက်နေသည်မှာ မည်မျှကြာပြီနည်း။ မည်သူမှမသိကြ။ သို့သော်လည်း ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲလှသော လူရိုင်းများသည် ကောက်ရိတ်သမားများ ယာခင်းအလယ် တည့်တည့်သို့ ရောက်သွားသည်အထိ စောင့်နေကြသည်။ ထို့နောက် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များဖြင့် ဝိုင်း၍ပစ်ကြသည်။

တွမ်ဂါလောက်ဟာ သေဆုံးပြီး ဂျုံပင်များစည်းနေသည့် မောရီအောလ်ဒက်ရာရသည်။ ကျန် ကောက်ရိတ်သမားများ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့ကြသော်လည်း ဟစ်ကိုရီပင်ကြီး တစ်ပင်၏ အရိပ်၌ ခို၍ ကစားနေသော ဂျန်နီမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

လက်နက်အပြည့်အစုံဖြင့် ယောက်ျားများ ပြန်ရောက်သွားကြသည့်အခါ ဂျန်နီကို မတွေ့ရတော့ပေ။ သူတို့သည် ဤသတင်းကို မိခင်ဖြစ်သူအား အသိမပေးဘဲ ဖုံးကွယ်ထားကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မတတ်သာတော့သည့် အခါ ကျမှပင် လူရိုင်းများလက်သို့ ကလေးပါသွားပြီဟူသော သတင်းကို မိခင်အား အသိပေးလိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ မိုင်ရာဘာတ္တလာသည် အိပ်ရာပေါ် လဲခဲ့ရလေတော့၏။ မတ်လ၏ နံနက်ခင်းတွင် ဤနေရာ၌ လဲလျောင်းရင်း နောက်ကြောင်းကို

ပြန်တွေးနေမိသော မိုင်ရာဘာတ္တလာသည် သူ့နားထဲ၌ အိမ်ဘက်သို့လာနေသော မြင်းခွာသံများ ကြားရသည်ဟု ထင်သည်။ ထို့နောက် လှေကားမှတက်လာသည့် ခြေသံများ၊ တံခါးခေါက်သံတစ်ချက်နှင့်အတူ ကိတ်၏ နီရဲရဲမျက်နှာသည် တံခါးဝ၌ ပေါ်လာသည်။

“ဘုန်းကြီး အဲလဲဒါ လာတယ်” ဟုပြောကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ အခန်းထဲတွင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် လျှင်မြန်စွာ ရှင်းလင်းသုတ်သင်သည်။ ခန်းဆီးများကို ဖယ်သည်။ သူ့ယောက်မ၏ ဆံပင်ကို ဖြိုးပေးပြီး အဝတ်သစ်လဲလေးသည်။

နောက် တစ်ခဏအကြာတွင် ပိန်ပိန်ပါးပါး ဆံပင်ဖြူဖြူ ဝတ်စုံအနက် ဝတ်ထားပြီး ခြေညှပ်ဖိနပ် စီးထားသော ဘုန်းတော်ကြီး ဝင်လာသည်။

ဤပုဂ္ဂိုလ်မှာ မြို့နှစ်မြို့တွင် လူချစ်လူခင်အများဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်၏။ အမြဲတစေ တည်ငြိမ်ခန့်ညားသော မျက်နှာပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး လူမမာ အမျိုးသမီးကြီး၏လက်ကို ကိုင်လိုက်သည့် အခုအချိန်တွင်လည်း သူ့မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာပင် ရှိသည်။

“ဟာရီနဲ့ မနေ့က ဂျုံစက်မှာတွေ့တယ်၊ ခင်ဗျား နေမကောင်းဘူးလို့ ပြောသွားလို့”

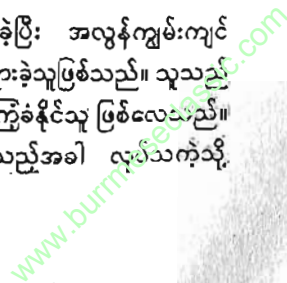
“ထူးပြီး နေမကောင်းဖြစ်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး” ဟု မိုင်ရာဘာတ္တလာက ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ အရှင်ကြွလာတယ်ဆိုရင် တပည့်တော်မ ဝမ်းသာရပါတယ်”

“အမှန်ကတော့ ထူးထူးခြားခြားကို နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတာပါ” ဟု ကိတ်က ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဝင်ပြောသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး အဲလဲဒါက သမီးယောက်မနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီ လိုက်ကြည့်သည်။ သူသည် ဤခရိုင်နယ်မြေတွင် ဦးစီးဦးဆောင်ပြုနေသူ တစ်ဦးဖြစ်၍ ဒါရီဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် ဘုန်းတော်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်မှာလည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

စစ်တပ်တွင် ခိုလှုံမှုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီး အလွန်ကျွမ်းကျင်အောင်မြင်သော သမားတစ်ယောက်အဖြစ်လည်း ထင်ရှားခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူသည် ဖြစ်လာသမျှ အခြေအနေ အဆိုးအကောင်းများကို ကြုံကြုံခံနိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဒေါက်တာ ချိုင်းလီစလေး လာသည်အခါ လုပ်သကဲ့သို့

ကုလားထိုင်တစ်လုံး ဆွဲယူလာပြီး မိုင်ရာဘတ္တလာ၏ ဘေးတွင်ချ၍ ထိုင်သည်။

“ကဲ ဖြစ်တာကို ပြောပြပါဦး”

“ပြောစရာ ဘာမှမရှိပါဘူး” ဟု မိုင်ရာဘတ္တလာက ပြောသည်။ “အရှင်သိတဲ့ အတိုင်း တပည့်တော် ဘာမှမဖြစ်တာ ဆယ်တစ်နှစ်တောင် ကျော်ခဲ့ပြီပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အခုမှ ပိုဆိုးလာတာ” ဟု ကိတ်က ဝင်ပြောသည်။ “ဘာကြောင့် ဆိုတာ တပည့်တော်မက ပြောပြရမှာပါ။ ဒီအခန်းထဲကို အရှင် မကြာခဏ ကြုံကြုံလာပြီး ဂျွန်နီကို မိခင်ဆီ ပြန်ပို့ပေးဖို့ ဘုရားသခင်ဆီ ဆုတောင်းပေး ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီဆုတောင်းတာဟာ ပြည့်ခဲ့သားပဲ။ ဘုရားသခင်က အဖြေပေးခဲ့သားပဲ။ အခုတော့ ဒီကိစ္စကို အရှင်ကိုယ်တိုင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးဦးမှ ဖြစ်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ ပြန်ရောက်လာတာဟာ အရှင်မှာ တာဝန်မကင်းဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကိတ်အား လှည့်မကြည့်။ မစွက်ဘတ္တလာကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သူ... အခု ဘာတွေလုပ်သလဲ” ဟု အေးအေးဆေးဆေး မေးသည်။

မိုင်ရာဘတ္တလာသည် နှုတ်ခမ်းများကို တင်းကျပ်စွာ ပိတ်ထားသည်။ ကိတ်ကတော့ ဤကိစ္စမျိုးတွင် အလွန်မြန်သည်။

“သူ ထွက်ပြေးဖို့ လုပ်ခဲ့တာရယ်၊ သူ့နဲ့အတူ ဂျော်ဒီကိုပါ ခေါ်သွား တာရယ်။ အဲဒါတွေကို အရှင် သိတယ်မဟုတ်လား။ သူ့ကို ဟာရီနဲ့ ဝစ်လီဆီ တို့က အချိန်မီ တွေ့ပေးလို့သာ ကံကောင်းတာပေါ့။ အဲဒါက အသေးအပွဲပဲ ရှိသေးတယ်။ ဂျော်ဒီကလွဲပြီး ကျန်တဲ့လူတွေအတွက်တော့ သူဟာ ပြဿနာကြီး တစ်ခုပဲ။ ဒီကောင်လေးဟာ ကျေးဇူးလဲ မသိတတ်ဘူး။ သူ့လူမျိုးဖြစ်တဲ့ လူဖြူ စိတ်လဲ မမွေးဘူး။ အခုထက်ထိ သူ့ကိုယ်သူ အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်လို ထင်နေတုန်းပဲ။ သူကပြောတယ်။ သူတို့ အင်ဒီးယန်းတွေမှာ အစားကို အချိန်နဲ့ ပုံမှန်စားလေ့မရှိဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် သူက သူမဆာရင် လာမစားဘူး။ ဆာမှဆင်း လာပြီးစားတယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေနဲ့ အိမ်နီးနားချင်းတွေရှေ့မှာ တပည့် တော်မတို့ကိုလဲ အရှက်ခွဲတယ်။ တပည့်တော်မတို့ စကားပြောရင်လဲ ဝင်မပြော ဘူး။ တပည့်တော်မတို့ဟာ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းတဲ့ အရာတွေကိုပဲ သိကြ တယ်လို့ သူကပြောတယ်။ သူပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က တပည့်တော်မတို့ဟာ သူတို့ လူရိုင်းတွေလို ဖျံတော့နဲ့ ကျားသစ်တွေအကြောင်း၊ ဝက်ဝံတွေနဲ့

ဦးခေါင်းခွံခွာတဲ့ အကြောင်းတွေ မပြောကြဘူးလို့ ဆိုချင်တာ။ သူက အင်ဒီးယန်း တွေဟာ ဒုစရိုက်ကင်းတယ်တဲ့။ သူက လိမ်နိုင်ညာနိုင် ခိုင်းနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး တောင် ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်နေတယ်”

“အဲဒါ မမှန်ဘူး” ဟု မိုင်ရာဘတ္တလာက ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မမှန်ပါဘူး။ ဒါဆိုရင် ဖြစ်နေတာတွေက သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်နေတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား” ဟု ယောက်မဖြစ်သူ ကိတ်က ပြန် ပြောသည်။

“ပထမ ရှင်ရဲ့ ဓားတစ်ချောင်း ပျောက်သွားတယ်။ နောက်တော့ ဟာရီရဲ့ ရိုင်ဖယ်ဆေနတ်၊ သူ ကောင်းကောင်း မပစ်တတ်လို့ ကံကောင်းတာ။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပစ်ရင်တော့ သေမှာပဲ။ ဟာရီကပြောတယ်။ ယမ်းမှုန့်နဲ့ ခဲသီး တချို့ပါ ပျောက်သွားတာတဲ့”

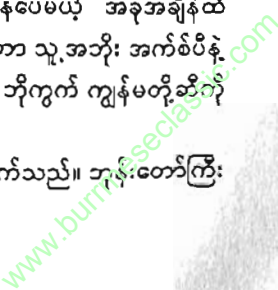
“ဒါတွေဖြစ်တာကို ရှင်လဲ တို့တိကျကျ မသိဘဲနဲ့ အလကား” ဟု မိုင်ရာဘတ္တလာက ပြောသည်။

“ရာနှုန်းပြည့်တော့ မသိဘူးပေါ့။ ဒီအိမ်ထဲမှာ ကျွန်မတို့ကို မနှစ်သက်တဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိနေတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မ အသေအချာသိတယ်။ ကျွန်မ အတွက်ကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေနဲ့ အဖေကို သူစိမ်းတွေလို ဆက်ဆံနေတာ ကျွန်မ ကြည့်လို့မရဘူး။ သမ္မာကျမ်းစာက ‘သင်၏ ဖခင်နှင့် မိခင်တို့ကို ရိုသေလျှင် ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းထားသော ဤမြေပေါ်၌ သင်ရက်ပေါင်းရှည်ကြာစွာ နေရလိမ့်မည်’ လို့ ဆိုထားတယ်မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်လေး သူ့ရဲ့ အင်ဒီးယန်း အမေနဲ့ အဖေကိုပဲ ရိုသေတာ။ မိုင်ယာ စိတ်ဆင်းရဲနေတာ အဲဒါပဲ”

“ကိတ်...”

“အမှန်ပြောတာ မိုင်ရာ၊ ရှင်လဲ သိနေတာပဲ။ ဘယ်တော့မဆို သူ့ အင်ဒီးယန်းအဖေ ကိုင်လိုဂါနဲ့ သူ့အဖေ ကွင်းဟာဂါဆိုလား ဘာလား။ အဲဒီ နာမည်တွေလောက်ပဲ ပြောနေတာ။ သူ ဒီအိမ်မှာနေပေမယ့် အခုအချိန်ထိ လူရိုင်းတစ်ယောက် နေသလိုနေတာပဲ။ ဒီကောင်လေးဟာ သူ့အဘိုး အက်စ်ပီနဲ့ မတူရင်တော့ ကျွန်မ ကျိန်ပြီးပြောရဲတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘိုကွက် ကျွန်မတို့ဆိုတဲ့ လူလွဲပြီး ပိုတာပဲဖြစ်ရမယ်”

မိုင်ရာဘတ္တလာက မျက်စိများကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး

အဲလဲဒါက ထိုအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ခက်ခဲသော ပြဿနာတစ်ရပ်ဖြစ်၏။ သူ့အနေဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ အချိန်ယူ၍ စဉ်းစားရမည် ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ချေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်စား ကျွန်တော်က သူငယ်နဲ့တွေ့ပြီး ဆွေးနွေးမယ်ဆိုရင် ကောင်မလား” ဟု အဲလဲဒါက ပြောသည်။

“တပည့်တော်မကလဲ အဲဒါကိုပဲ မျှော်လင့်ပါတယ်၊ ဂျွန်နီကို ခေါ်ပေးပါမယ်” ဟု ကိတ်ကပြောကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

သူငယ် အခန်းထဲဝင်လာသံကို ဘုန်းတော်ကြီးရော မိုင်ရာဘတ္တလာပါမကြား။ တစ်မိနစ်ခန့် လူနှစ်ယောက် စကားပြောနေသံ ကြားရပြီးနောက် တံခါးဝ၌ရပ်နေသော သူငယ်အား မြင်ရသည်။ လူပုံပန်းက ခပ်ပျော့ပျော့ ခပ်နုနု၊ မျက်နှာအသားက ညိုညို၊ ဂျက်ကက်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီနှင့် ရှူးဖိနပ်စသည် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများကြောင့် မြို့ပေါ်ရှိ လူရတက်သားများထဲမှ သူငယ်တစ်ဦးနှင့် တူသယောင်ရှိသည်။

သို့သော်လည်း ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကွဲပြားခြားနားမှုကို မြင်ရသည်။ နေပုံထိုင်ပုံသည် မတ်မတ်တောင့်တောင့်၊ အရာရာတွင် ပြင်းထန်မည့် အရိပ်လက္ခဏာရှိသည်။ ဆိုဆုံးမ၍ လွယ်ကူမည့် အနေအထားမဟုတ်။ အများအားဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီး အဲလဲဒါရှေ့သို့ ရောက်လာသည့် သူငယ်မှန်သမျှ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နိုင်ကြသည်။ တချို့ဆိုလျှင် ကြောက်စိတ်ဝင်ကာ ခူးတုန်ကြသည်။ အခု သူငယ်ကျတော့ ကြောက်လန့်ပုံလည်းမရ၊ အောက်ကျအားငယ်စိတ်လည်း ရှိပုံမပေါ်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ပျော်ရွှင်မှုကင်းမဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် ရန်ငြိုးထားနေခြင်းများကို ဖော်ပြလျက်ရှိလေသည်။

မည်သူမျှ စကားမပြောနိုင်ခင် အန်တီကိတ် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။ လက်ထဲတွင် ပုလင်းတစ်လုံးနှင့် ဖန်ခွက်များ တင်ထားသော ကြေးလင်ပန်းတစ်ခု ကိုင်လျက်။

“မင်း မတ်တတ်ကြီးရပ်မနေနဲ့ ဂျွန်နီ” ဟု ကိတ်က ဂျွန်နီအား လှမ်းပြောသည်။

ဂျွန်နီက ကြမ်းပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်ချထိုင်လိုက်သည်။ မိခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာတွင် စိတ်ထိခိုက်သွားသည့် အရိပ်အငွေ့ ထင်ဟပ်နေသည်ကို ဘုန်းတော်ကြီးက သတိထားမိသည်။

“ဒီမှာ ကုလားထိုင်ရှိတယ် ဂျွန်နီ၊ လာထိုင်လှည့်” ဟု ဘုန်းတော်ကြီးက

ပြောသည်။

“ကျုပ်က ကြမ်းပေါ်မှာ ထိုင်နေကျ ဖြစ်နေပြီ” ဟု သူငယ်က ပြောသည်။

“အပြင်မှာဆိုရင် မြေကြီးပေါ်ထိုင်တာ၊ မြေကြီးဟာ ကျုပ်အမေရဲ့ ရင်ခွင်ပဲ”

အန်တီကိတ်က သွေးရောင်လျှမ်းနေသော မျက်နှာဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးအား လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်က ‘ကဲ... တွေ့ပြီမဟုတ်လား’ ဟု ပြောနေသည့် နှယ်ရှိ၏။ သူသည် ပုလင်းကိုဖွင့်၍ ဖန်ခွက်များထဲသို့ လောင်းထည့်နေသည်။

ချိုမြသော ဝိစကီနဲ့သည် အခန်းထဲတွင် တသင်းသင်းပျံ့လျက်ရှိ၏။ ဝိစကီ တိုက်ခြင်းသည် အချိန်အခါ အလျောက် ပြုလုပ်သည့် အလေ့အထ တစ်ခုဖြစ်သည်။

ကိတ်က ဝိစကီအပြည့် ထည့်ထားသော ဖန်ခွက်ကို ဘုန်းတော်ကြီးအား ပေးသည်။ အနည်းငယ် လျှော့ထည့်ထားသည့် ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ထဲမှ တစ်ခွက်ကို သူ့ယောက်မအားပေးပြီး တစ်ခွက်ကို သူ့အတွက် ဖယ်ထားလိုက်သည်။ ရေနံစပ်ထားသည့် ဖန်ခွက်ကို သူ့ ‘နောက်မှ ကပ်၍လိုက်လာသော ရော့ဒီအား လှမ်းပေးသည်။

ရေနံ ရောစပ်ထားသည့် ပဉ္စမမြောက် ဖန်ခွက်ကိုမူ ဂျွန်နီဘက်သို့ လှမ်းပေးသည်။ နှုတ်မှလည်း ‘ဂျွန်နီ’ ဟု အသံပြုသည်။ သို့သော်လည်း သူ့လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို ဂျွန်နီ ယူလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားပုံတော့မရ။

ဂျွန်နီက ငြင်းသည်ကို ဘုန်းတော်ကြီး မြင်နေရ၏။

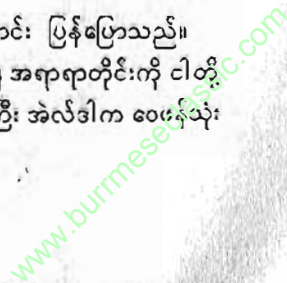
“တို့နဲ့အတူတူ ဝင်သောက်ရင် မင်းဘက်က တာဝန်ကျရာရောက်မယ်” ဟု ဘုန်းတော်ကြီးပြောသည်။

“မင်းအဒေါ်က မင်းကို ဖိတ်ခေါ်တဲ့သဘောရှိတယ်၊ မင်းက ရိုသေလိုက်နာဖို့လိုတယ်”

သူငယ်၏ နက်မှောင်သော မျက်လုံးအစုံသည် ဘုန်းတော်ကြီး၏ မျက်လုံးများနှင့် ဆိုင်၍ကြည့်နေသည်။

“ကျုပ်မှ မကြိုက်တာ” ဟု တိုတိုတောင်းတောင်း ပြန်ပြောသည်။

“ဒီကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ ငါတို့လုပ်ကိုင်နေသမျှ အရာရာတိုင်းကို ငါတို့ ကြိုက်တယ်ဆိုတာကတော့ မရှိနိုင်ဘူး” ဟု ဘုန်းတော်ကြီး အဲလဲဒါက ဝေဖန်သုံးသပ်ပြသည်။

“ဒါပေမဲ့ ယဉ်ကျေးတဲ့လူတွေရဲ့ အလယ်မှာ ကိုယ်မကြိုက်တာကို ဘေးဖယ်ပြီး စေတနာနဲ့ စိတ်ထားကောင်း ဖော်ပြဖို့အတွက် လုပ်ပေးကြရတာတွေ ရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် အိမ်ထဲမှာဆိုရင် ဒါမျိုးတွေ ပိုပြီးရှိကြတယ်။ တကယ်လို့ မင်းက မင်းရဲ့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုကို ဖော်ပြပြီး ဝိစင်ကို တို့နဲ့အတူတူ နည်းနည်းပါးပါး သောက်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဘုရားသခင်ကိုရော လူသားတွေ ကိုပါ ခင်မင်ရင်းနှီးချင်တဲ့စိတ် ဝင်လာမှာပါ”

“ကျုပ်အဖေ ကိုင်လိုက်က လူဖြူတွေက အင်ဒီးယန်းတွေကို အရက်ပေးတာ ဘာကြောင့်ဆိုတာ ပြောပြဖူးတယ်” ဟု သားရင်းက ပြောသည်။

“အင်ဒီးယန်းတွေကို အရက်မူးသွားအောင်လို့ ပေးတာ၊ အင်ဒီးယန်းလဲ မူးရော သူ့ဆီက သားမွေးတွေကို ဈေးပေါပေါနဲ့ လိမ်ညှာပြီး ဝယ်သွားရော၊ အင်ဒီးယန်း အရက်မူး ပြေသွားတဲ့အခါကျတော့ သူ့မှာ ငွေလဲမရှိ၊ သားမွေးလဲမရှိ၊ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူး။ လူဖြူတွေကို မုန်းတီးတဲ့စိတ် ဝင်လာရော၊ တစ်နေ့ ကျတော့ လူဖြူတွေကို သတ်ရော၊ အခု အန်တီကိတ်က ဘုရားကို အရက်ပေးတယ်။ ခင်ဗျားကလဲ ကျုပ်ကို အရက်သောက်စေချင်တယ်။ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့ကို မုန်းလာအောင် လုပ်ချင်လို့လား။ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့ကို နောင်တစ်ချိန်ချိန် မှာ သတ်စေချင်လို့လား။”

အန်တီကိတ်က သားရင်းအား ဒေါသတကြီး လှည့်ကြည့်သည်။

“နင်ပြောတာ လွန်လာပြီနော် ဂျွန်နီ” ဟု ကြိမ်းမောင်းသည်။

“သူ့ကို ကျွန်တော်ပဲ ပြောပါရစေ မစ္စက်စတီးဝပ်” ဟု ဘုန်းတော်ကြီး ကပြောပြီး သားရင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီမယ်... ဂျွန်နီ၊ မင်းပြောခဲ့တဲ့ စကားဟာ တချို့ လူဖြူကုန်သည်တွေ အတွက်တော့ မှန်ပါတယ်။ ငါကိုယ်တိုင် မတွေ့ဖူးပေမယ့် အဲဒါမျိုးကို ငါ ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒါမျိုးကျတော့ ငါကလဲ ခွင့်မလွှတ်ပါဘူး။ မကောင်းတဲ့ လူဖြူတွေလဲ ရှိတာပေါ့၊ ဂျွန်နီရယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ငါတို့ကြားမှာရှိနေတဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုကတော့ မကောင်းမှု မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုရအောင် လုပ်တာပါ။ ဒီမှာရှိနေတဲ့ လူအားလုံးဟာ မိတ်ဆွေတွေချည်းပါ။ ငါတို့က မင်းဆီက ဘာမှ မလိုချင်ကြပါဘူး။”

သူငယ်၏ မျက်လုံးများက ယုံကြည်မှုမရှိခြင်းကို ဖော်ပြနေကြသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း ဖြစ်စေချင်တယ်လို့

ပြောတယ်။ အမှန်တော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ခင်ဗျားလုပ်နေသလို လုပ်စေချင်လို့ ဖြစ်မှာပါ။ ကျုပ်ကို နှစ်ခြင်းလုပ်ချင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဘုရားသခင်ကို ကန်တော့စေချင်တယ်။ နောင်အချိန်မှာ ကျုပ် စိတ်ဆင်းရဲရမယ့်ဟာတွေကို ယုံကြည်စေချင်တယ်။ ဒါပဲမဟုတ်လား။”

အားလုံး အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်ကာ ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည်။ ဘုန်းတော် ကြီး၏ မျက်နှာသည် နီရဲလျက်။

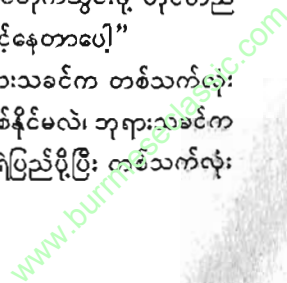
“မင်းရဲ့စိတ် ကောင်းသွားဖို့အတွက် တချို့ဟာတွေကို မင်း ယုံကြည် လာစေချင်တဲ့ဆန္ဒ ငါ့မှာရှိတာတော့ အမှန်ပဲ” ဟု ဘုန်းတော်ကြီးက ဝန်ခံစကား ပြောသည်။

“မင်းရဲ့ မျိုးရိုးဖြစ်တဲ့ လူဖြူတွေ ယုံကြည်ပြီး လိုက်နာလုပ်ကိုင်နေ ကြတဲ့ အရာမှန်သမျှကို မင်းကပါ ယုံကြည်ပြီး လိုက်နာစေချင်တယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ခိုင်းသမျှကိုလဲ မင်း လိုက်နာလုပ်ကိုင်စေချင်တယ်။ ဥပမာ ငါက မင်းကို မင်းအမေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါ ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံပါလို့ခိုင်းရင် ငါ့ခိုင်းတဲ့ အတိုင်း ဆက်ဆံစေချင်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ငါက မင်းကို မလိမ်နဲ့၊ မခိုးနဲ့၊ မကျိန်ဆဲနဲ့လို့တားရင်လဲ မလိမ်ဘဲ၊ မခိုးဘဲ၊ မကျိန်ဆဲဘဲနေရမယ်။”

“အင်ဒီးယန်းတွေက လူဖြူတွေ ကျိန်ဆဲတာကို အတုခိုးပြီး ကျိန်ဆဲ ကြတာမျှ” ဟု သားရင်းက ပြောသည်။

“ကျုပ်အဖေက ပြောဖူးတယ်။ သူငယ်ငယ်က လူဖြူတွေစိတ်တိုရင် ကျိန်ဆဲတဲ့ ‘ဒီဘုရားသခင်ကလဲ’ ဆိုတဲ့ စကား သူ ကြားခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။ မိုးရွာ ရင်လဲ ‘ဒီဘုရားသခင်ကလဲကွာ’ လို့ ကျိန်ဆဲတာပဲ။ သေနတ်ထဲက ယမ်းမထွက် ရင်လဲ ‘ဒီဘုရားသခင်ကလဲကွာ’ လို့ ကျိန်ဆဲတာပဲ။ အဲဒီတော့ ကျုပ်အဖေကလဲ ‘ဒီဘုရားသခင်ကလဲကွာ’ ဆိုတဲ့ စကားကို သူစိတ်တိုတိုင်း ရွတ်တာပဲ။ နောက်ပိုင်း ကျတော့ ကျုပ်အဖေကို လူတစ်ယောက်က ရှင်းပြတယ်။ ‘ဒီဘုရားသခင်ကလဲ ကွာ’ ဆိုတဲ့ စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်က တခြားမဟုတ်ဘူး။ မဟာဝိညာဉ်တော်ကြီးက အဲဒီအရာဝတ္ထုကို ငရဲပြည်ပို့ပြီး ရာသက်ပန် မီးလောင်တိုက်သွင်းဖို့ တိုင်တည် တာတဲ့။ အဲဒီလိုလဲသိရော ကျုပ်အဖေက အံ့အားသင့်နေတာပေါ့။”

“သေနတ်ထဲက မထွက်တဲ့ ယမ်းမှုန့်ကို ဘုရားသခင်က တစ်သက်လုံး ငရဲပြည်မှာ မီးရှို့ထားရမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်မလဲ။ ဘုရားသခင်က သူဖန်ဆင်းပြီး မြေကြီးပေါ် ရွာချခိုင်းထားတဲ့မိုးကို ငရဲပြည်ပို့ပြီး တစ်သက်လုံး

မီးလောင်တိုက်သွင်းထားလို့ သင့်တော်ပါမလား။ အဲဒီလို တွေးမိပြီးတဲ့နောက် ပိုင်းမှာ ကျုပ်အဖေဟာ လုံးဝမကျိန်ဆဲတော့ဘူး။ ကျုပ်ကိုလဲ ဘယ်တော့မှ မကျိန်ဆဲနဲ့လို့ပြောတယ်။ ကျိန်ဆဲတာဟာ လူဖြူတွေ လိမ်နေတဲ့ စကားတဲ့”

“အင်း ကောင်းပါတယ်။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးစပ်က ဒီလို ဆုံးမ ဩဝါဒ စကားမျိုးကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ဘုန်းတော်ကြီး အဲလဲဒါက ချီးမွမ်းခြေကျောက် လေသံဖြင့် ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောသည်။

“မင်းရဲ့အမေနဲ့ အဖေကို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံဖို့ကော သူက မင်းကို မဆုံးမဘူးလား”

“ကျုပ် အဖေနဲ့ အမေကို ကျုပ် အမြဲတမ်း ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံတယ်ဗျာ”

“သူပြောတာ သူ့ရဲ့ အင်ဒီးယန်း အဖေနဲ့ အမေကို ပြောတာ” ဟု အန်တီကိတ်က ကြားမှဝင်၍ ရှင်းပြသည်။

“သူက သူ့အဖေ အင်ဒီးယန်းဟာ ဘယ်တော့မှ မကောင်းတာ မလုပ် ဘူးလို့ ယုံကြည်နေတာ၊ လူဖြူကလေးသူငယ်တွေရဲ့ ဦးရေခွဲ ခွာတာတွေ၊ ကလေးတွေရဲ့ခေါင်းကို သစ်ပင်နဲ့ဆောင့်ပြီး ဦးနှောက်တွေထွက်အောင် လုပ်တာ တွေ၊ အဲဒါမျိုးတွေကို သူ့အဖေ လုံးဝမလုပ်ဘူးလို့ ယုံကြည်နေတာ”

“ခင်ဗျားပြောတာ မမှန်ဘူး” ဟု သားရင်းက အော်ပြောပြီး ထိုင်နေရာမှ ဖြန့်ခနဲ ထရပ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ ပက်ရှ်တင်မြို့က လူဖြူယောက်ျားကြီးတွေက ကွန်နက်စ်တိုးဂိုး အင်ဒီးယန်း ကလေးသူငယ်တွေကို သတ်ပစ်ကြတယ်။ အဲဒီ တုန်းက ဗိုလ်မှူးကြီး အဲလဲဒါက ပက်ရှ်တင်မြို့သားတွေရဲ့ ဗိုလ်ကြီးဗျ။ အဲဒါ ကမှအမှန်”

ဘုန်းတော်ကြီး အဲလဲဒါ၏ သရော်သလိုလို ငေါ့သလိုလို လုပ်ထားသော ပါးစပ်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပုံစံပျက်လာသည်။ နာကျင်မှု ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားနေရသော အရိပ်လက္ခဏာသည် သူ့မျက်နှာတွင် ပေါ်လာသည်။

“လူတွေရဲ့ နှလုံးသားထဲက ဆိုးဝါးရိုင်းစိုင်းတဲ့အပိုင်းကို သိနားလည်တဲ့ လူဟာ ခရစ်ယာန်တရားတွေကို လိုက်နာနေတဲ့ တရားဟောဆရာတစ်ယောက်ပဲ

ရှိတယ်၊ တခြား ဘယ်သူကမှ သူ့ထက်ပိုပြီး မသိနိုင်ဘူး” ဟု အဲလဲဒါက ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ပြောသည်။

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ စံနမူနာပြုအပ်တဲ့ စံပြုခရစ်ယာန်တွေလဲ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် ဖြစ်တတ်ကြတယ်”

“တရားဟောဆရာလို လူကောင်းတစ်ယောက်ကလဲ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်တာပဲလားဗျာ” ဟု သူငယ်က မေးသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက သူငယ်၏ မျက်နှာကို တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထား ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

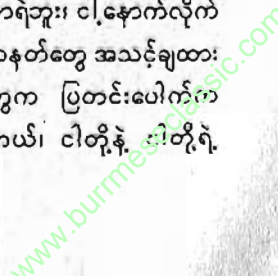
“မကြာခဏတော့ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်” ဟု ဖြေသည်။ “ငါ တတ်နိုင် သလောက်တော့ လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ စစ်ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါက လူစုခွဲပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ကြဖို့ အမိန့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က မနာခံကြဘူး။ ငါက ဇွတ်အတင်း တားတဲ့အခါကျတော့ သူတို့က ငါ့အချစ်ဆုံး မြင်းကြီးကို သတ်ပစ်မယ်လို့ လုပ်ကြတယ်”

“သနားစရာ သိပ်ကောင်းတဲ့ အင်ဒီးယန်းတွေရဲ့ အချစ်ဆုံး သားသမီးတွေ သေရတာထက် ခင်ဗျားသိပ်ချစ်တဲ့မြင်း သေရတာက ပိုပြီးကောင်းပါတယ်ဗျာ” ဟု သားရင်းက တင်းတင်းမာမာပြောသည်။

မိုင်ရာဘတ္တလာအနေဖြင့် အခုလောက် သူ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပြီး တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ထိုင်နေနိုင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်နေရသော ဘုန်းတော် ကြီး အဲလဲဒါအား ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။

“ဆဋ္ဌမသိက္ခာပုဒ်ကို ချိုးဖောက်ကြတာကတော့ လူဖြူတွေဘက်ကသာ မဟုတ်ဘူး ဂျွန်နီ” ဟု အဲလဲဒါက သိမ်မွေ့သောလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဆိုးဝါးရိုင်းစိုင်းပြီး အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်တဲ့ အမှုတွေကို ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်နဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး နှစ်ဖက်စလုံးက ကျူးလွန်ခဲ့ကြတာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ် ကိုးနှစ်ကဆိုရင် တရားဟောစင်ပေါ်မှာ ယမ်းအပြည့်ထိုးထားတဲ့ ရိုင်ဖယ် သေနတ်နှစ်လက် အဆင်သင့် မထားဘဲနဲ့ တရားမဟောရဲဘူး၊ ငါ့နောက်လိုက် ဘာသာဝင်တွေကလဲ သူတို့ရဲ့ ထိုင်ခုံဘေးမှာ ရိုင်ဖယ်သေနတ်တွေ အသင့်ချထား ပြီးမှ တရားနာကြရတယ်။ မင်းရဲ့မိတ်ဆွေ လူနီတွေက ပြတင်းပေါက်က ချောင်းကြည့်ပြီး အထဲဝင်လာမှာ အမြဲကြောက်နေရတယ်။ ငါတို့နဲ့ ငါတို့ရဲ့

ကလေးတွေကို ဦးခေါင်းခွဲခွာမှာ စိုးရိမ်နေရတယ်။ မင်းကပြောတယ်။ မင်းရဲ့ မွေးစားအဖေ အင်ဒီးယန်းဟာ လူဖြူကလေးတွေကို ဘယ်တော့မှ အန္တရာယ် မပြုဘူးတဲ့။ အေး... အဲဒီစကားဟာ မှန်ချင်လဲမှန်ပေမပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ မင်းကို ပြောပြချင်တာက လူဖြူ ကလေးသူငယ် အများအပြား ဟာ အင်ဒီးယန်းတွေရဲ့အသတ်ကို ခံခဲ့ရတယ်။ ခြေတွေလက်တွေ အဖြတ်ခံခဲ့ ရတယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့တာ။ တစ်နေရာမှာဆိုရင် ခေါင်းဖြတ်ပြီး ဘောလုံးတစ်လုံးလုပ်ပြီး ကန်ခဲ့ကြတယ်”

“လုံးဝ မဟုတ်ဘူး”ဟု သားရင်းက အော်သည်။

“ကျုပ်တို့ရွာမှာ ခွာလာတဲ့ ဦးရေခွဲတွေ မြင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကလေးတစ်ယောက် မှ မပါဘူး။ ကျုပ်အဖေက ပြောဖူးတယ် ကလေးသူငယ်တွေကို တိုက်ခိုက်တဲ့ လူတွေဟာ သူ့ရဲ့ဘောကြောင်တဲ့ ကောင်တွေတဲ့”

အန်တီကိတ်က သားရင်းအား ဟန်တားရန် လျင်မြန်စွာ ကြားဝင်သည်။ သို့သော်လည်း ဘုန်းတော်ကြီးက တားသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဖြူရော်ရော်၊ ဝိစကီဖန်ခွက်ကို မကြာခဏယူ၍ တစ်ငုံစ နှစ်ငုံစသောက်သည်။ သားရင်းအား ခရစ်ယာန်များ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများအကြောင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြသည်။ သားရင်းဘက်က အပြေပေးရမည့် မေးခွန်းများကို မမေး။ အငြင်းအခုံ ဖြစ်လာ စေနိုင်သည့် စကားများကို မပြော။ နောက်ဆုံးတွင် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ဆုတောင်းခြင်းကိုပြုသည်။ ထို့နောက် သားရင်းအား ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

အခန်းထဲမှ သားရင်း ထွက်သွားသောအခါ စစ်သားဟောင်း ဘုန်းတော် ကြီးသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့် သူ့အတွက် ဝိစကီတစ်ခွက်လောက် ထပ်၍ ရနိုင် မရနိုင်မေးသည်။

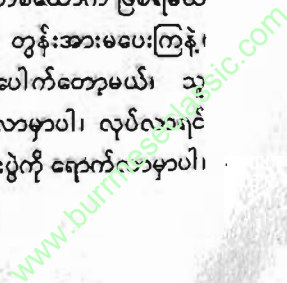
“နယ်စပ်ဒေသနဲ့ နီးကပ်တဲ့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ နေကြတဲ့ လူတွေအဖို့ ကတော့ ဆင်းရဲဒုက္ခ အမျိုးမျိုးနဲ့ ကြုံကြရမှာပဲ”ဟု အဲလ်ဒါက ပြောသည်။

“အခု ဂျွန်နီရဲ့ကိစ္စဟာ လွယ်ကူတဲ့ ပြဿနာတစ်ခု မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဂျွန်တော်တို့ဘက်က အားမလျှော့သင့်သေးပါဘူး။ သူ ကြုံတွေ့လာခဲ့ ရတဲ့ အခြေအနေအရ သူငယ်လေးဟာ အခုလို ပြုမူနေတာပါ။ ဒါဟာ သဘာဝ ကျတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုပါ။ သူ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေရဲ့ လက်ထဲမှာ နေခဲ့ရတာ ဆယ်နှစ်ကျော် ကျော် ကြာခဲ့တာပဲ။ အမှန်ကတော့ သူ့ကို သူတို့ကပဲ မွေးလာခဲ့တာပါ။

သူတို့ရဲ့ အကျင့်စရိုက်နဲ့ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုတွေဟာ သာမန်တွေ့နေကျ လူရိုင်းတွေထက်တော့ အဆင့်အတန်းမြင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီလိုပြောနိုင်တဲ့ အတွက် ဝမ်းသာမိတယ်။ ဒီအတွက် ခင်ဗျားတို့လဲ ဝမ်းသာသင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ လူဖြူတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တွေလဲ မဟုတ်ကြ ဘူး။ သူတို့ရဲ့ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုကို ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ ခင်ဗျားတို့ သည်းခံကြ ရမှာပဲ။ ဆယ်နှစ်ကာလ သင်ကြားမှုကို ဖြိုဖျက်ပစ်ဖို့ အချိန်ကြာကြာ ယူကြရ မှာပဲ။ စကားပုံတစ်ခုရှိတယ်။ ‘ကလေးတစ်ယောက်ကို သူဖြစ်သင့်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်သွားအောင် သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးပါ။ သူ ကြီးလာတဲ့အခါ အဲဒီ လေ့ကျင့် သင်ကြားမှုနဲ့ တစ်သားတည်း ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်’တဲ့။ ဂျွန်နီဟာ မူလဖန်တီးရှင် ရည်ရွယ်ထားတဲ့အတိုင်း ပြုစုပျိုးထောင်မှု ရလာတဲ့ သူငယ်မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့မှာ အခုရှိနေတဲ့ အပြုအမူတွေနဲ့ ကင်းကွာသွားဖို့ဆိုရင် အထိုက်အလျောက် အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှု လိုပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်က ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာ ရှိနေပါတယ်”

“ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”ဟု မိုင်ရာဘတ္တလာက သနားစဖွယ် မေးသည်။

“အခုလုပ်နေတဲ့အတိုင်းပဲ ဆက်လုပ်သွားကြပါ။ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ပျော့ပျောင်းသေးတဲ့ အရွယ်မှာ ခင်ဗျားတို့လက်ထဲ ပြန်ရောက်လာတဲ့ အတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ကြပါ။ သင်ပြစရာရှိတာကို နေ့စဉ်သင်ပြ ပေးပါ။ အားမလျှော့ပါနဲ့။ စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့။ ခင်ဗျားကလဲ သူ့ကို နေ့စဉ်ခေါ် တွေ့ပါ။ သူ့ရဲ့ တိုးတက်မှုတွေကို သတိထားပြီး မကြည့်ပါနဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ဥပုသ်နေ့ သို့မဟုတ် တစ်ခါတလေ ဒီကိုလာလို ကြုံကြိုက် တဲ့အခါမျိုးမှာ သူနဲ့တွေ့မယ်။ အခုကဲ့ပဲ သူ့မှာ ပြောင်းလဲမှုတွေ ရှိနေတာ တွေ့ ရတယ်။ သူ အင်္ဂလိပ်စကားပြောလဲ ကောင်းလာသားပဲ။ လမ်းလျှောက်ပုံနဲ့ အပြုအမူတွေကလဲ အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်နဲ့ သိပ်မတူတော့ဘူး။ သူ့ကို ညတွင်းချင်း နတ်သားကလေးတစ်ယောက် သူတော်စင်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ် လို့တော့ မျှော်လင့်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ သူ့ကို သိပ်ပြီး တွန်းအားမပေးကြနဲ့။ နည်းနည်းချင်း လမ်းညွှန်ပေးပါ။ မကြာခင် နွေဦးပေါက်တော့မယ်။ သူ ယာခင်းထဲဆင်းပြီး အလုပ်မလုပ်ဘဲ မနေပါဘူး။ လုပ်လာမှာပါ။ လုပ်လာရင် အစာကြေမယ်။ သူ့ဆာမယ်။ ဒါဆိုရင် စားဖို့သောက်ဖို့ စားပွဲကို ရောက်လာမှာပါ။

ဒီလိုနေရင်း ထိုင်ရင်းနဲ့ပဲ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူနှစ်သက်တဲ့ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့မှာပဲ။ အဲဒီမိန်းကလေးအပေါ်မှာ သူ စိတ်ဝင်စားလာပါစေ၊ မေတ္တာရှိလာပါစေလို့ ဘုရားသခင်ဆီမှာ ဆုတောင်းပါ။ အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ လူဖြူတွေရဲ့ ဘဝလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ သူ အခြေစိုက်ဖို့ သိပ် အချိန်ကြာလိုက်မယ် မထင်ပါဘူး။”

* * *

(၁၀)

ဟာရီဘတ္တလာသည် တံခါး၏အတွင်းဘက်တွင် တံခါးနှင့်ကပ်၍ ရပ်နေသည်။ ဤအခန်းသည် သူ့သား၏ အခန်းဖြစ်၏။ ဂျွန်နီ ပြန်ရောက်သည့် အချိန်မှစ၍ သူသည် ဤအခန်းထဲသို့ မရောက်။ အခုရောက်နေရသည်မှာ သူ့သား နေမကောင်း၍ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့် နေမကောင်းဖြစ်ရသည်ကို မည်သူမျှ အတိအကျမသိ။ ဒေါက်တာချိုင်းလ်စလေး လာကြည့်သည်မှာ နှစ်ကြိမ်ပင်ရှိပြီ။ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် လာစဉ်က သူသည် သူငယ်၏ ခြေထောက်မှ သွေးကို ဖောက်ယူသွားခဲ့၏။

သို့သော်လည်း သူသည် ရောဂါ အမျိုးအမည်ကို ထုတ်ဖော်၍မရ။ အပြောအဆို အပြုအမူ ကြမ်းတမ်းလှသော လန်ကတ်စတာကောင်တီခရိုင် ဆရာဝန်၏ မျက်နှာထားသည် တင်းလှ၏။ သူငယ်သည် အင်ဒီးယန်းများ၏ အလယ်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ရပြီး ကြမ်းတမ်းသော ခရီးလမ်းများ၊ အခက်အခဲများနှင့် ဘဝကို ရင်ဆိုင်လာခဲ့ရသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

အင်ဒီးယန်းများမှာ တောအုပ်များအတွင်းမှ မကောင်းသော အနံ့အသက်များကို ရှုရှိုက်နေရသူများဖြစ်၍ သေသည့်အခါ ခိုတွေ့ချိုးတွေ သေသလို သေကြရကြောင်းလည်း ပြောသည်။ ရောဂါပျောက်ကင်းအောင် ကုသနိုင်သည့် အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတများ ရှိသော်လည်း လူဖြူဆရာဝန်များသည် လူရိုင်းများ၏ အဖျားရောဂါများအကြောင်း များများစားစား မသိကြဟုလည်း ဆိုသည်။

www.burmeseclassic.com

လူရိုင်းများအား ခွဲစိတ်ကြည့်လိုက်ပါက သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများနှင့် အကြောများသည် ယဉ်ကျေးသော လူများနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့၏ အရိုးများ၏ အရွယ်အစား ပမာဏနှင့် ပုံသဏ္ဍာန်မှာလည်း အတူတူပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ သွေးကျတော့လည်း လူဖြူများ ကဲ့သို့ပင် နီရဲပြီး သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်ကြောင်း၊ သို့သော်လည်း အတိအကျ ပြောပြရန် ခက်ခဲပြီး အလွန်ရှေးကျသော လူမျိုးများ၌သာ ရှိတတ်သော ရောဂါ ဖြစ်လွယ်သည့် သဘောသဘာဝများ ရှိနေကြောင်း စသည်များကိုလည်း ရှင်းလင်းပြောပြသည်။

ထို့နောက် သူငယ်၏ ရောဂါနှင့်ပတ်သက်၍ သူသိသမျှမှာ သူငယ်တွင် အမျိုးအမည် မသိသော အဖျားရောဂါတစ်ခု ခွဲကပ်နေကြောင်း၊ ယင်းရောဂါ မှာ သာယာပျော်ရွှင်မှုကင်းမဲ့သော အကျဉ်းသားဘဝ၌ နှစ်ရှည်လများ နေခဲ့ရ၍ ရလာသည့် ရောဂါဖြစ်မည်ဟု ယူဆကြောင်း ထင်မြင်ချက်ပေးလေသည်။

ထို့ပြင်လည်း ခွဲကပ်နေသည့် အဖျားရောဂါမှာ ယခုအချိန်ထိ အပြောင်း အလဲမရှိဘဲ တစ်ပတ်မျှ ကြာလာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ တန်ခိုးအာနိသင် ထက်မြက် သော ဆေးများကိုပင် အရုံးမပေး လက်မမြောက် ဖြစ်နေကြောင်း၊ အနူးနှင့် အမြန်ဆိုသလို အဆိုးဝါးဆုံးအဆင့်သို့ ရောက်သွားနိုင်ကြောင်းနှင့် သူငယ်အနေ ဖြင့် ဤရောဂါမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်လည်သက်သာ ကျန်းမာလာမည်ဆိုက လည်း ပြန်လည် ကျန်းမာလာနိုင်ကြောင်း၊ ပြုန်းခနဲ သေဆုံးမည်ဆိုကလည်း သေဆုံးသွားနိုင်ကြောင်း စသည်များကိုပါ ပြောပြသည်။

ရုတ်တရက် သေဆုံးမည်ဆိုကလည်း သေဆုံးသွားနိုင်သည်ဟူသော စကားသည် ဟာရီဘာတ္တလာအား များစွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေခဲ့၏။ သူ့အနေ ဖြင့် သူငယ်၏ အသက်ကို မဆုံးရှုံးအောင် တစ်ခုခုလုပ်ပေးနိုင်သည့် အခြေအနေ မျိုး ရှိစေချင်လှပါ၏။

အမှန်တော့ သူငယ်သည် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှသော တိုက်ဆိုင် မှုတစ်ခု၏ သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းဟု သူ ယူဆသည်။ အကယ်၍သာ ဟိုးလွန် ခဲ့သော ဆယ့်တစ်နှစ်က ဤသူငယ်အား သူ့ကိုယ်တိုင် ယာတောသို့ ခေါ်သွားပြီး ဂျုံခင်းဘေး သစ်ပင်ရိပ်၌ ကစားခွင့်ပြုမထားခဲ့ပါမူ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အင်ဒီးယန်းများ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်သွားစရာ အကြောင်းမရှိ။

သို့ဆိုလျှင် ဤသူငယ်၏ ဘဝသည် ယခုလက်ရှိ အခြေအနေမျိုးသို့

ရောက်လိမ့်မည်မဟုတ်။ မိမိတို့ ခရစ်ယာန် တရားဓမ္မ လမ်းစဉ်အတိုင်း သွန်သင်ဆုံးမမှုကို ခံယူကာ အာဟာရပြည့်ဝသော အစားအသောက်များကို စားသောက်၍ ကြီးပြင်းလာနိုင်မည်ဖြစ်၏။

သူသည် အခုလောလောဆယ် သူ့စိတ်ထဲ၌ ရှိနေသည့် အတွေးအားလုံးကို သူငယ် နားလည်သဘောပေါက်သွားအောင် ပြောပြချင်စိတ် ပြင်းပြလျက်ရှိသည်။

ဤစကားများကိုသာ ပြောလိုက်ရလျှင် သူ့ရင်ထဲ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ တည်ရှိလာခဲ့သော ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးကြီးသည် ပေါ့ပါးသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်၏။ အမှန်တော့ ဤကိစ္စသည် သူ့အပြစ်ပါဟု ပြော၍မရ။ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နှင့် မတော်တဆ ဖြစ်သွားရသည့် ကိစ္စဖြစ်သည်။

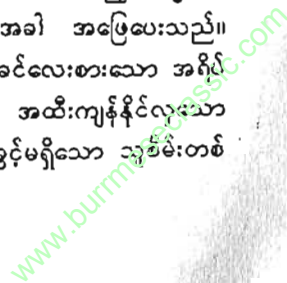
အကယ်၍များ သူ့နှလုံးသားသည် လှစ်ပြခွင့်ရမည် ဆိုပါက သူ့စိတ်သည် သက်သာရာရနိုင်မည်ဖြစ်၏။ ဂျွန်နီကလည်း သူ့လိုပင် သူ့နှလုံးသားကို လှစ်ပြခွင့်ရမည် ဆိုပါမူကား အဘယ်မှာလျှင် ပြောဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါမည်နည်း။

ဆိုကြပါစို့။ ဂျွန်နီကသာ သားတစ်ယောက်အနေဖြင့် လူဖြူတို့၏ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော အကျင့်စရိုက်များအား တစ်ဖက်သတ် စက်ဆုပ်မုန်းတီး ကာ အင်ဒီးယန်းတို့၏ ဘဝကိုသာ ခေါင်းမာစွာဖြင့် ဖက်တွယ်နေခြင်းသည် သူ့အမှား ဖြစ်ပါသည်ဟု ဆိုခဲ့ပါမူ မည်မျှကောင်းပါမည်နည်း။

သို့ဆိုလျှင် ဂျွန်နီသည် ရိုင်ဖယ်ပျောက်သည်ကိစ္စကို ဝန်ခံပြီး သူ့အား ခွင့်လွှတ်ပါဟု တောင်းပန်ကောင်း တောင်းပန်ပေလိမ့်မည်။ ယင်းကဲ့သို့သော ဖြစ်လာပါမူ ဟာရီဘာတ္တလာကလည်း ဂျွန်နီအား လုံးဝခွင့်လွှတ်လိုက်မည်သာ မက ထိုရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို လက်ဆောင်အဖြစ်ပင် ပေးလိုက်မည်ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း သားရင်းကတော့ သူ့ဖခင် ခံစားနေရသည့် သောကကို မသိ။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ခေါင်းအုံးပင်မပါဘဲ ပက်လက်ဖြစ်နေသည်။ နက်မှောင် သော မျက်လုံးအစုံသည် သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှ မျက်နှာကြက်ဆီသို့ တွေဝေဝေ မောလျက်ရှိသည်။

သူ့အဖေက သူ့အား စကားပြောသည့်အခါ စိတ်ဝင်စားသည် လက္ခဏာ မပြသော်လည်း နောက်ဆုံး မတတ်သာတော့သည့်အခါ အဖြေပေးသည်။ ဖြေသည့် အခါ၌လည်း စိတ်ပါလက်ပါမဟုတ်။ ချစ်ခင်လေးစားသော အရိပ် အငွေ့လည်းမပြ။ သူ့အနားမှ အဘိုးအိုသည် သူ၏ အထီးကျန်နိုင်လှသော ကိုယ်ပိုင်ကမ္ဘာလေးအတွင်းသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ခွင့်မရှိသော သူ့စိမ်းတစ်

ယောက်ဟု ယူဆလေသလား မသိ။

အခုလို သေခြင်းတရား၏ အရိပ်ကြီး ကျရောက်နေချိန်တွင် အိပ်ရာပေါ်၌ ပက်လက်ဖြစ်နေရှာသော လူမမာ၏ အဝတ်အစားများကို မြင်ရသည်မှာ အထူးအဆန်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ အထူးသဖြင့် ဖခင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် အဝတ်များအားကြည့်ပြီး များစွာစိတ်ထိခိုက်ရ၏။ သူ၏အဖြစ်ကို သူ့ဇနီးအား ဖွင့်ဟ၍ မပြောရ။

ဂျွန်နီ နေကောင်းစဉ်က ဝတ်ခဲ့သော အဝတ်အစားများသည် နံရံထက်ရှိ သစ်သားချိတ်များတွင် တန်းစီလျက်ရှိသည်။ ဂျွန်နီ ဝတ်ခဲ့သော ဤကုတ်အင်္ကျီ နှင့် ဘောင်းဘီများသည် သူလူငယ်ဘဝက ရိုးဒင်းအပ်ချုပ်ဆိုင်း၌ ချုပ်ခဲ့သော ဝတ်စုံများကို ပြင်၍ ချုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ဂျွန်နီ အိမ်ပြန်လာစဉ်က ဝတ်လာခဲ့သော အင်ဒီးယန်း အဝတ်အစား များကို မြင်တွေ့နေရသည်မှာလည်း စိတ်ထိခိုက်စရာပင်ဖြစ်၏။ ဤအဝတ် အစားများကိုမူ ဂျွန်နီ နာဖျားမကျန်းဖြစ်သည့် အချိန်မှစ၍ အန်တီကီတက သူ့ဝတ်ထားသည့်နေရာမှ ထုတ်ယူလာပြီး ဂျွန်နီ၏ အခန်းထဲ ပြန်၍ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ သူ့တူ စိတ်ချမ်းသာစေရန်နှင့် သူ့လိပ်ပြာ သန့်စေရန် အတွက် ယခုကဲ့သို့ ပြန်၍ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဟာရီဘတ္တလာသည် စိတ်မသက်မသာနှင့်ပင် သူ့သား၏ အိပ်ရာနားမှ ခွာလာခဲ့ပြီး အောက်ထပ်မှ အခန်းတစ်ခန်းဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အခန်းမှာ တစ်ချိန်က အင်္ကျီများနှင့် ဦးထုပ်များထားသည့် အခန်းဖြစ်၍ ယခု အခါတွင်မူ သူ၏ ရုံးခန်းအဖြစ် အသုံးပြုနေသော အခန်းဖြစ်၏။

သူသည် မတ်ရပ် စားပွဲရှေ့၌ရပ်ကာ သားရေဖုံးအုပ်ထားသည့် ငွေစာရင်း စာအုပ်ကြီးကို ဖွင့်သည်။ ထို့နောက် နေ့စဉ် အဝင်အထွက်စာရင်းကို စိတ်မပါတပါနှင့် ရေးသွင်းနေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ဘက်သို့ ဦးတည်၍လာနေသော မြင်းခွာသံများကို သူ ကြားရသည်။ မကြာခင် တံခါးခေါက်သံ ကြားရပြီး သူ့အား အော်ခေါ် လိုက်သည့် ကိတ်၏အသံကိုပါ ကြားလိုက်ရ၏။ သူ ခန်းမထဲသို့ ရောက်သွား သောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကို ထိန်းချုပ်ထားရဟန်တူသော ဘုန်းတော်ကြီး အဲလ်ဒါ၏သား ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူသည် ခန်းမထဲမှ အန်တီကီတ ထွက်သွားသည်အထိ ဘာမျှမပြောဘဲ

စောင့်နေသည်။

“အဖေက ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်လို့ လာတာ၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ အင်ဒီးယန်းတွေ ရောက်နေတယ်။ အဲဒါကို သတိပေးခိုင်းလိုက်တယ်”

ဟာရီဘတ္တလာသည် ချက်ချင်းပင် လူငယ်အား သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ခေါ်သွင်းကာ တံခါးကို အတွင်းမှ ပိတ်လိုက်သည်။ သူသည် တုန်လှုပ်နေသော မျက်နှာထားဖြင့် လူငယ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“အင်ဒီးယန်းတွေ ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လာတာလဲ၊ ငါတို့ ငြိမ်းချမ်းရေး လုပ်ထားတာပဲ”

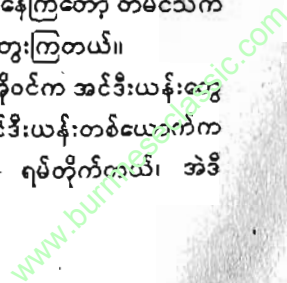
“ကျွန်တော့်တို့ဘက်ကတော့ ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ဘက်က ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်”ဟု လူငယ်က ပြောသည်။

“မိဟာဂူးရဲ့ စားကျက်နယ်မြေနားမှာ လူတစ်ယောက် သေနတ်နဲ့ အပစ်ခံရတယ်။ အခုထက်ထိ အဲဒီလူ အဲဒီနားမှာပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့၊ အဖေက စစ်ခေါင်းဆောင်မို့ မစွတာမိဟာဂူးက ချက်ချင်းလာပြီး သတင်းပို့တယ်”

“တို့လူတွေ အတိုက်ခံရသေးသလား”

“အခုထက်ထိ မသိရသေးဘူး၊ သူတို့ကတော့ လူရိုင်းနှစ်ယောက်ပဲ မြင်တယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ အဲဒီနှစ်ယောက်က ဂျူစက်နားမှာ လာရပ်ပြီး အင်ဒီးယန်းတွေဆီက ပြန်ခေါ်သွားတဲ့ လူဖြူကောင်းလေး ဘယ်မှာနေသလဲလို့ မေးတယ်။ ဂျူစက်က လူတွေကလဲ အင်ဒီးယန်းတွေကို မစွတာအိုဝင်ရဲ့ စည်ပိုင်းဆိုင်ကို ညွှန်လိုက်ကြသတဲ့၊ သူတို့ကလဲ ချက်ချင်း အဲဒီဆိုင်ကို သွားကြတယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော့်အဖေက ဒီလိုတွေးတယ်။ ဂျူစက်ကလူတွေက မစွတာအိုဝင်ဟာ ဂျွန်နီရဲ့ ဦးလေးတော်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာဖြစ်မယ်။ အင်ဒီးယန်းတွေက အင်္ဂလိပ်စကား သိပ်ပြီး နားမလည်တော့ ဂျွန်နီ အဲဒေမှာ နေတယ်လို့ထင်ပြီး သွားကြတာ ဖြစ်မယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ တချို့လူတွေကတော့ အဖေတွေ့သလို မတွေးကြဘူး။ သူတို့လူစုက ခင်ဗျားရဲ့ ယောက်ဖက မစွတာ အိုဝင်ဟာ အင်ဒီးယန်းတွေကို သိပ်မုန်းတယ်ဆိုတာ သိနေကြတော့ တမင်သက် သက် ပြဿနာဖြစ်ကုန်အောင် လွှတ်လိုက်တာလို့ တွေးကြတယ်။

“ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ပုံက ထူးဆန်းနေတယ်။ မစွတာအိုဝင်က အင်ဒီးယန်းတွေ ကို ဆီးပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံသတဲ့၊ အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်က ‘လမ်မ်’ပေးပါလို့ တောင်းတော့လဲ မစွတာအိုဝင်က ရမ်တိုက်ကယ်၊ အဲဒီ

အင်ဒီးယန်းက ရန်နှစ်ခွက် သုံးခွက်လောက် သောက်တယ်ထင်ပါရဲ့။ နောက်တော့ အဲဒီအင်ဒီးယန်းက ကြားလိုက် ဝါလိုက်လုပ်ပြီး လူဖြူတွေကို ဆဲသတဲ့။ အဲဒီ အချိန်က အနားမှာ မစွတာအိုင်ဝင်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေလဲ ရှိသတဲ့။ သူတို့အပြော ကတော့ အင်ဒီးယန်းတွေက လူဖြူတွေ ဂုဏ်သိက္ခာ ကင်းမဲ့စေတဲ့ အဖြစ် အပျက်တွေ လျှောက်ပြောနေကြသတဲ့။ နေဝင်ခါနီးလဲနီးရော အင်ဒီးယန်းနှစ် ယောက်ဟာ မစွတာအိုင်ဝင်ရဲ့အိမ်က ထွက်သွားကြသတဲ့။ မှောင်လာတဲ့အချိန် ကျတော့ မိဟာဂူးတို့ မိသားစုက သေနတ်သံနှစ်ချက် ကြားတယ်။ တချို့လူတွေ လဲ ကြားတယ်။

“မိတာဂူးတို့က သွားကြည့်တော့ သူတို့စားကျက် မြက်ခင်းထဲမှာ အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက် သေနေတာတွေ့ရတယ်။ ဦးရေခွဲကိုလဲ ခွာထားသတဲ့။ မစွတာမိဟာဂူး ပြောတာကတော့ အဲဒီ အင်ဒီးယန်းဟာ နောက်ကနေချောင်းပြီး သေနတ်နဲ့ အပစ်ခံရတာ ဖြစ်မယ်တဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အင်ဒီးယန်း ရထားတဲ့ ဒဏ်ရာက ဘေးမှာတစ်ချက် နောက်ကျောမှာတစ်ချက်တဲ့။ ကျွန်တော့် အဖေကတော့ အင်ဒီးယန်းရဲ့အလောင်းကို မနက်လင်းမှ မမြဲမြပ်မယ်လို့ပြောတာပဲ”

ဟာရီဘတ္တလာသည် ဘုန်းတော်ကြီး၏ သားပြောပြသမျှကို စိတ်ရှုပ်စွာ ပြင် နားထောင်သည်။ ဒုက္ခများသည် တစ်ခုတည်း လာလေ့မရှိပါတကား။

“မင်းအဖေက သေနတ်နဲ့ပစ်တဲ့လူ ဘယ်သူလို့ ထင်သတဲ့လဲ”

“အဲဒါတော့ အဖေက မပြောဘူး”

လူငယ်သည် မငြိမ်မသက် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူသည် ဟာရီဘတ္တလာ၏ မျက်လုံးများကို ရင်ဆိုင်၍မကြည့်။

“နောက် အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက် ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာကော မင်းအဖေက ပြောသေးသလား”

“သူ့ကိုတော့ ဘယ်သူမှ နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့ဘူး။ တကယ်လို့ နှစ်ယောက်တည်းလာတာ မှန်ရင်တော့ အဲဒီ အင်ဒီးယန်းဟာ အခုလောက် ဆိုရင် မြစ်ကိုဖြတ်ပြီး တစ်ဖက်ကမ်းရောက်လို့ ခရီးဆက်သွားနေတုန်းပဲ ရှိလိမ့်မယ်လို့ အဖေက တွက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တောင်တန်းပေါ်မှာ ဘယ်လောက် များများ ပုန်းနေမလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး။ အဖေကတော့ ခင်ဗျား ချက်ချင်း သိထားသင့်တယ်ထင်လို့ အပြောခိုင်းလိုက်တာ။ သူပြောတာ က ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီအကြောင်းကို ဂျွန်နီမသိအောင် ဖုံးထားချင်တဲ့ ဆန္ဒ

ရှိချင်ရှိလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒီသတင်းသိသွားရင် ဂျွန်နီမှာ ရောဂါတိုးချင် တိုးလာမှာလို့ ပြောတယ်”

လူငယ် ပြန်သွားသောအခါ ဟာရီဘတ္တလာသည် ရုပ်လက်စနေရာ၌ ရပ်ကာ စဉ်းစားချိန်ဆလျက်ရှိသည်။ အကယ်၍ ဤအကြောင်းကို ကိတ်အား အသိပေးလိုက်လျှင် ကိတ်က မိုင်ယာအား မပြောဘဲ နေလိမ့်မည်မဟုတ်။ မိုင်ယာ သိသွားခဲ့ပါမူကား စိတ်ပူခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်ချေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ဤသတင်းကို လောလောဆယ် မည်သူ့ကိုမှ အသိပေးဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့သေနတ်များကိုတော့ အဆင်သင့် ပစ်နိုင် ခတ်နိုင်အောင် စီမံထားမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု တွက်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူ၏ အခန်းထဲမှ ကျော်ဒီ ပြေးထွက်သွားသံကို ကြားရသောအခါ ကျမှပင် သူသည် အသက်ပြန်ဝင်သလို ဖြစ်ကာ သူ့ရုံးခန်းဆီသို့သွားသည်။ အခုလို အချိန်အခါမျိုးတွင် သူ၏ မထိရပ်စားပွဲရှေ့၌ရပ်၍ သူ့စီးပွားရေး အခြေအနေကို ပြန်လည်တွက်ချက်နေရသည်မှာ စိတ်သက်သာရာ ရသည်ဟု ထင်၏။

သူသည် သားရေဖုံး စာရင်းစာအုပ်ထူကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ စာမျက်နှာ နှစ်ခုတွင် စနစ်တကျ ရေးသွင်းထားသော ပစ္စည်းစာရင်းနှင့် ငွေစာရင်းများသည် သူ့အား ပြန်ကြည့်နေကြသည့်နယ်ရှိသည်။

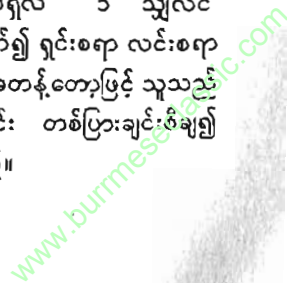
ဤစာရင်းများသည် သူ၏ စီးပွားရေး အခြေအနေ ခိုင်မာတောင့်တင်းလျက် ရှိကြောင်းကို ဖော်ပြနေကြပေသည်။ သူ၏ ငှက်တောင်မင်တံသည် ထူထဲသော စာရွက်ပေါ်မှ အပြာရောင်နှင့် အနီရောင်မျဉ်းများပေါ်၌ ရွေ့လျားလျက်ရှိလေ သည်။

မေ (၃၁)၊ ၁၇၆၅

ယနေ့ အက်နုတီ ဆိုသူအား သီးနှံရောင်းစာရင်း

၂၄၈	ဘွတ်ရှဲလ်	ဂျုံ	တစ်ဘွတ်ရှဲလ်	၄	သျှိုလင်
၁၉၁	ဘွတ်ရှဲလ်	ဂျုံကြမ်း	တစ်ဘွတ်ရှဲလ်	၃	သျှိုလင်
၈၂	ဘွတ်ရှဲလ်	မြင်းစားဂျုံ	တစ်ဘွတ်ရှဲလ်	၁	သျှိုလင်

ဟာရီဘတ္တလာသည် စာရင်းအင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းစရာ လင်းစရာ များများရှိစေချင်သောဆန္ဒ ပြင်းပြလျက်ရှိ၏။ အခိုက်အတန့်တော့ဖြင့် သူသည် ငွေစက္ကူများနှင့် သျှိုလင်ငွေပြားများကို တစ်ရွက်ချင်း တစ်ပြားချင်းစီချ၍ ရေတွက်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်အောင် လုပ်လျက်ရှိသည်။

အရေအတွက်အားဖြင့် အတော်များများ ရှိနေသေးသော ငွေများသည် သူ့စိတ်ကို တည်ငြိမ်သွားစေသည်။ ရိုးသားစင်ကြယ်သော အလုပ်မှ ဖြစ်ထွန်းလာသည့် အကျိုးစီးပွားများနှင့် ငွေကြေးအမြတ်အစွန်းများကို မတွက်ချက်နိုင်၊ မသာယာနိုင်၊ မပျော်ရွှင်နိုင်သော သူ့သားအကြီး၏အဖြစ်ကို တွေးမိသောအခါ တွင်မူ သနားကြင်နာသောစိတ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

* * *

(၁၁)

သားရင်း နာဖျားမကျန်း ဖြစ်လာခဲ့သည်မှာ အချိန်ကာလအားဖြင့် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူ့နဖူးထဲမှ နာကျင်ကိုက်ခဲမှု ဝေဒနာသည် ယခုအထိ မပျောက်သေး။

ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေရခြင်းသည် သူ့မျက်စိများကို အသုံးပြုရလွန်း၍ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူထင်သည်။ သူ့ အင်ဒီးယန်းလူမျိုးများထံမှ သတင်းစကား လာပို့မည့်လူကို တမျှော်မျှော်လုပ်နေခဲ့ရသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

တစ်ဆောင်းတွင်းလုံး သူ့မျက်လုံးများသည် သူ့လူမျိုးများထံမှ သတင်းစကား ယူလာသူအား မြင်ရလိုမြင်ရငြားဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် လမ်းမကြီး တစ်လျှောက်နှင့် မြစ်တစ်ဖက်မှ အလွန်အလှမ်းဝေးကွာသည့် တောင်တန်းကြီး များဆီသို့ အလွန်အားစိုက်၍ ကြည့်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

သူ၏ လူဖြူအဖေနှင့် အမေထံကိုတော့ စာတွေ့ မကြာမကြာ ရောက်လာ လေ့ရှိသည်။ သူ မှတ်မိနေသမျှဆိုပါမူ သူ့ အင်ဒီးယန်းအဖေသည် သတင်းစကားများကို အများအားဖြင့် ဆက်သားမှတစ်ဆင့်သာ ရလေ့ရှိသည်။

သူ၏ လူဖြူမိဘများသည် စာများရောက်လာလျှင် အိတ်ကို ဆုတ်ဖြို၍ ပေးပို့လိုက်သော စကားလုံးများကို များစွာလေးစားပြီး တန်ဖိုးထားသည်။

ရှေးဦးစွာ သတင်းပို့လာသူ ဆက်သားအား ကောင်းမွန်စွာ ဆီးကြိုလက်ခံသည်။ ခရီးအဝေးကြီးမှ လာခဲ့ရသူ ဖြစ်သည့်အတွက် သက်သောင့်သက်သာ နားနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးသည်။ သူ၏ အလိုဆန္ဒများကို ဖြည့်တင်းပေးသည်။

ထို့နောက် သတင်းကို လာရောက်နားထောင်နေကြသူများ ရှေ့မှာပင် မိမိ၏ ပြန်ကြားချက်ကို ပါးစပ်ဖြင့်ပေးသည်။

တပ်စံကာရာဝပ်နယ်မြေမှ ဆတ်စံကွီဟန်နာ မြစ်ကမ်းပါးသို့ အရောက် လာရမည့်ခရီး အလွန်ဝေးကွာသည်ကို သားရင်းသိပါ၏။ သို့သော်လည်း ပါးစပ်မှ ထွက်လာသည့် စကားလုံးသည် ထိုထက်ပို၍ဝေးသော နေရာအထိ ရောက်နိုင်သည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရဖူးသည် မဟုတ်ပါ လော။ သူတို့ အင်ဒီးယန်းများတွင် သတင်းစကားများကို အလွယ်တကူနှင့် လိုရာသို့ရောက်အောင် ပို့နိုင်သည့် နည်းလမ်းတစ်လမ်းရှိသည်။ ကုန်သည်များ နှင့် မုဆိုးများသည် အမြဲတစေ ခရီးသွားနေကြသူများဖြစ်ရာ သတင်းစကားများကို သူတို့မှတစ်ဆင့် ကမ်း၍ပို့နိုင်သည်။ ထို့ပြင်လည်း စာရွက်နှင့် သစ်ပင်များပေါ်၌ အမှတ်အသားများ ပြုလုပ်၍ သတင်းပို့ရာ၌ လူဖြူများသာလျှင် လုပ်တတ်ကြ သည် မဟုတ်။

သူ့ အင်ဒီးယန်းအဖေကိုယ်တိုင် သူပြောလိုသည့် စကားများကို သစ်ခေါက် များပေါ်၌ ပုံထွင်း၍ ပြောလေ့ရှိသည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုနည်းဖြင့် သူ့အဖေသည် ဝက်ဝံတစ်ကောင်အား သူ ဘယ်လိုနည်းဖြင့် ပစ်ခတ်ရရှိခဲ့သည် ကိုလည်းကောင်း၊ အကယ်၍ ခရီးသည်တစ်ယောက်သည် လမ်းကိုခွာ၍ အနောက် စူးစူးသို့ သွားမည်ဆိုပါက သမင်များ ရေသောက်ဆင်းရာ စမ်းချောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်နိုင်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း အသိပေးတတ်လေသည်။

ဆောင်းကုန်ခဲ့လေပြီ။ သူ့မျှော်တလင့်လင့် ဖြစ်နေသည့် သတင်းစကား ကတော့ ရောက်မလား။ တောအုပ်ကြီးများအတွင်းရှိ သစ်ပင်ကြီးများတွင် အဖူး အညှောက်များ ထွက်လာကြပြီဖြစ်၏။ တောင်နံရံထက်ရှိ ချာဝါနာလက်သစ်ပင် ကြီးများဆီမှ အပွင့်များသည် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေကြသည်။ အဝေးမှနေကြည့်လျှင် ယမန်နှစ်က တွယ်ကပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဆီးနှင်းခဲများ တင်နေသည့်နယ်ရှိသည်။ သူ့အနေဖြင့် ထိုအပွင့်များကို သိပ်ပြီးမကြည့်ရဲ။ ထိုအပွင့်များကိုမြင်လျှင် အိမ်ကို လွမ်းဆွတ်တ၊ သစ်တံသည် ပြင်းထန်လာတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

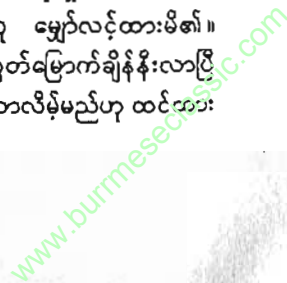
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိကံဟာကီမိုဟု ခေါ်သော ချိုးလည်ပြောက် ကူသံ ကို ကြားနေရသည်။ ဤအသံသည် ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းသော အထီးကျန်နိုင်မှု၏ သင်္ကေတတစ်ခု ဖြစ်ချေသည်။ ဤအသံသည် သူ့အား တပ်စံကာရာဝပ် မြစ်ကမ်းပါးထက်ရှိ သူ့ရွာသို့ လျှင်မြန်စွာ သယ်ဆောင်သွားသည့်နယ်ရှိသည်။

နံနက်စောစော နေထွက်လာပြီး မြစ်ပြင်ပေါ်ရှိ မြူနင်းများကို ထိုးဖောက်ရန် အားယူနေချိန်မျိုးတွင် ဟိုက်စပရင်း တောင်ကုန်းထက်၌ နားနေလေ့ရှိသော ချိုးလည်ပြောက်သည် သာယာသောအသံဖြင့် ကူနေတတ်၏။ ထိုအခါတွင် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်သည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာစေပြီ။

သူနှင့် သူ၏ ဝမ်းကွဲအစ်ကို များဝက်တို့အဖို့ကတော့ သူတို့၏ တစ်နေ့တာ လွတ်လပ်ရေးအတွက် သမင်သားခြောက်တုံးကြီးများကို ဝါး၍ တောထဲသို့ ဝင်ကြသည်။ တောဘဲများ၏ ဆူဆူညူညူ အော်သံများ ကြားမှနေ၍ မြစ်ဘေးရှိ ရေအိုင်များ ရွံ့ငွက်များကို ဖြတ်ကူးကြသောအခါ သူတို့သွေးများ ခဲလှမတတ် အအေးဒဏ်ကို ခံကြရသည်။ လက်ချောင်းများမှာလည်း မခဲမရပ် နိုင်လောက်အောင်ပင် နာကျင်ကိုက်ခဲလာတတ်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်၍ မြားတွေ ရေထဲကျပြီး အများအပြား ဆုံးရှုံးခဲ့ကြောင်း ပြောမိကြသည့်အခါ သူတို့ဖခင် များက သေနတ်များနှင့် ပစ်လျှင်လည်း ကျည်ဆန်များကို ပြန်၍ရလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ပြောကြသည်။

အချို့ အချိန်များတွင် သူတို့သည် ငါးများထွက်ကြသည်။ ရေထဲဆင်း၍ ရေဆီးနှင့် မျောပါလာတတ်သော မတ်ချိုဝတ်တေးခေါ် လိပ်ကြီးများကို ဖမ်းကြ သည်။ တောင်ကုန်းထက်မှ နောက်ထပ် ချိုးလည်ပြောက်ကူသံ မကြားမချင်း အိမ်မပြန်ကြ။ သူတို့ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ရွာထဲမှ ထင်းမီးခိုးများ အခွေလိုက် အရစ်လိုက် ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်နေချိန်ဖြစ်သည်။ အသားများ ကင်နေ သည့် အနံ့များနှင့် မိုးမခရွက် ဆေးတံဆေးမှုန့်များ တသင်းသင်း ပျံ့နေချိန် ဖြစ်သည်။

တောထဲ၌ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ သွားလာလှုပ်ရှားနေ ရသော လူငယ်များ၏ ဘဝသည် မည်မျှလောက် စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းပါ သနည်း။ ဤဘဝမျိုးမရှိဘဲ နေရမည့် အရေးသည် တွေးဝံ့စရာမရှိဟုပင် ထင်မိ၏။ ဆောင်းတွင်း တစ်တွင်းလုံးနှင့် နွေဦးပေါက်စ ကာလတစ်လျှောက်လုံး ဟတ်တာဝါနီမင်ချီဟုခေါ်သော ဒေါ်တဝန်ပင်ကြီးများသည် ပင်လုံးကျွတ် ဖူးပွင့် နေကြလေပြီ။ ဤအချိန်ဆိုလျှင် သူ၏ အင်ဒီးယန်း ဖခင်ထံမှ နှုတ်ဆက်စကား နှင့် အားပေးစကားများ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်ထားမိ၏။ သူ့အား သတ္တိမွေးထားဖို့ မှာကြားသည့်စကားနှင့် လွတ်မြောက်ချိန်နီးလာပြီ ဖြစ်၍ အားမငယ်နှင့်ဟူသော သတင်းစကားများပင် ပါလာလိမ့်မည်ဟု ထင်အား မိ၏။

သို့သော်လည်း ယခုအခါ ဒေါ်တံတိုင်းကြီးများမှ ပွင့်ချပ်များသည် တဖွဲဖွဲ ကြွကျကျန်ပြီဖြစ်၏။ အခုအချိန်ထိတော့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တိုက်ခတ်လာနေသည့် လေထဲတွင် ဘာသတင်းမှ ပါမလာသေး။ သူ၏ အင်ဒီးယန်းလူမျိုးများအဖို့ သူသည် လူသေတစ်ဦး ဖြစ်သွားပြီထင်၏။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေမြှုပ်ပြီးသွားပြီဟု ယူဆကြဟန်ရှိ၏။ သူ့မြေပုံသည် အားလုံးက စွန့်ပစ်ထားသော နေရာတစ်နေရာ ဖြစ်သွားပြီထင်၏။ သူတို့အနေဖြင့် သူ့နာမည်ကိုပင် မေ့သွားကြလေပြီလား။ သူ့အဖြစ်သည် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း မျောပါလာလေ့ရှိသော ဆောင်းဦးပေါက် သစ်ရွက်များအား နောက်ထပ်မမြင်ရမတွေ့ရတော့သည့် အဖြစ်မျိုးနှင့်များ တူနေပြီလား။

အဆိုဆုံး ဖြစ်ရပ်တစ်ခုမှာ သူ၏ စွန့်လွှတ်၍ မရနိုင်သော အင်ဒီးယန်းအစွဲတစ်ခုအား ထိခိုက်စေသည့် အဖြစ်တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အား လင်နီလီနက်ပီရွာမှ ခေါ်လာခဲ့စဉ်က ရွာကို ပြန်ပြေးဖို့အတွက် စစ်တပ်တစ်တပ် လောက်ကိုပင် ခုခံတိုက်ခိုက်၍ ထွက်ပြေးနိုင်သည်။ သို့သော်လည်း အခုကျတော့ လိမ္မာပါးနပ်သော လူဖြူများ၏ အလစ်မပေးသော စောင့်ကြပ် ကြည့်ရှုမှုအောက်တွင် နေထိုင်လာခဲ့ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်မှာလည်း သူတို့နှင့် ယဉ်ပါးသလို ဖြစ်လာသည်။ ယာခင်းထဲမှ ထွန်နေသည့် မြင်းတစ်ကောင် သဖွယ် နာခံတတ်သော သဘောရှိလာသည်။ ပထမတော့ သူသည် ပေါက်ပြားတစ်လက်နှင့် ယာခင်းထဲဆင်းရမည့် အလုပ်ကို ဆန့်ကျင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သေးသည်။ သူ၏ လူဖြူအဖေအား သူငယ်ငယ်က အင်ဒီးယန်းမများက သူ့အား ပေါက်ပြားပေး၍ ဂျုံခင်းထဲ၌ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ ထိုအခါ သူ့အဖေ အင်ဒီးယန်းက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက် မိန်းမများနှင့်တွဲ၍ အလုပ်လုပ်ခြင်းဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ကျက်သရေ ကင်းမဲ့အောင်ပြုသည်ဟုဆိုကာ တဖျစ်တောက်တောက် ဆူပူကြိမ်းမောင်းခဲ့ဖူးကြောင်း ပြောပြသည်။

သို့သော်လည်း သူ့ လူဖြူအဖေက သူပြောပြသည့် ဇာတ်လမ်းထဲမှ အဓိက ဆိုလိုချင်သည့် အချက်အလက်ကို မြင်ပုံမရ။

“တို့ဆီနဲ့ကတော့ မြင်ပုံကြည့်ပုံချင်း မတူဘူးကွ” ဟု သူ့အဖေ လူဖြူက ဆိုသည်။

နောက် တစ်ရက်နှစ်ရက် အကြားတွင် လူမည်းအဘိုးကြီး ဘီဂျန်စ်သည် တုတ်နှစ်ချောင်းကို အားပြု၍ တုန်ချညှိတုန်ချညှိဖြင့် လမ်းမပေါ်တွင် လျှောက်လာ

သည်။ ဝင်းထရပ်ပေါ်မှ ကျော်၍ သားရင်းနှင့် သားရင်း၏လက်ထဲမှ ပေါက်ပြားကို ကြည့်သည်။

“မင်းကို သူတို့က ဇော်ကြီးတပ်ပေးထားပြီလား အင်ဂျွန်း သူငယ်ရဲ့” ဟု သူကပြောသည်

“အေးပေါ့လကွယ် သားရေ ကြိုးနဲ့ချည်ပြီးရင်တော့ မင်း ရန်းရတော့မှာပေါ့”

သားရင်းသည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပေါက်လက်စ အတန်းကို ပေါက်ပြားနှင့် ဆက်ပေါက်သည်။ ထိုညတွင် သူ့ လူဖြူအဖေက သူ့အား-

“မင်းပေါက်တာ မဆိုးဘူးဟေ့ ဂျန်နီ” ဟု ပြုံး၍ပြောသည်။ “မင်းတော်တော်လေး သည်းခံတတ်လာပြီ၊ မင်း သည်းခံနိုင်လာပြီဆိုတာ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖော်ပြတာပဲ”

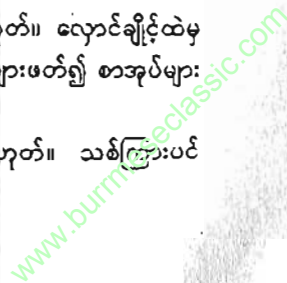
ထိုချီးမွမ်းစကား ကြားရသည့်အတွက် သားရင်းအဖို့ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှခံစားရခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ အထူးသဖြင့် မတ်ရပ်စားပွဲကြီးနား၌ ရပ်နေခြင်းကို အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်သော ဤလူကြီးအပေါ်၌ သူ သိပ်ပြီး အထင်အမြင် ကြီးလှသည်မဟုတ်။

ဤလူကြီးသည် သူ၏ ထိပ်ပြောင်ပြောင် ဦးခေါင်းကြီးကို စာရင်းစာအုပ်ကြီးပေါ်၌ ငုံ့ကာ ဘာမှအသုံးမကျသော မြေ သီးနှံနှင့် ငွေများကိုသာ တွက်ချက်နေတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

သားရင်းအမြင်တွင် ဤလူကြီးသည် နားလည်ရခက်သည့် လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ အရရော၊ လိင်အရပါ ဤလူကြီးသည် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါ၏။ သို့ပါလျက်နှင့် သူသည် သူ့မိန်းမအား နိုင်နင်းစွာ မအုပ်ချုပ်နိုင်။ မိန်းမကသာ သူ့အား အုပ်ချုပ်လျက် ရှိ၏။ မိန်းမ၏ အလိုဆန္ဒမှန်သမျှကို သူကသာ လိုက်နာ၍ လုပ်ပေးလေ့ရှိ၏။ သူ့မိန်းမက ခိုင်းသမျှကို အခြားလူများက လိုက်နာဆောင်ရွက်ပေးရန်လည်း သူက ဘေးမှ တိုက်တွန်းပေး၏။

တကယ်တော့ သူ့မိန်းမသည် ဘာမှလုပ်သူမဟုတ်။ လျှောင့်ချိင့်ထဲမှ ကြွက်ဖြူတစ်ကောင်သဖွယ် သူ့အခန်းထဲ၌ သတင်းစာများဖတ်၍ စာအုပ်များဖတ်၍ စာများဖတ်၍ အချိန်ဖြုန်းနေသူ ဖြစ်သည်။

သူ့ အင်ဒီးယန်း အမေကျတော့ ထိုကဲ့သို့မဟုတ်။ သစ်ကြားပင်

တစ်ပင်၏ ကိုင်းများ ဖြာကျနေသည့်နှယ် သူတို့မိသားစုအား အစားအသောက် အနေအထိုင်မှစ၍ အဘက်ဘက်တွင် အဆင်ပြေအောင် စီမံလုပ်ကိုင်ပေးလျက်ရှိ သည်။

သူ့ အင်ဒီးယန်း အဖေကျတော့လည်း မတ်ရပ်စားပွဲ၌ရပ်၍ စာရင်းချည်း တွက်နေသော လူဖြူနှင့်မတူ၊ မိသားစု နေမပူအောင်၊ လေဒဏ်မိုးဒဏ်နှင့် မိုးကြိုးဒဏ် မခံရအောင် အမြဲတစေ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးလေ့ ရှိသည်။

သူ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်သောအခါ သူတို့က သူ့အား အိပ်ရာပေါ်တင် ပေးသည်။ သူ့အဖေ လူဖြူနှင့် အန်တီကိတ်တို့က သူ့လူဖြူအမေအား တွဲ၍ သူ့အခန်းထဲသို့ ပို့ပေးသည်။ သူ့အမေက လူဖြူများအား ဘုရားသခင်က ပေးခဲ့သည်ဟု ပြောပြောနေသော စာအုပ်မည်းမည်းကြီးကို ဖတ်ပြသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် လူဖြူဆေးဆရာ ရောက်လာသည်။ သူ့ခြေထောက်မှ သွေး ဖောက်ယူခြင်း၊ ဆေးမှုန့်များကို တိုက်ခြင်း စသည်များ လုပ်ပေးသည်။

သားရင်းကလည်း သူ့အား သူတို့ကြိုက်သလို လုပ်ကြပါစေတော့ဟု လွှတ်ပေးထားသည်။ သူ့နှလုံးသားထဲကမူ သူတို့လုပ်သမျှ ဘာတစ်ခုမှ အရာ မထင်မှန်း သိနေသည်။

လူဖြူများသည် အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော သူ့အား ကြီးနှင့်တုပ် လိုက် တုပ်ကြပါစေ၊ အကျဉ်းချလိုက် ချကြပါစေ၊ နေ့ရှောညပါ အစောင့် အကြပ်တွေ ထူထပ်စွာ ချလိုက်လည်း ချကြပါစေ။ သူတို့အနေဖြင့် ဘာတွေပဲလုပ် လုပ် သူ့စိတ်ကိုတော့ ချုပ်ကိုင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။

သူ့မှာ လွတ်မြောက်စရာ လမ်းတစ်လမ်းကတော့ ရှိ၏။ ထိုလမ်းကို သုံးမည်ဆိုပါက သူသည် လမ်းလျှောက်စရာလည်း မလို။ ပြေးစရာလည်း မလို။ အတွင်းစိတ်ထဲမှအသံ ပြောသမျှ နားထောင်ဖို့သာလို၏။ ထိုအသံက သူ့အား ခိုင်းစေသမျှ လိုက်နာဆောင်ရွက်ဖို့သာလို၏။ ဘဝတစ်ခုလုံး နစ်သွား အောင် နှစ်ပစ်လိုက်တော့ဟု ဆိုလျှင်လည်း နှစ်ပစ်လိုက်ဖို့သာရှိ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုနေ့ညပိုင်းတွင် သာမန် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်များထက် ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို သူ သိလိုက်ရသည်။ ပထမတွင် မြင်းတစ်ကောင် ခွာသံများ ကြားရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် နောက်ဖေးဘက်မှ အလန်တကြား ပြောဆိုနေကြသည့် ဆူဆူညံညအသံများ ကြားရသည်။

“ဒီကောင် လစ်ပြေးတာ”ဟူသော အန်တီကိတ်၏ ပြောသံကိုပင် သူ ကြားလိုက်ရ၏။ အန်တီကိတ်၏အသံသည် အလွန်စိတ်တိုလျက်ရှိကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

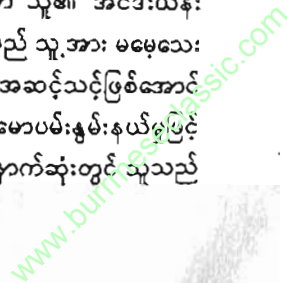
ချက်ချင်းလိုလိုပင် သူ့စုတင်အနီးသို့ ရှောက်ရှောက် လာသည်။ မီးဖိုချောင် ပြတင်းပေါက်မှ ချောင်းကြည့်နေသော အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်ကို အန်တီကိတ် မြင်လိုက်ရကြောင်း၊ အန်တီကိတ်က တံမြက်စည်းကိုင့်၍ ပြတင်းပေါက်ဆီ သို့ ပြေးသွားသောအခါ အင်ဒီးယန်းသည် လူကြောက်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ထွက်ပြေးသွားကြောင်း ပြောပြသည်။

သားရင်းသည် အလွန်ဆိတ်ငြိမ်စွာ လဲလျောင်းနေသည်။ ရှောက်ရှောက် စကားများသည် သူ့စိတ်တွင်း၌ လှည့်လည်လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြ၏။

သို့ဆိုလျှင် သူ့လူမျိုးတစ်ဦးသည် သူ့အနီး၌ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ သူ လပေါင်းများစွာ မျှော်လင့်စောင့်စားနေခဲ့ရသော သတင်းစကားသည် ရောက်လာ တော့မည် ထင်၏။ ထိုအထင် ဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အတွင်းစိတ် ထဲမှ တင်းမာမှုနှင့် ညှိုးရော်ခြောက်သွေ့မှုများသည် ဖြန့်ခနဲ အရည်ပျော်ကျ သလို ဖြစ်သွားသည်။

သူ့ရင်တွင်းရှိ ဘယ်တုန်းကမှ ဖွင့်၍မရခဲ့သော တံခါးသည် ပွင့်သွား သည်။ ရှင်သန်မှုကို ပေါက်ဖွားစေသည့် အရာတစ်ခုသည် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သူသည် သူ့ဘေးတစ်ဖက်ရှိ အိပ်ရာထက်မှ ရှောက်ရှောက် အိပ်မောကျသွားသည် အထိ မလှုပ်မယှက် စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ ထို့နောက် လှဲနေရာမှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်လေသည်။

သူသည် အလွန်အားနည်းလျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူ မျှော်လင့် ထားသည်ထက်တော့ အားအင်က ပြည့်နေသည်။ ညအမှောင်ထုကြောင့် အခန်းထဲတွင်ရှိနေသော အလင်းရောင်သည် အလွန်မွန်ဝါးဝါးနိုင်လွန်းလှ၏။ နောက်တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် သူ့ခြေထောက်များသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်ထောက်မိ သည်။ သူ၏ လူဖြူဝတ်စုံအားရှိ ချိတ်၌ ချိတ်ထားသော သူ၏ အင်ဒီးယန်း အဝတ်အစားများကို လှမ်းမြင်သည်။ မဟာဝိညာဉ်တော်သည် သူ့အား မမေ့သေး ပါတကား။ သူ့အတွက် အစစအရာရာ ပြည့်စုံအောင် အဆင့်သင့်ဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။ သူသည် မောပမ်းနွမ်းနယ်မှုဖြင့် မကြာခဏ ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်၍ အမောဖြေရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည်

ပြတင်းပေါက် ကိုဖွင့်၍ ကျော်စွဲပြီး အောက်အနိမ့်ဘက်ရှိ မီးဖိုချောင် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ လျှောဆင်း သည်။ ထို့နောက် သူ့မိခင် မြေပြင်၏ ရင်ခွက်ထက်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်လေ သည်။

သူ၏အဒေါ်သည် အေးမြသော လက်များဖြင့် သူ့အား ဆီးကြို၍ ပွေ့ပိုက်သည်။ သူ၏ယောက်ဖ အနောက်လေသည် သူ့အား ဆီးကြို၍ နှုတ် ဆက်သည်။ သူ၏ အိုမင်းလှပြီဖြစ်သော ဦးကြီးလသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထက်သို့ အလင်းရောင်ဖြာ၍ ချပေးသည်။ နောက်ဖေးဘက်ရှိ ကျီ၏ အရိပ်ကိုခို၍ နောက်သို့ ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကြီးမားဖြူဖွေးသော ကျောက်တုံးအိမ်ကြီး ကို မြင်ရသည်။ လူဖြူများ ဖန်ဆင်းထားသည့် သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်ရပ်ကာ ရန်လိုသော အဝါရောင် မျက်လုံးဖြင့် သူ့အား ကြည့်နေသည့်နယ်ရှိသည်။ ဘယ်သောအခါမှ တံခါးပိတ်မထားသော ကမ္ဘာမြေပြင် တစ်ခုလုံးနှင့် သက်ရှိ သတ္တဝါအားလုံးအား မျက်နှာကြီးငယ်မရွေး အလင်းရောင် ပေးနေသည့် လမင်း၏ အရောင်အဝါ လွှမ်းခြုံထွေးပိုက်မှုကို ခံယူထားကြသော အိမ်များကို ကြည့်ရခြင်းသည် ပို၍ကောင်းသည်ဟု သူထင်သည်။ လရောင်ကျတော့ လူဖြူတွေ သုံးနေသည့် မီးရောင်လို ဝယ်ယူရသည်မဟုတ်။ သတ္တဝါတိုင်းအား အခမဲ့ ပေးထားသော အလင်းရောင် မဟုတ်ပါလော။

သားရင်းသည် ဂျုံခင်းကြီးတစ်ခုကိုဖြတ်ကာ အခြားတစ်ဖက်ရှိ သစ်ပင် များ အရိပ်အောက်သို့ ဝင်၍ပုန်းသည်။ အဝေးမှ အမဲလိုက်ခွေးတစ်အုပ်၏ ဟောင်းသံများမှတစ်ပါး အခြား ဘာသံမှ မကြားရ။ တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖောက်ထွင်း ကာ သူသည် ဇီးကွက်မြည်သံတစ်သံ ပေးလိုက်၏။ တဒဂံမျှ ငြိမ်၍ နားစွင့် သည်။ ဤအသံမျိုးကို လူဖြူတွေ ကြားဖူးကြသည် မဟုတ်။ နားလည်း လည်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ သူသည် နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ အသံပေးပြန်သည်။ တစ်ဖက်မှ တုံ့ပြန်သံ မကြားရ။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသာလျှင် မင်းမူလျက်ရှိ၏။ သူသည် တတိယအကြိမ် အော်သံပေးပြန်သည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် တစ်ဖက်မှ ပြန်ပေးလိုက်သည့် အသံသည် သူ့ရှေ့ တည့်တည့်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ နီးကပ်လွန်းသဖြင့် လန့်၍ ခုန်လိုက် မိတော့မလိုပင် ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ဖက်မှ ဇီးကွက်သံ ပြန်ပေးသူသည် ပထမ ဆုံးအကြိမ် သူအသံပေးစဉ် ကတည်းက လုံးဝအသံမထွက်အောင် သတိထားကာ သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာနေခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

“ဘယ်သူလဲ” ဟု သားရင်းက ဒီလာဝဲယားဘာသာစကားဖြင့် တိုးတိုး ကလေးမေးသည်။

“ငါ အင်ဒီးယန်းကွ” ဟု တစ်ဖက်လူက သတိထား၍ ဖြေသည်။ ဤ အသံကို သူ ကြားဖူးသလိုလိုရှိသည်။

“ကျုပ်က လီနာပီလူမျိုးစုပဲ၊ ခင်ဗျားမျက်နှာကို ကြည့်ရအောင် အပြင် ထွက်ခဲ့ပါလား”

သို့သော်လည်း ခြံစည်းရိုးနား၌ ရပ်နေသူသည် သူ့ရပ်နေသော နေရာမှ ရွေ့လျားခြင်းမရှိ။ သားရင်းက ရှေ့သို့တိုးသွားပြီး ကြည့်သည်။ ဘာကိုမျှ သိသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။

“ခင်ဗျား ဘယ်အရပ်က လာတာလဲ ဒီလာဝဲယား” ဟု သားရင်းက ထပ်မေးသည်။

“တပ်စံကာရာဝပ်စ် မြစ်ကမ်းပေါ်က ရွာတစ်ရွာက လာတာ” ဟု ဖြေသံထွက်လာသည်။ အခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ သားရင်းက တစ်ဖက်မှအသံကို မှတ်မိသွားသည်။ ပျော်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

“မျှားဝက်၊ မင်း အခုထက်ထိ အသက်ရှူနေတုန်းပဲကိုး” ဟု သားရင်းက ဝမ်းသာအားရ ရေရွတ်သည်။ သူ့ငယ်နှစ်ယောက်သည် မှုန်ဝါးဝါး အလင်းရောင် အောက်တွင် တစ်ယောက်ဆီသို့ တစ်ယောက် ပြေးသွားကြသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပွေ့ကြဖက်ကြသည်။ နှုတ်ဆက်စကားပြောကြသည်။ တစ်ယောက် လက်တစ်ယောက် ဆွဲကြ ဆုပ်ကြသည်။ မျှားဝက်၏ လက်မောင်းများသည် သံချောင်းများသဖွယ် သန်မာလှပါဘိခြင်း။

“ငါ့ညီ ငါ မင်းအသံကို မမှတ်မိဘူး၊ မင်းအသံက ယန်းဝှီး (ယန်းကီး) တစ်ယောက်အသံနဲ့ တူနေတယ်၊ အင်ဒီးယန်းနဲ့တူအောင် တမင်လုပ်ပြီး ပြောသလို ဖြစ်နေတယ်”

“အသံက သိပ်ဆိုးသွားပြီလား” ဟု သားရင်းက တအံ့တဩ ရေရွတ် သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါနဲ့တွေ့ရင် မင်း အရင်အသံလို ပြန်ဖြစ် သွားမှာပဲ” ဟု မျှားဝက်က ပြောသည်။

“လာကွာ၊ အိမ်ဘက်သွားကြစို့”
သို့သော်လည်း မျှားဝက်က မလိုက်။ နောက်သို့ဆုတ်သွားသည်။

“ငါ့ညီ မသွားကြတာ ကောင်းလိမ့်မယ်၊ ငါကတော့ လူဖြူတွေကို မယုံဘူး။ မင်း လူဖြူအမေလိုက်လို့ ငါ ထွက်ပြေးခဲ့ရတာ၊ သူက ငါ့ကို အမျိုးမျိုးဆဲတယ်၊ ကျိန်ဆဲတယ်၊ နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး တွေ့ချင်မယ် မထင်ဘူး။”

“အဲဒါ ငါ့ရဲ့ လူဖြူအမေ မဟုတ်ဘူး၊ ပီဝီတက် (အဒေါ်) တော်တယ်၊ လူဖြူတွေ ရိုင်းခိုင်းလို့တော့ စိတ်မထိခိုက်ပါနဲ့ကွာ သူတို့လူမျိုးက သက်တမ်းလဲ နုတယ်၊ ငါတို့ အင်ဒီးယန်း အိမ်တွေက ဧည့်ဝတ်ကျေတာမျိုးကို အခုထက်ထိ မသင်ကြ မလေ့လာကြသေးဘူး၊ တကယ်လို့ ငါက ပြောပြရင်တော့ သူတို့က မင်းကို အစာကျွေးကြမှာပါ”

“မလုပ်နဲ့ကွ၊ ငါ မဆာဘူး၊ မနေ့က ငါ လမ်းမှာ ကြိုးကြာလေးနဲ့ စားလာခဲ့ပြီးပြီ”

“ဟာ... ကြိုးကြာလေးလဲ ပါသလား”ဟု သားရင်းက ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ရေရွတ်သည်။

“သူလဲ အသက်ရှူတုန်းပဲကိုး၊ သူက အခု ကလေးအဖေ ဖြစ်နေပြီ၊ သူ လူဖြူမယားအတွက် စိတ်ထိခိုက်နေတုန်းပဲလား”

“တပ်စံကာရာဝပ်စံက ထွက်ကတည်းက တစ်လမ်းလုံး သူ့မိန်းမ အကြောင်းပဲပြောလာတာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မယားက နှစ်ရက် ခရီးလောက်ဝေးတဲ့ နေရာမှာပဲ ရှိသေးတယ်”

“သူ့မယား နောက်တော့ လိုက်မသွားသေးဘူး မဟုတ်လား၊ မလိုက် သေးရင်တော့ ငါ သူနဲ့တွေ့ရဦးမှာပါ”

“မလိုက်သေးဘူး၊ မင်းနဲ့တွေ့မှာပါ”ဟု များဝက်ကပြောသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အသံမှာ တစ်မျိုးဖြစ်လျက်ရှိ၏။

ရှေ့နောက်တန်း၍ သွားနေကြသော သူငယ်နှစ်ယောက်သည် တစ်လမ်းလုံး စကားအဆက်မပြတ် ပြောသွားနေကြသည်။ သားရင်းက မေးခွန်းတွေ တစ်ပုံကြီး မေး၍ များဝက်ကဖြေသည်။ အင်ဒီးယန်း ဘာသာစကားကို ကြားနေရ ပြော နေရခြင်းသည် သားရင်းအပို့ အစွမ်းအာနိသင် အထူးထက်မြက်သော ဆေးကောင်း တစ်လက် မှီဝဲနေရသလို ဖြစ်နေသည်။

သူတို့ အင်ဒီးယန်းစကားတွင် ယန်းပွီးတွေစကားကို ဗွီသံဒီသံတွေ ပါသည်မဟုတ်။ စိတ်ထက်သန် တက်ကြွလျက်ရှိသော သားရင်းသည် စကားပြော ပို့လောက်သာ စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် များဝက်က ဘယ်သွားနေသည်ကို သတိ

မထားမိ။

ထို့နောက် ရုတ်တရက် ချက်ချင်းဆိုသလို မိယာဂူးတို့၏ စားကျက် မြက်ခင်းထဲ ရောက်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။ များဝက်သည် စောစောကလို မြန်မြန်ဆန်ဆန်မသွား။ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်နှင့် သတိထား၍ သွားနေသည်။

“မင်း ဘာလို့ နေ့သွားတာလဲ”ဟု သားရင်းက မေးသည်။

“မင်းက ကြိုးကြာငှက်ကို လေချွန်သံ ပေးလိုက်ရင် သူကလဲချက်ချင်း ပြန်ပြီး အသံပေးမှာပေါ့ကွာ၊ တကယ်လို့ သူ နားမပင်းဘူးဆိုရင်ပေါ့လေ”

“သူ နားပင်းသွားပြီ”ဟု များဝက်က အဖြေပေးကာ သစ်ပင်တစ်ပင်မှ တစ်ပင်ဆီသို့ သတိထား၍ ကူးသွားနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သစ်ပင်တွင် ကပ်၍ရပ်ကာ နားစွင့်နေသည်။ သူ့ပုံပန်းသည် ရန်သူအသံကို နားစွင့်နေသည့်ပုံ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ရပ်နေသည်။

“ငါက သူ့ကို ပြောထားခဲ့တယ်၊ မင်းကို သူ့ဆီခေါ်လာခဲ့မယ်လို့၊ သူကတော့ ဟောဒီမှာ”

“ဘယ်မှာလဲ၊ တစ်ယောက်မှလဲ မမြင်ပါလား၊ သူ သစ်ပင်တစ်ပင် ဖြစ်မသွားဘူးဆိုရင်တော့ မြင်ရမှာပေါ့”

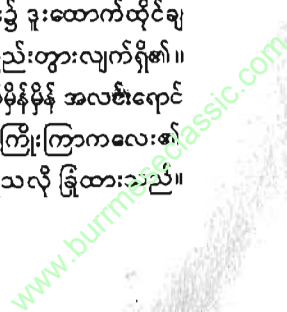
“ထူးပါဘူး၊ သူ သစ်ပင်တစ်ပင်လို ဖြစ်သွားပြီပဲ၊ မင်း အခု သူ့ကို မြင် ပြီလား”

သားရင်းက မျက်စိများကို အားယူပြီး အမှောင်ထုထဲသို့ကြည့်သည်။ သူ မြင်တွေ့နေရသည်များမှာ သစ်ကိုင်းများနှင့် သစ်ရွက်များ။ ထို့နောက် ဖြည်းဖြည်းချင်း မြေကြီးပေါ်မှ မည်းမည်းအရာတစ်ခုကို သတိထားမိလာသည်။ ပထမတော့ သူသည် လူဖြူတွေ ခုတ်လှဲထားသည့် သစ်တုံးတို့တစ်ချောင်းဟု ထင်လိုက်မိသေးသည်။

“သူ လဲကျနေတာက ခုတ်လှဲထားတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်အတိုင်းပဲ၊ ဘာမှ မထူးဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”ဟု သူကမေးသည်။

များဝက်က ရှေ့မှပြေးသွားပြီး မည်းမည်းအရာဘေး၌ ခူးထောက်ထိုင်ချ လိုက်သည်။ သူသည် အင်ဒီးယန်းတို့ ခလေ့ထုံးစံအတိုင်း ညည်းတွားလျက်ရှိ၏။

သားရင်းသည် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာသည်။ ခပ်မှိန်မှိန် အလင်းရောင် အောက်တွင် မနှစ်က ဆောင်းရာသီတွင် ဝတ်ခဲ့သော ကြိုးကြာကလေး၏ ကုတ်အင်္ကျီကို မြင်နေရသည်။ အင်္ကျီကို စောင်တစ်ထည် ခြုံသလို ခြုံထားသည်။

သို့သော်လည်း အင်္ကျီအောက်မှလူသည် လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ သားရင်းသည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းလာသည်။

“သူ အခုလိုဖြစ်တာ ဖျားနေလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“လူဖြူတွေက ရက်တဲလ်စနိတ်လို့ခေါ်တဲ့မြေ ကိုက်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး”

သားရင်းက ကြိုးကြာလေး၏ အလောင်းကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ဤအလုပ်မျိုးကို လုပ်သွားရက်သူအပေါ် မုန်းတီးနာကြည်းစိတ်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ကုတ်အင်္ကျီပေါ်မှ ခြောက်ဆွေနေသော ဆွေးများကို ကြည့်ရသည်မှာ လွန်ခဲ့သော နာရီအနည်းငယ်မှ ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာနေသည်။

“အစ်ကို ဒီလောက်ယုတ်မာတဲ့အလုပ်ကို ဘယ်သူလုပ်တာလဲ”

“သေနတ်ကျည်ဆံတွေက တို့နောက်ကလာတာ၊ ငါ လှည့်ကြည့်တော့ လူသတ်သမားတွေက သစ်ပင်တွေနောက်မှာ ရှိနေတုန်းပဲ”

“အစ်ကို မင်းတို့ ဘယ်နေရာတွေကို ရောက်ခဲ့ကြသလဲ၊ အဲဒီလူတွေက မင်းတို့ကို သေနတ်နဲ့ လိုက်ပစ်တဲ့အထိ ဖြစ်ရတာ ဘာလုပ်ခဲ့မိကြလို့လဲ”

“ငါတို့တော့ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဘူး၊ တို့ရောက်တာ နှစ်နေရာပဲ၊ ပထမနေရာမှာ တို့က မင်းကိုမေးတယ်၊ သူတို့က ဒုတိယနေရာကို သွားဖို့ညွှန်တယ်၊ မင်းရဲ့ လူဖြူဦးလေးအိမ်ပဲ၊ သူ့လူတွေက စည်ပိုင်းတွေ လုပ်နေကြတယ်၊ အဲဒီနေရာ ရောက်တော့လဲ ငါတို့ မင်းကို မတွေ့ဘူး”

“မင်းနဲ့ ကြိုးကြာလေးတို့က ငါဦးလေး စိတ်ဆိုးအောင် ဘာတွေများ ပြောခဲ့မိသလဲ”

“ငါ့ညီ ငါတို့ သူ့အိမ်ထဲ မဝင်ခင်မှာ ကြိုးကြာလေးက ငါတို့ဟာ လူဖြူတွေရဲ့ ဧည့်သည်ဆိုတာ မေ့မသွားရဘူးလို့ ငါ့ကို မြောတယ်၊ ငါတို့ ယဉ်ကျေးမှုဖြစ်မယ်လို့လဲ ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ သူက ထပ်ပြောတယ်၊ မင်းလူဖြူတစ်ယောက်ရဲ့ အရေပြားကို သေဆွေချာချာကြည့် ပါးပါးလေးရယ်၊ အားလဲမရှိဘူး၊ စကားလေး တစ်ခွန်းလောက် နာအောင်ပြောတာနဲ့ အရေပြားဟာ ပေါက်ပြဲစုတ်ပြတ်သွားတတ်တယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့ သူတို့နဲ့တွေ့ရင် လူဖြူတွေ အကြောင်း ငါတို့ သိထားသလောက် မပြောနဲ့၊ အင်ဒီးယန်းတွေဆိုက မတရား”

သဖြင့် မြေခိုးယူသွားတာကိုလဲ မပြောနဲ့၊ ငါတို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေရမယ်၊ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အကြောင်းတွေကိုပဲ ပြောရမယ်လို့လဲ သတိပေးတယ်၊ ငါတို့ အိမ်ထဲဝင်သွားတော့ ကြိုးကြာလေးက ပျော်ပျော်ပဲ၊ ပျော်စရာအကြောင်း တွေပဲ ပြောတယ်”

“သူပြောတဲ့ အကြောင်းတွေ မင်း မှတ်မိသလား”

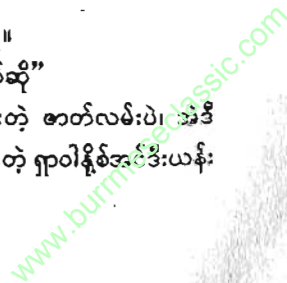
“သူပြောတာ နှစ်ခုကွ၊ နှစ်ခုစလုံး ရယ်စရာကောင်းတယ်၊ တစ်ခါတုန်းက မင်ဂွီးအင်ဒီးယန်း လူမျိုးတစ်သိုက် လူဖြူသာသနာပြု တစ်ယောက်ဆီမှာ တစ်ညဝင်တည်းကြတယ်၊ သူတို့က မြင်းတွေကို မြက်ခင်းထဲလွှတ်ထားတယ်၊ သာသနာပြု လူဖြူက မြင်းတွေကို သူ့မြက်ခင်းထဲက မောင်းထုတ်တယ်၊ ဒီမြက်တွေကို သူ့မြင်းတွေအတွက် မွေးထားတာလို့ ပြောသတဲ့၊ အဲဒီတော့ မင်ဂွီးတစ်ယောက်က မိတ်ဆွေကြီးရယ် မြက်ခင်းက အင်ဒီးယန်းတွေ မြေပေါ်မှာရှိတာ၊ ဘယ်လိုကြောင့် ခင်ဗျားမြက်ခင်း ဖြစ်ရတာလဲလို့ မေးတယ်၊ သာသနာပြုကလဲ သူ ခြံကာထားတဲ့အတွက်မို့ သူ့မြက်လို့ ပြောသတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမြက်တွေကို ဘယ်သူစိုက်တာလဲ၊ ခင်ဗျား စိုက်တာလား၊ မဟာဝိညာဉ်တော် စိုက်တာလားလို့ မင်းဂွီးကမေးတော့ သာသနာပြုက မဟာဝိညာဉ်တော် စိုက်ထားတာလို့ ပြောတယ်။

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့မြင်းတွေဟာ ဒီမြက်တွေကို စားနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့အားလုံး မဟာဝိညာဉ်တော်ရဲ့ သားသမီးတွေ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လားလို့ မင်ဂွီးက ပြန်ပြောသတဲ့၊ ကြိုးကြာလေးက ဆက်ပြောတယ်၊ မင်ဂွီးတွေက သူတို့မြင်းတွေကို မြက်ခင်းထဲ ပြန်မောင်းသွင်းလိုက်တော့ မြင်းတွေက မြက်တွေကို စားတာပေါ့၊ သာသနာပြု အဖြစ်က ရယ်စရာ ကောင်းတယ်နော်တဲ့၊ ဒီဇာတ်လမ်းကို ပြောပြပြီး ကြိုးကြာလေးက ရယ်တယ်၊ ပြီးတော့ ခြံကာလိုက်ရုံနဲ့ အင်ဒီးယန်းမြေကို သူပိုင်မြေလို့ ပြောနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးဟာ ရယ်စရာ မကောင်းဘူးလားဗျာလို့ အိမ်ရှင်လူဖြူကို ကြိုးကြာလေးက မေးတယ်”

သားရင်းသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။

“အစ်ကိုပြောတော့ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်ဆို”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါလဲ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲ၊ အဲဒီဇာတ်လမ်းက လူဖြူတစ်ယောက်ကို အကြွေးပေးစရာရှိနေတဲ့ ရှာဝါနိုစ်အင်ဒီးယန်း”

တစ်ယောက်အကြောင်းကွ၊ လူဖြူကုန်သည်က သူ့အကြွေးပေးဖို့ တောင်းတယ်၊ သူ ရစရာရှိတဲ့ အကြွေးအတွက် ဖျံရေတို့ မြေခွေးရေတို့ရဖို့ ဆောင်းရာသီ ဝင်ချိန်အထိ မစောင့်နိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောတော့ ရှာဝါနွဲ့က ဒီလိုဆိုရင် ကျွဲရေ နွားရေတွေ ယူမလားလို့ မေးတယ်၊ လူဖြူကုန်သည်ကလဲ ယူမယ်၊ နွားရေတွေကို ဆားပက်ထားရင် ဖြစ်တာပဲလို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီတော့ ရှာဝါနွဲ့က သူ့အကြွေး အတွက် နွားရေတွေ ပေးတာပေါ့၊ ကိစ္စပြီးလို့ ရှာဝါနွဲ့က ပြန်သွားတော့မှ သူ့ကို အကြွေးဆပ်ခဲ့တဲ့ နွားရေဟာ သူ့နွားအုပ်တွေဆီကရတဲ့ သားရေတွေမှန်း သိရတယ်၊ ဒီဇာတ်လမ်းကလဲ ရယ်စရာကောင်းတာပဲ၊ ဟိုတုန်းကတည်းက ငါ ကြားဖူးတဲ့ဇာတ်လမ်းကွ သိလား၊ ငါတို့ အင်ဒီးယန်းမတွေ ပြောပြောပြီး ရယ်ခဲ့ကြတဲ့ ဇာတ်လမ်းပေါ့”

သားရင်းသည် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်လာပြန်သည်။ သူ့ အလွန်နှစ်သက် ခဲ့သော အင်ဒီးယန်း ဟာသဇာတ်လမ်းများ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အခု ပြန်၍ ကြားရသည့်အခါ ရယ်ဖို့မဆိုထားနှင့် ပြုံးပင်မပြုံးနိုင်။

“ငါ့ဦးလေးအိမ်က လူဖြူတွေက ဒီပုံပြင်ကို ရယ်ကြသလား”ဟု သားရင်းက မေးသည်။

“မရယ်ကြဘူး ငါ့ညီရဲ့၊ မင်းရဲ့ လူဖြူဦးလေးအိမ်က တို့ထွက်လာတော့ ကြီးကြာလေးက ပြောတယ်၊ လူဖြူတွေဟာ အင်ဒီးယန်းတွေ နားလည်သလို မလည်ကြပါဘူးတဲ့၊ ငါတို့က ဘယ်လောက် ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြော ဒီကောင်တွေ ငါတို့နဲ့အတူတူ မရယ်နိုင်ကြဘူးတဲ့”

မျှားဝက်က အလောင်းပေါ်မှ လွှမ်းထားသည့်စောင်ကို ဆွဲဖယ်လိုက် သည်။ သူ့မိတ်ဆွေ ကြီးကြာလေး၏ ဦးရေခွံ အခွာခံထားရသည်ကို သားရင်း မြင်လိုက်ရ၏။ အရိုင်းစိတ်နှင့် ယှဉ်သော ဒေါသသည် အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြစ်ပေါ် လာသည်။

“ပထမဆုံး လုပ်ရမှာက ငါတို့ ကြီးကြာလေးရဲ့ ဝိညာဉ် နားနားနေနေ နေနိုင်ဖို့အတွက် မြေမြုပ်ရမယ်”ဟု သားရင်းက ပြောသည်။

“ပြီးရင် ငါ့ရဲ့ဦးလေးဆီသွားပြီး လူသတ်သမား ဘယ်သူလဲဆိုတာ နှစ်စမ်းမယ်”

သူတို့သည် မျှားဝက်၏ ဓားနှင့် ပုဆိန်ကို အသုံးပြု၍ တွင်းတစ်တွင်း ဝပ်တိမ်တိမ်တူးသည်။ အလောင်းကို မြေမြုပ်သည်။ အင်ဒီးယန်းတို့ ဓလေ့ထုံးစံ

အတိုင်း မြေပေါ်တွင် သစ်ကိုင်းများ ပုံပေးသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများစိုစွဲ နေသော သားရင်းသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာနှင့်ပင် နှစ်ထပ်အိမ်ဆီသို့ အရောက် သွားသည်။ အိမ်ဆားရှိ တံထဲတွင် စည်ပတ်သံခွေများ၊ စည်ပိုင်းသစ်များနှင့် စည်ပိုင်း အသေးစားများသည် လရောင်အောက်တွင် အစုလိုက် အပြုံလိုက်။

စည်ပိုင်းအလုပ်ရုံမှာ မှောင်မည်းနေသော်လည်း အိမ်ထဲမှာကတော့ မီးရောင်ရှိနေဆဲ။ သားရင်းက တံခါးခေါက်လိုက်သည့်အခါ သူ့ဦးလေး ဝစ်လ်ဆီ ထွက်လာသည်။ ဝစ်လ်ဆီကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အား ပါးရိုက်ခဲ့သည့် အဖြစ်သည် သားရင်း၏ ခေါင်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။ ထိုအခါ သူ့ မြင်နေရသည့်လူအပေါ် မုန်းတီးစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း သူ့အသံတွင် ဒေါသသံ ပါလာသည်။

“ကြီးကြာလေး ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”ဟု သားရင်းက မေးသည်။ သူ့ဦးလေးကတော့ မလှုပ်မယှက်ရပ်ကာ သူ့အား လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဟိုတစ်ယောက်က စောစောက ဒီကိုလာသွားတဲ့ အင်ဒီးယန်း နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်နဲ့တူတယ်”ဟု သူ့ဦးလေးက ရေရွတ်သည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ သူ့အဖော်ဟာ နောက်ထပ် သူတစ်ပါးကို ထိခိုက် နစ်နာအောင် မပြောနိုင်တော့တဲ့ နေရာကို ရောက်သွားပြီလို့ ပြောရမှာပဲ”

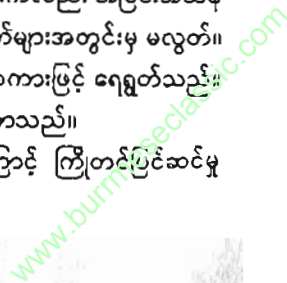
ထိုစကား ပြောပြီးခါမှပင် ဝစ်လ်ဆီသည် အချိန်မတော် ရောက်လာ သည့် စဉ်သည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို မှတ်မိသွားသည်။

“ဪ... ငါက ဘယ်သူများလဲလို့၊ လက်စသတ်တော့ မင်းကိုးကွ ငါက မင်း နေမကောင်းဖြစ်ပြီး ဆွေတော့မယ်လို့ ထင်ထားတာ၊ မင်း အခု လာတာကို မင်းအဖေကော သိရဲ့လား၊ မင်းအကြောင်း မင်းအဖေကို အသိမပေးခင် ငါကိုယ်တိုင် မင်းကို ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဝစ်လ်ဆီသည် သူ၏ သန်မာတောင့်တင်းလှသော လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သားရင်းအား ချုပ်ကိုင်သည်။ သားရင်းကလည်း အပြင်းအထန် ရုန်းသည်။ သို့သော်လည်း အမွှေးအမှင်ထူလှသော လက်များအတွင်းမှ မလွတ်။

“ငါ့ကို ကူပါဦး”ဟု သားရင်းက အင်ဒီးယန်း စကားဖြင့် ရေရွတ်သည်။ ချက်ချင်းပင် မှောင်ရိပ်တွင်းမှ မျှားဝက် ပြေးထွက်လာသည်။

မျှားဝက်၏ ပြင်းထန်သော လက်သီးချက်ကြောင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု

ရှိမထားသော ဝစ်လ်ဆီသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားသည်။ သို့တစေလည်း အားကောင်းမောင်သန် နိုင်လွန်းလှသော ဝစ်လ်ဆီသည် လူငယ် နှစ်ယောက်အား ကောင်းစွာ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သည်။

သူသည် ပြင်းထန်စွာ ရုန်းကန်ပြီး ကန်လိုက်ကြောက်လိုက် တွန်းလိုက် ထိုးလိုက် လုပ်နေသော သားရင်းအား တစ်ဖက်မှ ချုပ်ကိုင်ရင်း လဲကျနေရာမှ ထကာ များဝက်အား ဆောင့်တွန်းလိုက်၏။

အားလုံး ရှုပ်ထွေးကာ ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်နေချိန်တွင် သားရင်း၏ မျက်လုံးများသည် သူတို့ဘက်သို့ ပြေးလာနေသော များဝက်ကို ရိပ်ခနဲမြင်လိုက် ရသည်။ အင်ဒီးယန်း ပီသူတို့၏ ရှိတတ်သော အမုန်းရိပ်သည် များဝက်၏ မျက်နှာတွင် ပြတ်သားစွာ ထင်ဟပ်နေသည်။

သူ့လက်ထဲတွင်လည်း သစ်သားတုတ်ကြီးတစ်ချောင်း ကိုင်ထားသည်။ သစ်သားတုတ်သည် လူဖြူ၏ ခေါင်းပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကျလာသည်။ လူဖြူသည် တစ်ချက်မျှ အော်သံပေးကာ ရှေ့သို့ မှောက်လျက်လဲကျသည်။

အခုမှပင် သားရင်းသည် အသက်ကို ဝအောင်ရှူနိုင်၏။ စောစောက သူ့လည်ပင်းသည် တအားကုန် ညှစ်ထားသည့် လက်တွင်း၌ ရောက်နေခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော။

များဝက်သည် လက်ထဲမှ တုတ်ကြီးကို ပစ်ချလိုက်ကာ သူ့ဓားကို ဆွဲထုတ်သည်။

“ဒီကောင်ကြီးရဲ့ ယုတ်မာတဲ့ အသည်းနှလုံးကို ခွဲထုတ်ပစ်မယ်”

“မလုပ်နဲ့”ဟု သားရင်းက တားသည်။

“သူက သူ့ကိုယ်သူ ငါ့ဦးလေးလို့ ပြောနေတာကွ”

“ဒါဆိုရင် ငါတို့ ဒီကောင်ကြီးကို တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် အရေခွာသလို ခွာကြရအောင်”

“မလုပ်နဲ့၊ အချိန်သိပ်ကြာမှာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ သူ ကြိုးကြာလေးကို လုပ်သွားသလို ငါတို့ကလဲ ပြန်လုပ်မယ်၊ သူ့ဦးရေခွံကို ခွာမယ်ကွာ”

နာကျင်လွန်းသဖြင့် လူဖြူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် တွန့်လိမ်လှုပ်ရှားလာ သည်။ ကျယ်လောင်သော ညည်းသံ ထွက်လာသည်။ သူတို့ကိစ္စ မပြီးသေး ခင်မှာပင် သူတို့၏ ခေါင်းပေါ်ရှိ ကြမ်းပြင်ထက်မှ ခြေသံများ ကြားရသည်။

အလုပ်သမားတစ်ယောက် လှေကားမှ ဆင်းပြေးလာသည်။ သူတို့ လုပ်နေပုံကို မြင်သောအခါ တစ်ချက်မျှ လန့်အော်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ပြေးသည်။

“ဒီခေါင်းခွံခွာပြီးရင် အခုတက်ပြေးတဲ့ကောင်ရဲ့ ခေါင်းခွံကို ခွာမယ်”ဟု

များဝက်က ပြောသည်။

“မလုပ်နဲ့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ သူ သေနတ်သွားယူတာ၊ ငါတို့ ပြေးမှ ဖြစ်မယ်”

သူတို့သည် အောင်ပွဲရ အထိမ်းအမှတ် ပစ္စည်းဖြစ်သည့် ဦးရေခွံကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ညအမှောင်ထုတွင်းသို့ ပြေးဝင်ခဲ့ကြသည်။ သားရင်းက သူ့အဖေ၏ ယာတောမှ ဖြတ်ထွက်နိုင်သည့် ဖြတ်လမ်းဆီပြေးသည်။ အိမ်ကြီး၊ အိမ်ငယ် ကလေးနှင့် ကျီတို့သည် အမှောင်ရိပ်များအောက်တွင် မားမားမတ်မတ် ရပ်နေကြ လေသည်။

သားရင်းသည် အဆမတန် မှောင်မည်းနေသော ကျီအတွင်း၌ စမ်းတဝါး ဝါးနှင့် လှုပ်ရှားကာ မြက်ခြောက်ပုံအတွင်းသို့ နှိုက်သည်။ မြက်ခြောက်ပုံအောက်၌ ဝှက်ထားခဲ့သည့် သူ၏ ပစ္စည်းများကိုယူသည်။

အပြင်ဘက် လရောင်အောက် ရောက်သည့်အခါ သူ့လက်ထဲ၌ အစားအစာ အိတ်တစ်လုံး၊ ခဲသီးများထည့်သည့် သားရေအိတ်တစ်လုံး၊ ဓားတစ်ချောင်း၊ ယမ်းမှုန့်ထည့်သည့် ဦးချိုတစ်ခု၊ သူ၏ ဝက်ဝံရေခြံစောင်နှင့် ရိုင်ဖယ်သေနတ် တစ်လက် စသည့် ပစ္စည်းများ ပါလာသည်ကို မြင်ရ၏။

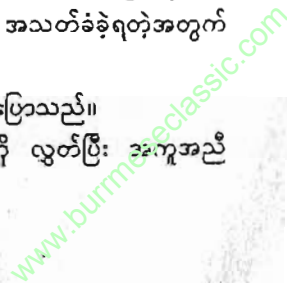
“ဂျူ”

ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကြည့်ပြီး များဝက်က ဝမ်းသာအားရ ရေရွတ်သည်။ သေနတ်ကိုဆွဲယူပြီး တအံ့တဩ ကြည့်နေသည်။

“မင်း လူဖြူဦးလေးအိမ် သွားတုန်းက ဒီသေနတ်ပါလာရင် ဘယ်လောက် များ ကောင်းလိုက်မလဲကွာ၊ ဒီသေနတ်သာ ပါလိုကတော့ မင်းဦးလေးရဲ့ ဦးရေခွံကိုလဲရမယ်၊ ဟိုလူဖြူတစ်ယောက်ရဲ့ ဦးရေခွံကိုလဲရမယ်၊ ရသာရလို့ ကတော့ ဦးရေခွံတွေကို ပတ်ချာလှည့်ပြီး က၊ နိုင်မှာ၊ ငါတို့အနေနဲ့ ဦးရေခွံတွေ ပေါ် တံတွေးထွေးပြီး ငါတို့ အစ်ကိုတစ်ယောက် အသတ်ခံခဲ့ရတဲ့အတွက် လက်စားချေခဲ့တဲ့အကြောင်း သိချင်းလဲ ဆိုနိုင်မှာ”

“ဟေ့... နားထောင်စမ်း”ဟု သားရင်းက ပြောသည်။

“တို့ကို လိုက်ဖမ်းဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး အကူအညီ

တောင်းမလိုထင်တယ်”

တောင်ကြားကိုဖြတ်၍ ဒုန်းစိုင်းသွားသော မြင်းတစ်ကောင်၏ ခွာသံများကြားရသည်။ သားရင်းနှင့် များဝက်တို့ ပထမတောင်တန်းဆီသို့သွားရာ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူတို့နောက်မှ မြင်းခွာသံများ အဆက်မပြတ် လိုက်ပါလာသည်။ ဤမြင်းခွာသံများကြောင့် ပက်စတန်မြို့ တစ်မြို့လုံးသည်လည်း ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကာ သောသောရုတ်ရုတ်ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

* * *

(၁၂)

သားရင်းသည် အိပ်ပျော်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။ ပထမတွင် သူ ဘယ်နေရာ ရောက်နေသည်ကို မသိ။ အိပ်မှုနံ့စွဲများနှင့် ဇေဝေဝါ ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ သူ ရှေးဦးစွာ သတိရသည့်အရာမှာ သူ၏ လူဖြူဖခင် အိမ်ထဲမှ လူနာခုတင်ဖြစ်၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သူ သေလိမ့်မည်ဟုပင် ထင်နေသည်။

အရာရာတိုင်း အဆင်ပြေလျက်ရှိသော ဤမြေသည် သေမင်းမြေ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။ သူ မှတ်မိသမျှဆိုလျှင် သူသည် အလွန်အမင်း အားနည်း လျက်ရှိ၏။ အခုကျပြန်တော့လည်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အားသစ်အင်သစ်ဝင်ကာ ကြံ့ခိုင်သန်မာလျက်ရှိသည်။ သူသည် သေခြင်းတရားကို ကျော်လွှားလာခဲ့ပြီ။ အခုဆိုလျှင် သူသည် လွတ်လပ်နေပြီဖြစ်သည်။ သူသည် ရက်ပေါင်းများစွာ လူဖြူတို့ ပိတ်လှောင်ထားသည့် နေရာ၌ လဲလျောင်းနေခဲ့ရသည်။ အခုကျတော့ လည်း အဆုံးအစမရှိဟု ဆိုနိုင်လောက်သည့် ကွင်းပြင်ကြီးထဲ၌ လဲလျောင်းလျက် ရှိသည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် သစ်ရွက်စိမ်းစိမ်းများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိပြီး သန့်ရှင်း လတ်ဆတ်သော လေသည် သူ့မျက်နှာကို တိုးဝှေ့ပွတ်သပ်လျက်ရှိသည်။ သူ့ဖခင် နေမင်းသည် ကောင်းကင်တွင် ဖြည်းဖြည်းချင်း မြင့်တက်လာနေ သည်။ သူ၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် သူ၏ နှမများဖြစ်သော ကျေးငှက်များ သည် သီချင်းဆိုနေကြ၏။ သူ၏အစ်ကို ရှဉ့်နက်သည် သူ့ဘက်သို့ကြည့်ကာ အသံပေးနေသည်။ သူ့မိခင် မြေကြီးသည် သူ့အား ရင်ခွင်ထက်၌တင်ကာ နားခွင့်ပေးထားသည်။

သူ၏ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဝမ်းကွဲများဖြစ်ကြသော သစ်ပင်ပန်းပင် ချုံ နွယ်ပိတ်ပေါင်းများသည် အချို့က မြေကြီးပေါ်၌ ရပ်၏ အချို့က တလူးလူး တလွန်လွန် လှုပ်ရှား၍ သူ့ထံသို့ သင်းယုံ့သော အနံ့အမျိုးမျိုးကို ပို့ပေး နေကြလေသည်။

ထိုနောက် သူ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မသေနိုင်သေးဟူသော အတွေးဝင်လာ သည်။ တခြားကြောင့်မဟုတ်။ သူ့ဘေးမှ လူတစ်ယောက် ဟောက်သံကို သူ ကြားနေရခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ သူသည် ဦးခေါင်းကိုလှည့်ကာ ဘေးမှလူကို ကြည့်သည်။ များဝက်၏ နက်မှောင်သော ဆံစများသည် သူ့မျက်နှာကို လာ၍ ထိသည်။ ကြမ်းတမ်းသော ဆံပင်များနှင့် ထိတွေ့မိလိုက်သောအခါ သူ့အစ်ကို ဝမ်းကွဲအပေါ်၌ ချစ်ခင်တွယ်တတ်သည် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် စိမ့်ဝင်ယုံ့နှံသွား သည်။

တကယ်တော့ သူ့ဝမ်းကွဲအစ်ကိုသည် သူနှင့်တွေ့ဖို့အတွက် အလွန် အလမ်းကွာဝေးသည့် ခရီးရှည်ကြီးကို လာခဲ့သူဖြစ်၏။ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်လုံး တွင် တောင်တန်းကြီးများကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ မြစ်ပေါင်းများစွာကို ကူးဖြတ် ခဲ့ရသည်။ ဘေးအန္တရာယ် ထူထပ်များပြားလှသော နယ်မြေများကို နောက် မတွန့်သောစိတ်ဖြင့် ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

တစ်ညလုံး သူတို့နှစ်ယောက်သည် ညီအစ်ကိုရင်းများသဖွယ် ပူးပူးကပ်ကပ် အိပ်ခဲ့ကြသည်။ သူ၏ ဝက်ဝံရေ ခြံစောင်ကလေးကို အတူတူခြုံသည်။ ထိုခြံ စောင်ပေါ်မှ များဝက်၏စောင်ကို ထပ်၍ခြုံသည်။

အခုမှပင် ယမန်နေ့ညက ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ ပျက်ခဲ့သည်ကို သူ သတိရလာ သည်။ အခု သူတို့ ညီအစ်ကို စခန်းချနေသည့်နေရာမှာ ကစ်တာနီနီ တောင်ထိပ်ဖြစ်၏။ သူ့လူဖြူဖခင်၏ ယာတောထဲမှနေ၍ သူ အမြဲတစေ တမ်းတစိတ်ဖြင့် မျှော်ကြည့်ခဲ့ရသည့် တောင်တန်းကြီးဖြစ်၏။ သူ၏ လူဖြူ ဖခင်ထံ ပြန်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ဟု တွေးမိသောအခါ ရွှင်လန်းအားရစိတ်သည် သူ့ရင်တွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

အကယ်၍များ သူ၏လူဖြူဦးလေး သေသွားခဲ့ပါမူ အလွန်ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သည့် ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ညီအစ်ကိုအား လည်ပင်းကြိုးတပ်၍ အသေသတ်ကြလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ထိုအပြစ်မှ ခွင့်လွှတ်သည်ဆိုတော့ သူ့ဦးလေး၏ သူငယ်ချင်းများကတော့ သူ့အား အသက်ရှင်ခွင့်ပေးကြလိမ့်

မည်မဟုတ်။ သူနှင့် များဝက်တို့အား အလစ်တွင် ချောင်းမြောင်း တိုက်ခိုက်ကာ ဦးရေခွဲများကို ဧွာယူကြလိမ့်မည်မှာမလွဲ။

ကွန်နက်စ်တိုးရီး အင်ဒီးယန်း လူမျိုးစုများထဲမှ ရှာလီခါဟာ၊ အက်ဇွန် ဒတ်စ်နှင့် တွန်ကွာစသည် လူငယ်များလို လက်တွေ့အဖြတ်ခံရမည်မှာ သေချာ၏။

“အစ်ကို” ဟု သားရင်းက အသံပေးသည်။ သူ့အသံမပေးခင်ကတည်းက များဝက်နိုးနေမှန်း သူ သိသည်။

“ကျုပ်တို့ နေရောင်ကို ဖြန့်တီးပစ်လိုမဖြစ်ဘူး၊ လူဖြူတွေရောက် မလာခင် ခရီးဆက်ကြရအောင်”

“မင့် လူဖြူသူရဲတွေ ဘယ်မှာလဲ” ဟု များဝက်က ပြန်မေးသည်။ “အခုထက်ထိတော့ ဒီကိုရောက်မလာကြသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မှာ ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“အေး... အဲဒါကောင်းတယ်၊ ဒါမှ ငါ့နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီးအိပ်နိုင်မှာ” “မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျုပ်တို့ ဆက်ရမယ့်ခရီးက မိုင်ပေါင်းရာနဲ့ချီနေတာ”

များဝက်က သားရင်းအား လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သမင်တစ်ကောင် သဖွယ် သွက်လက်ပေါပါးစွာ ထိုင်နေရာမှ ခုန်၍ထလိုက်သည်။

“ငါ့ညို၊ မင်းက ဒီခရီးဝေးကြီးကို ငါတစ်ယောက်တည်း ပြန်မသွား နိုင်ဘူးလို့ ပြောချင်နေသလား”

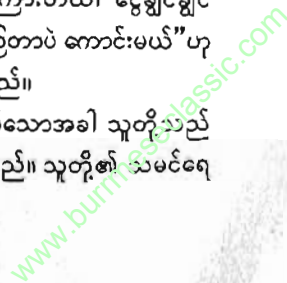
များဝက်သည် သစ်ကိုင်းနှစ်ကိုင်းချိုးယူကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တစ်ဖက် တစ်ချောင်းကို၍ ခေါင်းပေါ်တွင် မြှောက်ကာ သားရင်းအား လှည့်ပတ်ပြီး က၊နေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း လိနာပိအောင် ပွဲသီချင်းကို သီဆိုလျက်ရှိ၏။

“ရှူး... သိပ်မကျယ်စေနဲ့” ဟု သားရင်းက သတိပေးသည်။ “တောင်ကြားထဲက ကြားကုန်မယ်”

“ဒီကောင်တွေ နားပင်းတွေပါကွာ” ဟု များဝက်က ပြန်ပြောသည်။ သူသည် အကရပ်ကာ သစ်တုံးတစ်တုံးပေါ်ရပ်၍ အပေါ်သွားသည်။

“သူတို့က စစ်တိုက်တဲ့အခါ အော်သံပေးရင် ကြားတယ်၊ ငွေချွင်ချွင် သံမြည်ရင် ကြားတယ်၊ ကဲ ငါတို့ အရင်ပုံစံအတိုင်း သွားကြတာပဲ ကောင်းမယ်” ဟု များဝက် သူ့သယ်ရမည့် ပစ္စည်းများကို ကောက်ယူသည်။

တောင်တန်း၏ မြောက်ဘက်အဆင်းသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့သည် လူဖြူမုဆိုးများ၏ ခြေလှမ်းများကို ရှောင်ကွင်းသွားကြသည်။ သူတို့၏ သမင်ရေ

ပိနပ်များသည် သစ်ရွက်များနှင့် သစ်ကိုင်းများပေါ် မနင်းမိအောင် ရှောင်ရှားကာ ကျောက်တုံးတစ်တုံးမှ တစ်တုံးသို့ ခုန်ကူးပြီး သွားကြသည်။ သူငယ်နှစ်ယောက်သည် မကြာမကြာ ရပ်၍ အသံဗလံများ နားစွင့်သည်။ အပြေးအလွှားသွားနေရင်းပင် အိတ်ထဲမှ အစာကို လက်တစ်ဆုပ်စီ ယူ၍စားသွားကြသည်။

“အခုဆိုရင် ငါ မိုးချုပ်ချိန်အထိ ခရီးသွားလို့ရပြီ”

သစ်ပင်များနှင့် ချုံများကို အကာအကွယ်ယူကာ သူတို့သည် နောက်တောင်ကြားတစ်ခုကို ဖြတ်ကြသည်။ ထို့နောက် ဒုတိယတောင်တန်းကို တက်ကြသည်။ တောင်၏ အခြားတစ်ဖက်သို့ ရောက်သောအခါ ဒုတိယချောင်းတစ်ချောင်းကို ဖြတ်ကြရသည်။ သူတို့သည် မြစ်အနီးမှ လမ်းများကို အမြဲတစေ ရှောင်၍သွားကြသည်။ သူတို့အနေဖြင့် တတိယတောင်ကိုတော့ တက်စရာမလိုပေ။ ခြင်းရက်သမားကြီး ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း တတိယတောင်တန်းသည် အခြားတောင်နှစ်လုံးနှင့် အဆက်အစပ်မရှိ။ သူ့အဖော် တောင်နှစ်တောင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ခွာ၍ မားမားကြီး ရပ်လျက်ရှိ၏။ သားရင်းက ခြင်းရက်သမားကြီး ဘီဂျန်စ်ပြောသည့် အဘိုးကြီး လင်နီလီနာပီ နေသည်ဆိုသော တောင်ထိပ်မှ ကျောက်ပုံကြီးကို များဝက်အားပြသည်။ သို့တစေလည်း အခုလောလောဆယ် အဘိုးအိုကြီးကို တက်၍ရှာရန် အချိန်ကမရ။

သူတို့သည် အနောက်မြောက်စူးစူးသို့ ရှေးရှုပြီး ထွက်ကြသည်။ တတိယချောင်းကို ဖြတ်ကူးကြသည်။ မြစ်ကြီးတစ်မြစ် ဖောက်ထွက်သွားရာ စတုတ္ထတောင်တန်းဆီသို့ ဦးတည်ပြီး ခရီးဆက်သည်။ ဤနေရာအရောက်တွင် သားရင်းသည် အားအင်ကုန်ခန်းကာ ပင်ပန်းမောဟိုက်လာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်သည် သစ်တောများအတွင်းသို့ ဝင်၍နားနေကြရ၏။ နားနေခိုက်တွင် တောင်ကြားကိုဖြတ်၍ သွားနေကြသော လူဖြူများ၏အသံကို နှစ်ကြိမ်တိတိ ကြားရသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အော်ခေါ်နေကြသည့် အသံများနှင့် စကားပြောသံ ဆူဆူညံညံများဖြစ်၏။ တစ်ကြိမ်တွင် ဤဘက်တောင်မှ ဟိုဘက်တောင်သို့ လှမ်း၍ပစ်လိုက်သည့် ရှိတ်ဖယ်ဆန်တံသံတစ်ချက်ကို ကြားကြရလေသည်။

များဝက်သည် ရန်သူများအား ကင်းထောက်ရန် တစ်ခဏမျှ ထွက်သွားသည်။ ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ သူ တောင်ပေါ်ရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်

တက်၍ကြည့်ခဲ့ကြောင်း၊ ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းကိုပင် သူ မြင်ခဲ့ရကြောင်း ပြောပြသည်။

မြစ်၏ တစ်ဖက်တွင် ချောင်းကြီးတစ်ချောင်းရှိ၍ ထိုချောင်းဆီသို့ ဦးတည်နေသော တောင်တစ်လုံးရှိကြောင်းကိုလည်း ပြောပြသည်။ ထိုနေ့တွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် နေ့၏အလင်းရောင် မကုန်သေးမီ မြစ်ဆိပ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားကြသည်။ တဖွဲ့ဖွဲ့ကျဆင်းနေသော မြူနှင်းများကြောင့် နှစ်ဦးစလုံး စိုရွဲလျက်ရှိကြ၏။

နောက်နေ့နံနက် အလင်းရောင် ပြောက်တိပြောက်ကျား တိုးဝင်လာချိန်တွင် သူတို့သည် ရေထဲသို့ ခြေချကြသည်။ ရေပေါ်၌ ပေါ်နေသည့် ကျောက်တုံးများကို နင်း၍သွားကြသည်။ ရေစိုနေသော ကျောက်တုံးကျောက်စွန်းများသည် ချောလျက်ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ ဖြတ်ကူးရသည်မှာ ခက်ခဲပင်ပန်းလှချေသည်။ တစ်ချိန်သောအခါက ဤနေရာ၌ တည်ရှိခဲ့သော တောင်ကြီးသည် ယခုအခါ မြစ်ရေပြင်အောက်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ တကယ်တော့ သူတို့သည် ထိုတောင်ကြီးထိပ်ရှိ ကျောက်တုံးများပေါ် နင်း၍သွားနေကြခြင်းပေတည်း။

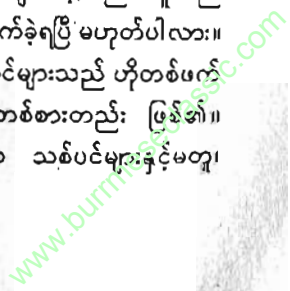
တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျောက်တုံးများ ကုန်သွားသည်။ ထိုအခါ သူတို့သည် ရေထဲသို့ဆင်း၍ လျှောက်ကြရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး၌ ဆိုင်းနေသည့် မြူနှင်းများ ပျက်ပြယ်သွားသည့် အချိန်တွင်မူကား ကျယ်ပြန့်လှသော မြစ်ပြင်သည် သူတို့နောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

သားရင်းသည် အအေးဒဏ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်လျက် ရှိသည်။ ကြံရာရရာ သစ်ရွက်သစ်ဖုများကို စားပြီး ရေချည်းသောက်လာခဲ့သည်မှာ တမြန်မနေ့ကတည်းကဖြစ်၏။

ဤမျှလောက်အထိ ပင်ပန်းနေသည့်ကြားမှပင် သူသည် ဆာအော့စ်ကွာဟန်နေခဲဖြစ်၏ အနောက်ဘက် ကမ်းပေါ်သို့ တက်မိသောအခါ စိတ်ဓာတ်ပြန်လည်ရှင်သန် တက်ကြွလာသည်။

သူ့ပတ်ပတ်လည်တွင် ရွှေရောင်နှင့် ခရမ်းရောင်သမ်းကာ အရာရာတိုင်းသည် အလှသွေးကြွနေသည်ဟုထင်သည်။ နောက်ဆုံးကျတော့လည်း သူသည် ပက်ရှ်တင့် (ပက်စ်တန်)မြို့ အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဤဘက်ကမ်းရှိ သစ်တောများအတွင်းမှ သစ်ပင်များသည် ဟိုတစ်ဖက်ကမ်း၌ တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် သစ်ပင်များနှင့် တစ်မျိုးတစ်စားတည်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဤသစ်ပင်များသည် ဟိုတစ်ဖက်က သစ်ပင်များနှင့်မတူ။

သူ့စိတ်ထဲတွင် များစွာခြားနားလျက်ရှိသည်။

အနောက်ဘက်မှနေ၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်း စီးဆင်းလျက်ရှိသော အမည်မသိ ချောင်းတစ်ချောင်းသည် သူ့မျက်စိထဲတွင် ကိုယ်လုံးတီး သွားနေသော လင်နီလီ နာပီ အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။

သူ့တွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်စေရာဟူ၍ တစ်ခုတည်းသာရှိ၏။ တခြား မဟုတ် ဂျော်ဒီအား ခွဲခွာလာခဲ့ရ၍ ဖြစ်သည်။

ကျယ်ဝန်းသော ခုတင်ကြီးပေါ်၌ တစ်ဦးတည်းလှနေသည့် ဂျော်ဒီ၏ ရုပ်လွှာသည် သူ့စိတ် မျက်စိအာရုံတွင် တရစ်ဝဲဝဲ ထင်ဟပ်လျက်ရှိသည်။ နေ့ခင်းဆိုလျှင် ဂျော်ဒီသည် စကားကို အမျှင်မပြတ် ပြောနေတတ်သဖြင့် ရှဉ့် ကလေးတစ်ကောင်နှင့်တူ၏။ ညပိုင်းကျတော့ အပူအငွေ့ပေးနေသည့် ကျောက်တုံး တစ်တုံးနှင့်တူသည်။ အခုလောက်ဆိုလျှင်တော့ သူ့ထံသို့ ဘယ်သောအခါမှ ပြန်မလာတော့မည့် အင်ဒီးယန်း အစ်ကိုအား မျှော်တလင့်လင့် ဖြစ်နေလိမ့် မည်ဟု ထင်မိ၏။

အချိန်အတော်ကြာမျှ နှုတ်ဆိတ်နေသော သားရင်းအား မျှားဝက်ကလည်း ငြိတ်ဆိတ်စွာပင် ရပ်၍ကြည့်နေသည်။

သားရင်းသည် ချောင်းနှစ်ချောင်းကြားရှိ မြေပေါ်၌ ရပ်ကာ သူ၏ လူဖြူ ဖခင်ရှိရာဘက်သို့ တောင်ကြားမှဖြတ်၍ စီးဆင်းသွားနေသော ရေပြင်ကို တွေဝေငေးမောလျက် ရှိလေသည်။

“မင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသလား၊ တို့ဆီကို မပြန်ချင်တော့ဘူးလား” ဟု မျှားဝက်ကမေးသည်။

“အစ်ကိုရာ အခုဆိုရင် ကျုပ်ကို ဆွဲထား တားထားနိုင်တဲ့အရာဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့ပါဘူး” ဟု သားရင်းက ပြောသည်။

“ကျုပ် လူဖြူညီလေးတစ်ယောက်ကို ခွဲထားခဲ့ရတယ် အစ်ကို၊ အဲဒါတစ်ခု ပဲရှိပါတယ်၊ တပ်စ်ကရာဝပ်စ်မြစ် တစ်လျှောက်မှာတော့ ကျုပ်မှာ အစ်မတွေ ပဲရှိတာ၊ ဒီနေ့ကစပြီး ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ရဲ့ ညီအစ်ကိုဖြစ်သွားပြီ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ရဲ့ အစ်ကိုပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။ ခရီးလမ်းပမ်း အနေအထားကို တိတိကျကျမသိဘဲ ဆင်ကန်းတောတိုး သွားနေကြရခြင်းဖြစ်၏။ မြင့်မားသော ချောင်းကမ်းပါးကြီးများနှင့် ထူထပ်နက်ရှိုင်းလှသော တောအုပ်ကြီးများကို

ဖြတ်ကြရသည်။ လမ်းဟူ၍ မည်မည်ရရ မရှိ။

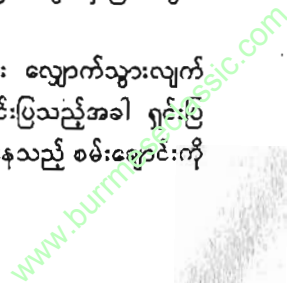
ထို့နောက် အသုံးမပြုတော့သည့်မှာ ကြာပြီဟု မှန်းဆရသော မြေလမ်း တစ်လမ်းကို ဘွားခနဲ တွေ့ရသည်။ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ် ကျော်၍ဆင်းသွား သော လမ်းတစ်လမ်းဖြစ်ပြီး တောင်ခြေသို့ ရောက်သည့်အခါ မြစ်တစ်ခုနှင့် ဆုံမိသည်။

သူတို့ ခြေထောက်များသည် ထိုလမ်းပေါ် ရောက်သည့်အခါ အတောင်များ တပ်ပေးလိုက်သည့်နယ် လျင်မြန်သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားကြသည်။ အင်ဒီးယန်းများ သွားခဲ့သည့်လမ်းမှန်း သိသာ၏။ လမ်းသည် ထင်းရှူးတောအုပ်အတွင်းမှ ဖြတ်သန်းသွားသည်။ ပတ်ပတ်လည်ရှိ သစ်ပင်များသည် ရွက်သစ်များဖြင့် စိမ်းလန်းစိုပြည်နေကြသည်။ ဤလသည် သမင်များ အနီရောင် ပြောင်းသည့်လဟု လူတိုင်းက သိကြ၏။

အဆုံးမရှိသော အင်ဒီးယန်း သစ်တောကြီးသည် သူတို့အပေါ် အမြဲတစေ အုပ်ခိုးလျက်ရှိသည်။ သစ်ပင်များ ခပ်ကျဲကျဲ ခပ်ပါးပါး နေရာများတွင်မူ ကြက်သွေးရောင်သမ်းနေသည့် ‘အင်ဒီးယန်းနုလုံးသားပင်’များကို မြင်ကြရ၏။ လူဖြူတွေကတော့ ဤအပင်များကို စထရော်ဘယ်ရီပင်ဟု ခေါ်ကြသည်။

ချောင်းထဲမှ ရေပြင်ထက်သို့ ခုန်တက်လာနေကြသည့် ငါးများ၊ သစ်ပင် များကြားမှ ဆူဆူညံညံ အော်မြည်သံများပေး၍ အုပ်လိုက်သင်းလိုက် လှုပ်ရှား ပျံသန်းသွားနေကြသည့် ရစ်ငှက်များ၊ မျှားဝက်ကတော့ ပါးစပ်အငြိမ်မနေ၊ တိရစ္ဆာန် ခြေရာများ၊ အမှတ်အသားများနှင့် အညစ်အကြေးများကို ညွှန်ပြပြီး ယင်းတို့ အနက်အဓိပ္ပာယ်များကို ခွဲခြား၍ ပြောပြနေသည်။ လူဖြူများကြား၌ အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ နေခဲ့ရသော သူ့အဖော်သည် ဤအခြင်းအရာ အားလုံး ကို မေ့သွားပြီဟု ထင်နေဟန်တူ၏။ သားရင်းကတော့ အင်ဒီးယန်း နယ်မြေ အတွင်းမှ အရာရာတိုင်းကို မေ့ပျောက်သွားသည်မဟုတ်။ အခု သူ့လျှောက်သွား နေရသည့် လမ်းကိုလည်း သူ မှတ်မိသည်။ အနောက်စူးစူးသို့ ဦးတည်လျက် ရှိသောလမ်း၊ အလွန်နက်သော အင်ဒီးယန်း သစ်တောကြီးအတွင်းမှ ဖြတ်ထွက် ရမည့်လမ်း မဟုတ်ပါလော။

သူ့အစ်ကို မျှားဝက်သည် သူ့ရှေ့မှ မရပ်မနား လျှောက်သွားလျက် ရှိ၏။ လက်ညှိုးနှင့် ထိုးပြသည့်အခါ ပြ၍ ပါးစပ်မှ ရှင်းပြသည့်အခါ ရှင်းပြ သည်။ သူတို့သွားရာ လမ်းတည့်တည့်မှ ဖြတ်၍စီးဆင်းနေသည့် စမ်းရွှေငါးကို

တွေ့လျှင် ကျေးဇူးကမ္ဘာပါပဲဟု ရေရွတ်သည်။ အကယ်၍ ဤချောင်းငယ်များ နှင့်သာ မတွေ့လျှင် သူတို့အဖို့ အပန်းဖြေ ရေသောက်စရာ ရမည်မဟုတ်။ ဤစမ်းချောင်းကလေးများသည် တပင်တပန်း သွားလာလှုပ်ရှားနေကြရသော သူတို့ ညီအစ်ကိုတွင် အားသစ်အင်သစ်ဝင်ဖို့ စိတ်ဓာတ်ပြန်လည် လန်းဆန်းလာ စေဖို့ မိခင်ကြီးက ဖန်ဆင်းပေးထားသည့် အရာများ မဟုတ်ပါလော။

လူဖြူတွေ အပိုင်စီးခဲ့သည့် နယ်မြေတစ်ခု အတွင်းသို့ တစ်ကြိမ်သာ လျှင် ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ များဝက်၏ ရွှင်လန်းတက်ကြွ နေသော စိတ်သည် တစ်ခဏမျှ ပျက်သုဉ်းသွားသည်။

“ကြည့်ပါဦးကွာ၊ ငါတို့ အင်ဒီးယန်း သစ်တောတွေကို လူဖြူတွေ ခုတ်ထားလိုက်တာ ပြောင်တလင်းကို ခါနေတာပဲ၊ အင်ဒီးယန်းမြေတွေကို ခိုးတဲ့ သူခိုးတွေ၊ ငါတို့က သူတို့ကို ခဲသတ္တုတွေ လက်ဆောင်ပေး၊ အပြန်အလှန် အနေနဲ့ ငါတို့ အင်ဒီးယန်း ညီအစ်ကိုတော်တွေအတွက် သင့်တော်တဲ့ လက်ဆောင် တွေ ပြန်ယူဆိုရင်လဲတော်သေးရဲ့”

များဝက်သည် တစ်ချိန်လုံး စကားကို အမျှင်မပြတ် ပြောလာသည်။ လူဖြူ သူခိုးများကို ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းလာသည်။ မြို့ထဲတွင် သူတို့က နှစ်ယောက်တည်း။ လူဖြူတွေက အများကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ အကယ်၍ ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်ခဲ့ပါမူ သူနှင့် သားရင်းသည် လူဖြူများထံမှ ပစ္စည်းတွေ အများကြီး ရလာနိုင်ဖို့ရှိသည်။

“အေးကွာ၊ ခဲကလဲ ရှားနေတယ်”ဟု များဝက်က ရေရွတ်သည်။

“ဒီတစ်ချိတော့ လွှတ်ပေးလိုက်ကြသေးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကြီးကြား လေးကို ဦးရေခွာခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့ လူဖြူဦးလေးကို မိမိရရ မကိုင်နိုင်ခဲ့တာတော့ နာသကွာ၊ ဒီလူကြီး ငါတို့ကိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ မေ့သွားမှာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့ သူ မသေဘူးဆိုရင်တော့ အခုလောက်ဆိုရင် သူ့ခေါင်းသူ ပွတ်နေမှာ သေချာတယ်၊ အခွင့်အလမ်း ပွင့်ရက်သားနဲ့ သူ့ကို ပြီးပြတ်အောင် မလုပ်ရတာ သိပ်ကိုနာသကွာ”

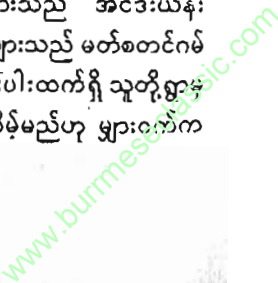
သူတို့ သွားနေသော ခြေကျင်လမ်းသည် ပိုမို၍ကျယ်သော လမ်းတစ်လမ်း နှင့် ဆုံမိသည်။ ထိုအခါ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး၏ စိတ်တွင် စိုးရိမ်မှုဝင်လာသည်။ လမ်းမှာ တောင်ကြားတစ်ခုအတွင်းမှ ဖြတ်၍ဆင်းလာသော လမ်းဖြစ်၏။ ဤလမ်းကို လူဖြူများနှင့် သူတို့၏မြင်းများ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်ခဲ့ကြဖူးသည်

လက္ခဏာရှိသည်။ လူဖြူများ ရောက်မလာခင်ကမူ ဤလမ်းကို အသုံးပြုခဲ့ကြ သူများသည် အင်ဒီးယန်းများသာ ဖြစ်ဖို့ရှိ၏။ သူတို့ လူမျိုးစုဖြစ်သော လင်နီ လီနာပီအင်ဒီးယန်းများလည်း ဤလမ်းပေါ်တွင် သွားခဲ့လာခဲ့ဖူးမည် ထင်သည်။ ရှာပါနီစ်များ၊ နန်တီကတ်များ၊ ဂျာနာဝီစ်များနှင့် ဆာအော့စ်ကွာဟန်နော့စ် များသည်လည်း ဤလမ်းကို အသုံးပြုခဲ့ဖူးကြလိမ့်မည်ဟု ယူဆရသည်။

အမှန်တော့ ဤလမ်းသည် ရှေးပဝေသဏီကတည်းက လူမျိုးစုပေါင်း များစွာ အသုံးပြုခဲ့သော လမ်းတစ်လမ်း ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာရှိ၏။ သူတို့နှင့် သွေးလည်းဝေး အနေလည်းဝေးသော လူဖြူများက ‘မိဟော့စ်’ဟုခေါ်နေသော ဆင်ခိကာနီ သို့မဟုတ် ဂန်းလော့စ်လူမျိုးစုများ၊ လူဖြူများက ‘အိုနေဒတ်စ်’ဟု ခေါ်နေသော ဝတ်ပစ်ဆိုနီ လူမျိုးစုများ၊ တွန်နာဒါဂေါ့စ် သို့မဟုတ် တောင်ပေါ် သားလူမျိုးစုများ၊ ကူယူဂတ်စ် သို့မဟုတ် ကန်ပေါ်သား လူမျိုးစုများ၊ လူဖြူ များက ‘ဆီနီတပ်စ်’ဟု အမည်ပေးထားသော မိယာချတ်တီနီ သို့မဟုတ် တောင်တက်သမား လူမျိုးစုများသည်လည်း ဤလမ်းကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အသုံးပြုခဲ့ကြလိမ့်မည်မှာ မလွဲပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုနေ့က ဤလမ်းကို အသုံးပြုသူများမှာ အင်ဒီးယန်း များ မဟုတ်။ သူတို့အား သူတို့ပိုင် နယ်မြေအတွင်းမှ မောင်းထုတ်ခဲ့ကြသော လူဖြူများဖြစ်သည်။ သူငယ်နှစ်ယောက်သည် နှစ်ကြိမ်တိတိ လမ်းပေါ်မှဆင်းကာ တောအုပ်အတွင်း ဝင်၍ပုန်းနေခဲ့ကြရ၏။ ပထမတစ်ကြိမ်တွင် လူဖြူသုံးယောက် ခြေကျင် လျှောက်လာကြသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်တွင်မူ ကုန်ပစ္စည်းများ တင်ထားသည့် မြင်းဆယ့်ကိုးကောင် ဖြစ်သည်။ ထိုမြင်းအုပ်ကို လက်နက်ကိုင် လူဖြူကုန်သည်များက ဆားမှ စောင့်ကြပ်၍ လိုက်လာကြသည်။

အားလုံး တောင်စောင်းအတိုင်း ဆင်းလာကြခြင်းဖြစ်၏။ မြင်းများ၏ ကျောများပေါ်၌ တင်လာသည့် ပစ္စည်းများမှာ သားရေစိမ်းများဖြစ်သည်။ ဤပစ္စည်းများသည် သူတို့ဒေသမှ ထွက်သော ပစ္စည်းများဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လည်း များဝက်က မိမိတို့ရောက်နေသော လမ်းသည် လမ်းမှန်ဖြစ်သည်ဟု အခိုင်အမာ ကောက်ချက်ချသည်။ ဤသားရေစိမ်းများသည် အင်ဒီးယန်း နယ်မြေမှသာ ရနိုင်သော ပစ္စည်းများဖြစ်၏။ ယင်းပစ္စည်းများသည် မတ်စတင်ဂမ် ဖြစ် အနီးအနားတစ်ဝိုက်နှင့် တပ်စ်ကာရာ ဝပ်စ်မြင်ကမ်းပါးထက်ရှိ သူတို့ရွာမှ သယ်ဆောင်လာသော ပစ္စည်းများပင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု များဝက်က ယူဆသည်။

ထိုညတွင် သူတို့သည် တောင်တစ်တောင်၏ အနောက်ဘက် တောင်စောင်းပေါ်၌ စခန်းချသည်။ အခုဆိုလျှင် သူတို့နှင့် ပက်ရှ်တင်မြို့ကြား၌ မြစ်တစ်မြစ်တည်းကသာ ခြားထားသည်မဟုတ်။ တောင်ကြီးတစ်လုံးကပါ နံရံတံတိုင်းကြီး တစ်ခုသဖွယ် ကာဆီးထားပြီဖြစ်၏။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် သူတို့သည် တောင်ကြီးတစ်တောင်ကို နောက်၌ထားခဲ့ကာ လမ်းမပေါ်အတိုင်း သတိသိပ်မထားတော့ဘဲ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

လွတ်လပ်စွာ မီးဖို၍ အင်ဒီးယန်းမုန့် ပုတ်စားကြသည်။ လက်နက်ကို လူဖြူတစ်စု လာသဖြင့် လျင်မြန်စွာ ထွက်ပြေးပြီး ပုန်းအောင်းခဲ့ကြရသေးသည်။

သို့တစလည်း တောနက်ထဲသို့ ခရီးပေါက်လာလေလေ အိမ်နှင့်နီးလာလေလေဟူသော အသိကတော့ သူတို့ရင်ထဲတွင် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အလွန်နက်ပြီး ရှည်လျားသော တောင်ကြားတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်သွားကြသည်။

လူဖြူကုန်သည်တို့ အိပ်သွားသော တဲများကို မြင်ကြရသည်။ တစ်ချိန်က လူနီနှင့် လူဖြူ အများအပြား စခန်းချသွားခဲ့ဖူးသည့် အရိပ်လက္ခဏာများ အထင်အရှား ရှိနေသေးသော စမ်းချောင်းတစ်ခုတွင် ရေဝင်သောက်ကြသည်။ ထို့နောက် နီးကပ်စွာ ယှဉ်၍တည်ရှိနေကြသော တောင်နှစ်လုံးကြားရှိ 'ဆမင်း၏ အရိပ်များ'ဟု အမည်ပေးထားသည့် ထင်းရှူးပင်ကြီးများ၏ မှောင်မည်းမည်း အရိပ်အောက်မှ ဖြတ်လာခဲ့ကြသည်။

လမ်းဆုံလမ်းခွဲ တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့သည် မြောက်ဘက်လမ်းကို ရွေးကြသည်။ တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်နေသည့် ဘက်ဒီဖို့လမ်းမဆီသို့ မချဉ်းကပ်မီအောင် အမြဲတစေ သတိထား၍ သွားကြသည်။ တခြားကြောင့်မဟုတ်။ သူတို့နောက်သို့ လိုက်နေသည့် ပက်ရှ်တင်မြို့မှ လူဖြူများနှင့် ဆုံမိမည်ကို စိုးရိမ်ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တည်းနှင့် မြစ်တစ်မြစ်တည်းကို သုံးကြိမ်တိတိ ဖြတ်ကူးကြရသည်။ သူတို့သည် အင်ဒီးယန်းမြို့ဟောင်း တစ်မြို့နှင့် အလွန်ရှည်လျားသော တောင်ကြားကျဉ်းများကိုလည်း ဖြတ်သန်းကြရသည်။ ဤနေရာအရောက်တွင် လူသုံးယောက်စာခန့် မြင့်မားသည့် ထူးဆန်းသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို ရုပ်၍ကြည့်နေမိကြသည်။ ကျောက်တုံးမှာ စတုရန်းအားဖြင့် လက်မအနည်းငယ်မျှသာ ကျယ်သော်လည်း အမြင့်က မိုးထိုးလျက်ရှိလေသည်။

“ငါ ဒီကျောက်တုံးကြီးအကြောင်း ကြားဖူးတယ်ကွ”ဟု များဝက်က ပြောသည်။

“တကယ်လို့ ငါ့ကိုပြောဖူးတဲ့လူတွေရဲ့ စကားသာမှန်ရင်တော့ တပ်စ်ကာရာဝပ်စပ်မြစ်နဲ့ ငါတို့ကြားမှာ တောင်တစ်လုံးပဲ ရှိတော့တယ်”

သူတို့သည် နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုတောင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ တောင်ပေါ်တက်ရသည့် ခရီးတွင် နှစ်ယောက်စလုံး အသက်ပင် မှန်မှန်မရှူနိုင်ကြ။ သူတို့ တက်လာခဲ့ရသမျှ တောင်အားလုံးတွင် ဤတောင်သည် အမြင့်ဆုံးတောင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

တောင်ထိပ်သို့ ရောက်သည့်အခါ အခြားတောင်များနှင့် မတူသည့် ထူးခြားမှု တစ်ရပ် တွေ့ရပြန်သည်။ ဤတောင်သည် အတက်တွင် မတ်စောက်လွန်းသကဲ့သို့ အဆင်းတွင်လည်း မတ်စောက်လွန်းလှသည်။ တောင်ထိပ်သည် ကျယ်ပြန့်လှပြီး သစ်တောများ ပုံးလျက်ရှိသည်။

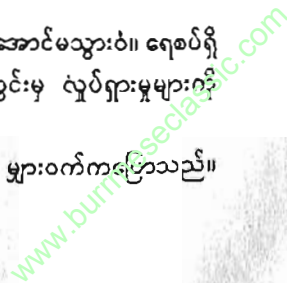
သူတို့သည် သစ်ပင်များ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းထားသည့် ယာခင်းများ၊ ရှေးဟောင်း အင်ဒီးယန်းတဲများနှင့် ဖျံတွင်းကြီးများကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ နှစ်ရက်တိတိ ခရီးပေါက်ခဲ့သည့်အခါ သစ်တောကြီးတစ်ခုအတွင်းမှ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေသော အလွန်နက် အလွန်ရေစီးသန်သည့် မြစ်တစ်ခုဆီသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။

သူတို့သည် အတက်အဆင်းများလှသည့် အင်ဒီးယန်းများ အသုံးပြုရာ လူသွားလမ်းအတိုင်း လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ မြစ်ကမ်းပါးထက်တွင် လူဖြူကုန်သည်တစ်ဦး၏ သစ်လုံးတဲများကို မြင်ကြရသည်။ တဲများရှေ့တွင် အင်ဒီးယန်းအချို့ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။

ပွင့်နေသည့် တံခါးမှကြည့်လျှင် အတွင်းဘက်၌ ကုန်ပစ္စည်းများ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ရှိနေသည်ကို မြင်ကြရ၏။ တစ်ကြိမ်တွင် လူဖြူကုန်သည်ကိုယ်တိုင် အပြင်သို့ထွက်လာပြီး မြစ်ဆိပ်သို့ဆင်းကာ ဆိုက်ထားသည့် လှေနှစ်စင်းအနက် တစ်စင်းမှ ခတ်တတ်များကို သွားယူသည်။

သူငယ်နှစ်ယောက်သည် အနီးအနားသို့ ရောက်အောင်မသွားဝဲ။ ရေစပ်ရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အမြစ်ဆုံပေါ်မှထိုင်၍ စခန်းတွင်းမှ လှုပ်ရှားမှုများကို ကြည့်နေကြသည်။

“ငါ ဒီမြစ်အကြောင်းလဲ ကြားဖူးတယ်”ဟု များဝက်ကပြောသည်။

“သူတို့ ခေါ်ကြတာကတော့ ‘အေလ်ဂ်ဟီဆီပူမြစ်’တဲ့၊ ဒီမြစ်ထဲက ငါးတွေဟာ မတ်စတင်ဂမ်မြစ်ဆုံအထိ ရောက်အောင် ရေကူးသွားလို့ရတယ်တဲ့”

“အစ်ကို ပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့!” ဟု သားရင်းက ထောက်ခံသည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ကျတော့ ငါးတွေမှမဟုတ်တာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်နိုင်မှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ ငါးတစ်ကောင် ကူးသွားနိုင်ရင် လှေတစ်စင်းလဲ စုန်သွားနိုင်မှာပေါ့၊ မဟာဝိညာဉ်တော်က ဟိုကမ်းစပ်မှာ လှေနှစ်စင်း အဆင်သင့် လုပ်ပေးထားတာ မင်း မမြင်ဘူးလား”

သားရင်းက စဉ်းစားသည်။

“ငါလဲ လှေနှစ်စင်းတော့ မြင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က လူဖြူကုန်သည် ပိုင်တာကွ”

“ငါ့ညီ၊ မင်းက လူဖြူတွေကြားမှာ အနေကြာသွားတော့ မင်းရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကိုပါ သူတို့က ဖျက်ဆီးလွှတ်လိုက်ပြီနဲ့ တူတယ်၊ သူတို့က သူများပစ္စည်းတွေကို တိုက်ခိုက်လုယက် ဖျက်ဆီးတဲ့အခါ သူတို့လုပ်တာ မှန်ကြောင်း လိမ်ညာပြီး အကြောင်းပြတတ်ကြတယ်လို့ ငါတို့ အင်ဒီးယန်းတွေက ယုံကြည်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ အခုဆိုရင် ငါတို့ အင်ဒီးယန်းတွေ အားလုံးက ငါတို့ ဆီက ယူသွားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ပြန်ယူတာဟာ ခိုးတာမဟုတ်ဘူးလို့ နားလည်ထားကြတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းဝဲစဉ်းစားကြည့်ပါ ငါ့ညီရာ၊ တို့ဆီက လူဖြူတွေ ဘာတွေယူသွားကြသလဲ၊ မြေတွေ ၊ သစ်တောတွေ၊ အမဲလိုက်နယ်မြေ တွေ၊ စမ်းချောင်းတွေ မြစ်တွေ၊ ငါးတွေနဲ့ ငါတို့ရဲ့ သာယာပျော်ရွှင်မှုတွေကို ယူသွားကြတာကွ၊ ဒီမယ် ငါ့ညီ လူဖြူကုန်သည်ရဲ့ အိမ်နဲ့ သူပိုင်တဲ့ပစ္စည်း တွေကို ကြည့်စမ်း၊ သူနဲ့ဆက်သွယ်ပြီး အရောင်းအဝယ် လုပ်နေကြတဲ့ ဆင်းရဲ သား အင်ဒီးယန်းတွေဆီက သူခိုးသွားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ဘယ်လောက်များနေပြီလဲ၊ မင်း တွေးကြည့်စမ်း”

“သူက လူဖြူအစစ် မဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ လူဖြူနဲ့ အင်ဒီးယန်းသွေး တစ်ဝက်စီရောနေတဲ့ ကပြားဖြစ်မယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ငါတို့ကလဲ လှေနှစ်စင်းထဲက တစ်ဝက်ပဲ ယူကြတာပေါ့” ဟု များဝက် ရွှင်မြူးစွာပြောသည်။

“တို့က နှစ်ယောက်ဆိုတော့ လှေအကြီးကိုယူမယ်၊ သူက တစ်ယောက် တည်းသမားဆိုတော့ အသေးထားခဲ့တာပေါ့၊ မနက်ဖြန်မနက် မိုးလင်းရင် သူ့အတွက် လှေတစ်စင်း ထားခဲ့တဲ့အတွက် သူက ငါတို့ကို ကျေးဇူးတောင် တင်လိမ့်ဦးမယ်”

“ကုန်သည်မှာ ခွေးတွေရှိတယ်ကွ” ဟု သားရင်းက သတိပေးသည်။

“ညကျလို့ မြစ်ဆိပ်ကို ငါတို့ဆင်းသွားရင် ခွေးတွေကတော့ ကျေးဇူးတင် မယ် မထင်ဘူး”

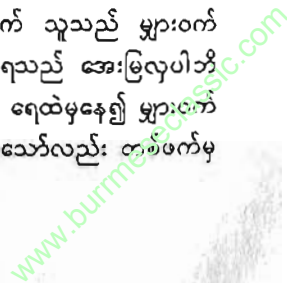
“ညဆိုရင်တော့ ကုန်သည်တစ်ယောက်ရဲ့ စခန်းကို လူဖြူတစ်ယောက် သာ ဝင်လို့ထွက်လို့ ရတယ်ကွ” ဟု များဝက် ပြန်ပြောသည်။

“ငါ့အဖေဟာ ပထမဦးဆုံး လေတိုက်လို့ လဲကျနေတဲ့ ဝါးအခြောက် ကြီး တစ်လုံးကို ခုတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ညအမှောင်ထဲမှာ မြစ်ထဲ သစ်လုံးနှစ်လုံးမျှော လာတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ဝါးကိုဖက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ မျှောသွားတယ်၊ လှေဆိပ်ရောက် တော့ လှေမှာချည်ထားတဲ့ကြိုးကို ဓားနဲ့ဖြတ်လိုက်တယ်၊ လှေကလဲ သူ့နောက် ကို စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ လိုက်သွားတယ်၊ အသံလဲ မကြားနိုင်၊ အနံ့လဲ မရနိုင် တဲ့ နေရာလဲရောက်ရော အဖေက လှေပေါ်တက်တာပဲ၊ ဒီကုန်သည်ကို ကြည့်ရတာ အရင်က သူ့လှေကလေးတွေ တစ်ခါမှ မပျောက်ဖူးဘူးနဲ့ တူတယ် ကွ”

နောက်ပိုင်းတွင် သားရင်းသည် မြစ်ဘေး လမ်းအတိုင်း အောက်ဘက် သို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားသည်။ လက်ကျန်မရှိတော့သလောက် ဖြစ်နေသည့် အစားအစာအိတ်၊ ယမ်းမှုန့်ထည့်သော ဦးချိုနှင့် ရိုင်ဖယ်သေနတ် စသော သူ့ပစ္စည်းကလေးများကိုပါ သယ်သွားသည်။

ကုန်သည်၏ စခန်းမှ မမြင်နိုင်တော့သည့် နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဝါးအခြောက်ကြီးတစ်လုံးကို ခုတ်၍ တောထဲဝင်ပြီး အချိန်ကိုစောင့်သည်။ နေဝင်သွားသည့်အခါ သူ့ပစ္စည်းများကို မြစ်ကွေ့တစ်နေရာ၌ သတ်သတ်မှတ်မှတ် နေရာရွေး၍ ပုံထားလိုက်၏။

အမှောင်ရိပ်များ ကျလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် များဝက် ပြောပြလိုက်သည့်အတိုင်း ရေထဲသို့ဆင်းသည်။ မြစ်ရေသည် အေးမြလှပါဘိ ခြင်း။ သူသည် အဝေးကြီးရောက်အောင် မသွားသေး။ ရေထဲမှနေ၍ များဝက် နှင့် တိုင်ပင်ထားကြသည့်အတိုင်း အသံပေးသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ဖက်မှ

အဖြေမရ။ ညင်သာစွာ စီးဆင်းနေသော ရေသံသံသံကိုသာ ကြားရလေသည်။

သူသည် နောက်ထပ် အသံပေးတော့ဘဲ ငြိမ်ဆိတ်ကာ စိတ်မရှည်စွာဖြင့် တစ်ဖက်မှအသံကို နားစွင့်နေသည်။ ဤအနိက်မှာပင် မြစ်ထဲမှ ဇိးကွက်သံကြားရသည်။ သူသည် ချက်ချင်း ပြန်၍ အသံပြုလိုက်ပြီး ကိုယ်ကိုဖော့ကာ ရှေ့သို့ တိုးသွားသည်။

အမှောင်ထုထဲမှ ရေပေါ်အတိုင်း သူ့ဘက်သို့လာနေသည့် အရိပ်မည်းမည်းတစ်ခုကို မြင်ရသည်။ သူ့အနား ရောက်လာသည့်အခါ များဝက် ထိုင်၍ လိုက်ပါလာသော လှေတစ်စင်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့သော်လည်း လှေမှာ အကြီးမဟုတ်၊ အသေး။

“လှေအကြီးက သံကြိုးနဲ့ချည်ထားတယ်ကွ” ဟု များဝက်က ပြောသည်။

“ကုန်သည်မှာ သံကြိုးနှစ်ချောင်းမရှိတာဘဲ ငါတို့ ဝမ်းသာရဦးမယ်” ဟု သားရင်းက ပြန်ပြောသည်။ သူသည် လှေကို ကမ်းသို့ ကပျာကယာဆွဲသွားပြီး ပစ္စည်းများတင်သည်။ ထို့နောက် လှေပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ တက်လိုက်ပြီး ရေလယ်သို့ ဆုန်ဆင်းသည်။

တစ်ညလုံး သူတို့သည် အလက်ဂံဟိဆီပူမြစ်၏ ရေစီးကြောင်းနှင့် အတူ လိုက်ပါသွားကြသည်။ ရေတံခွန်သံများကို သတိထား၍ နားစွင့်သွားကြသည်။ သစ်လုံးများ၊ ကျောက်ဆောင်များနှင့် ထိပ်တိုက်မတွေ့မီစေရန် မှောင်ထဲသို့ မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်သွားကြသည်။ ထိုးဝါးအကူအညီဖြင့် ရေတံခွန်ကမ်းဘက်သို့ ကပ်နိုင်သမျှ ကပ်၍သွားကြသည်။

နေ၏ အလင်းရောင် ဝင်မလာမီ လှေကို ကမ်းသို့ဆွဲယူပြီး တောအုပ်အတွင်း၌ လုံခြုံစွာ ငှက်ထားလိုက်၏။ မြစ်ပေါ်တွင် စုန်ချည်ဆန်ချည် သွားလာနေကြသည့် လှေများကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

လူရိပ်လူခြည် မမြင်ရသည့်အချိန်တွင် သူတို့သည် လဲကျနေသော ထင်းရှူးပင်တစ်ပင်မှ သစ်သားတစ်စကို ဖြတ်ယူကာ လှော်တက်များ လုပ်သည်။ ညမိုးချုပ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့လှေသည် မြစ်ပြင်ပေါ်သို့ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်သွားပြန်လေ၏။

နောက်တစ်ကြိမ် နေ၏အလင်းရောင် ဝင်မလာမီ အချိန်ကလေးတွင် များဝက်က အိပ်ပျော်နေသော သားရင်းအား အသာအယာ လှုပ်၍နှိုးသည်။

သားရင်းက သူ့ရှေ့တည့်တည့်သို့ မျှော်ကြည့်သည်။ အနောက်ဘက်

ကမ်းပါးပေါ်မှ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ဖြစ်နေသော စခန်းမီးရောင်တစ်ခုကို မြင်နေရသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် အရှေ့ဘက်ဆီမှ လူနေအိမ်ခြေနှင့်တူသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန် တစ်ခုသည် သူ့မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ပြီးတော့ နှစ်တိုင် သုံးတိုင်ခန့် ရှိလိမ့်မည်ဟု ယူဆရသည့် ဖယောင်းတိုင်မီးနှင့် သူတို့ ဘယ်နေရာရောက်နေသည် ဟူသော အသိသည် ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ ရှေ့သို့တိုးသွားတိုင်း သူ့အသိသည် တိုး၍ ခိုင်မာလာသည်။

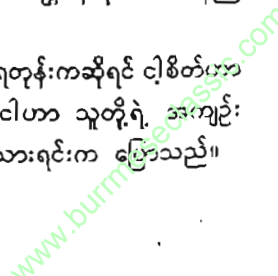
“အဲဒါ ပလန့်စ်ချီမင်း ခံတပ်ကြီးကွ၊ အခု ယန်းဂီးတွေလက်ထဲမှာ” ဟု သားရင်းက များဝက်အား တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

ခံတပ်အနီးမှ ဖြတ်သွားရသည့် အလုပ်မှာ အလွန်ခားအန္တရာယ်များသည် ဟု နှစ်ဦးစလုံးက ယူဆသည်။ သို့သော်လည်း ရှေ့သို့ ခရီးမဆက်သေးဘဲ ဤနေရာ၌ ရပ်နား၍ စခန်းချမည်ဆိုပါက ပို၍ပင် ဘေးအန္တရာယ်ကြီးမားသည်ဟု တွက်မိကြသည်။ ဤနေရာတစ်ခုကိုတွင် လူဖြူနှင့် အင်ဒီးယန်းသွေးတစ်ဝက်စီ ရောနှောနေသော ကပြားကုန်သည်များသည် ခြေချင်းလိမ်လျက်ရှိကြ၏။ ထိုမျှသာမက ပက်ရှ်တင်မြို့မှ လူဖြူများသည်လည်း သူတို့အား ဤနေရာမှ စောင့်နေမည်ဆိုက ဖြစ်နိုင်စရာ အလားအလာ ရှိနေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် လှေဝမ်းထဲ၌ ပြားပြားဝပ်ကာ အရဲစွန့်၍ ဖြတ်ကျော်ကြသည်။ သားရင်းက သူ့ဝမ်းကွဲအစ်ကို များဝက်အား သမင်များ အနီရောင်ပြောင်းသည့် လအတွင်းမှ ထိုနေ မနက်ကို တစ်သက်လုံး မေ့မသွားဖို့မှာသည်။ သူတို့ ဖြတ်သွားနေခိုက်တွင် မြေကွက်လပ်ပေါ်တွင် ပစ်ခံတပ်ကြီးသည် မားမားကြီး ရပ်လျက်ရှိ၏။

ခံတပ်တွင်း၌ မီးရောင် များများစားစားမရှိ။ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ ကာရံထားသည့် ခိုင်မာတောင့်တင်းလှသော သစ်တပ်များ၊ ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခု တည်ဆောက်ထားသည့် ကင်းခံတပ်များနှင့် လူနေအိမ်များသည် အရှေ့တစ်လွှားမှ အနီရောင်နှင့် လိမ္မော်ရောင် ယှက်သမ်းစပြုနေသော ကောင်းကင်ပြင်ကို နောက်ခံပြုကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် အဆင်းသဏ္ဍာန်ကို ဆောင်နေကြလေသည်။

“ဒီခံတပ်ကြီးကို ငါ နောက်ဆုံးအကြိမ် မြင်ခဲ့ရတုန်းကဆိုရင် ငါ့စိတ်ဟာ သိပ်ပြီး လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေတယ်၊ အဲဒီအချိန်က ငါဟာ သူတို့ရဲ့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား” ဟု သားရင်းက ပြောသည်။

“အခုတော့ ငါ့စိတ်ဟာ သိပ်ကိုပေါ့ပါးနေတယ်၊ ငါ့ကိုယ်ကလဲ လွတ်လပ်သွားပြီကိုး။”

ထိုနောက် သူတို့လှေသည် ရေများ ဆုံစည်းရောယှက်ရာ နေရာဆီသို့ ဦးတည်၍ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် စုန်ဆင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ ထိုနေရာကို အလျင်အမြန် ကျော်ဖြတ်ကာ အခြားတစ်ဖက်ရှိ အိုဟိုင်းယိုးမြစ်အတွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်သွားလေသည်။

* * *

(၁၃)

တွေ့ရမြင်ရသည်မှာ အတိတ်နိမိတ် မကောင်းဟု ယူဆထားသော ပစ်ခဲတပ်ကို ကျော်ဖြတ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့သည် လှေကိုလည်း မဝှက်တော့။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ပုန်းအောင်းခြင်း မပြုတော့။

“ငါတို့ အင်ဒီးယန်းကမ္ဘာထဲ ရောက်ပြီ” ဟု များဝက် ပြောသည်။

“ဒီမှာဆိုရင် ငါတို့နောက်က လိုက်ဖမ်းမယ့်လူ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး။”

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး လှေသည် ရေစီးနှင့်အတူ အလိုက်သင့် မျောပါသွားလျက်ရှိသည်။ ကမ်းဘက်သို့ ရောက်မသွားစေရန် ရံဖန်ရံခါ ခတ်တတ်ဖြင့် ထိန်းပေးရသည်မှတစ်ပါး အားစိုက်၍ လှော်နေစရာမလိုတော့။ လှေကို ကမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ရောက်မသွားအောင် ထိန်းနေခြင်းမှာ တခြားကြောင့်မဟုတ်။ လူဖြူ မြေယာထောက်လှမ်း ရှာဖွေရေးသမားများသည် သူတို့ လာခွင့်သွားခွင့် မရှိသော နယ်မြေတွင်းသို့ တိတ်တဆိတ် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နေတတ်သည်။ သူတို့ စီးလာသည့်လှေကို ကမ်းစပ်တစ်နေရာရာရာ၌ ဝှက်ထားတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလော။

အချိန်ရှိသမျှ သူတို့သည် လှေဝမ်းထဲ၌ ကျောခင်းကာ နေဆာလှုံရင်း မှိန်းလာကြသည်။ ယမန်နေ့ညက နှစ်ဦးစလုံး အချိန်အနည်းငယ်မျှသာ အိပ်ခဲ့ကြရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မျက်လုံးများကိုဖွင့်ကာ အင်ဒီးယန်း သစ်တောကြီး၏ အလှတွင် နစ်မျောလာကြသည်။ သစ်တောကြီးများသည် မဟာဝိညာဉ်တော် ဖန်ဆင်းထားခဲ့သည့်အတိုင်း ခြေရာလက်ရာမပျက် သဘာဝအတိုင်း တည်ရှိနေ

အမွေဥယျာဉ်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ကြဆဲ။ တစ်မိုင်ပြီးတစ်မိုင် မိုင်ပေါင်းများစွာ ရှည်လျားသော တောအုပ်ကြီးများဖြစ်၍ ကြည့်၍မဆုံး မျှော်၍မဆုံး။ ဤနေရာ ဤဒေသတွင် ယန်းဝှီး (ယန်းကီး)တို့၏ လှည်းကြီးများ ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်သည့် လမ်းများမရှိ။ အကျဉ်းထောင်နှင့် တူသော ယာခင်းများမရှိ။ မတရားသဖြင့် ကာရံထားသော ခြံစည်းရိုးများ မရှိ။ နေမင်းကို ကျွန်ပြုနေသော နာရီလည်းမရှိ။ တစ်ကြိမ်တွင် အင်ဒီးယန်း စစ်သည်တော်များ အလွန်မက်မောသည့် အမွေးအတောင်များရှိသော ကြက်တူ ရွေးအုပ်ကြီး တစ်အုပ်သည် သူတို့ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်၍ ပျံသန်းသွားသည်။

မြစ်ကြီးအတွင်းသို့ မြစ်ငယ်များ စီးဝင်ရာနေရာသို့ ရောက်ကြသော အခါ အလွန်ခိုင်ခံ့ တောင့်တင်းသည့် သစ်ခေါက်ကြီးများနှင့် တည်ဆောက်ထားသော အင်ဒီးယန်း စခန်းတံများနှင့် ရွာများကို မြင်တွေ့လာရသည်။ လမ်းတွင် နှစ်ကြိမ်တိတိ လှေငယ်များနှင့် ဆုံမိသည်။ သူတို့အား လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်ပြီး အင်္ဂလိပ် ခံတပ်ဘက်မှ သတင်းကို မေးကြသည်။

နေဝင်ချိန်တွင် သူတို့လှေသည် ချောင်းငယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ သူတို့သည် ထိုတစ်ညတာ ရပ်နားဖို့အတွက် သတိကြီးစွာထား၍ လုံခြုံသော နေရာတစ်နေရာအထိ လှေကို လှော်သွားကြသည်။ ချောင်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ သစ်တောများသည် ချောင်းငယ်အား တံတိုင်းသဖွယ် ကာရံထားကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည်သာလျှင် မင်းမူလျက်ရှိ၏။ ခတ်တက်သံများမှတစ်ပါး အခြား ဘာသံမှ မကြားရ။ သူတို့၏ ဖခင်နေမင်းသည် သူ၏ နောက်ဆုံးရောင်ခြည်များကို အစွမ်းကုန်လွှတ်ကာ သူတို့အား ပက်ဖျန်းပေးထားသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် ထူထပ်သိပ်သည်းသော အမှောင်ထုသည် ဖြန့်ခနဲ ကျရောက်လာလေသည်။

သူတို့ ရောက်နေသော နေရာ ဘယ်လိုနေရာမျိုး ဖြစ်သည်ကို နံနက်လင်းချိန်အထိ ရေရေရာရာ မသိကြ။ အလင်းရောင်ဝင်လာသော အခါကျမှပင် သူတို့သည် ချောင်းကမ်းပါး တစ်နေရာ၌ လဲလျောင်းနေကြသည့် အဖြစ်ကို သိလာကြရသည်။ မော့ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်မူ ပိုက်ကွန်များသဖွယ် တစ်ကိုင်းနှင့်တစ်ကိုင်း ယှက်နွယ်ရစ်ပတ်ကာ သူတို့အား အုပ်စိုးနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကြီးများကို မြင်ရသည်။

သူတို့၏ ဖခင်နေမင်းသည် ပြန်ရောက်နေလေပြီ။ သူတို့နောက်မှနေ၍ သူတို့အား ပြီးပြီးကြည့်နေသည်။ သာယာလှပသော နေသည် သူတို့အား

ကြိုဆိုလျက်ရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြူနှင့်ဟူ၍ တစ်စတစ်စမှန်မျှပင် မရှိ။ သူတို့၏ ကမ္ဘာငယ်ကလေးသည် ကြည်လင်သာယာသော နံနက်ခင်း၏ အလယ်တွင် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ရပ်လျက်ရှိ၏။ သူတို့၏မရိုး ချောင်းငယ်၏ ရေသည် သူတို့ရှေ့တွင် ညင်သာစွာ စီးဆင်းနေသည်။ သူတို့၏ ယောက်ဖတောင်လေသည် သူ၏ ထွက်သက်အငွေ့ဖြင့် မရိုး၏ မျက်နှာပြင်ကို အသာအယာ ပက်ဖျန်းပေးနေသည်။

“ငါတို့အတွက် အစစအရာရာ အဆင်ပြေအောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပေးထားတဲ့ နေရာလေးပဲ”ဟု သားရင်းက ရေရွတ်သည်။

“ဒီနေရာလေးက အရသာကို မခံစားဘဲ ထွက်သွားရင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်သလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ငါတို့အိတ်ထဲမှာ အစာမရှိတော့ဘူးဆိုတာလဲ သိနေတယ်လို့ ငါထင်တယ်”ဟု များဝက်က ဆိုသည်။

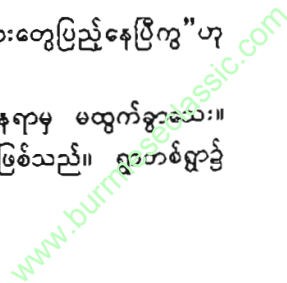
ချက်ချင်းပင် နှစ်ယောက်သား နွယ်ပိုက်ကွန်တစ်ခုရက်ရန် စိုင်းပြင်းကြသည်။ ဤအလုပ်မျိုးကို သူတို့ဖခင်များ လုပ်တိုင်း သူတို့ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလော။

ပထမဆုံး သူတို့သည် အသေးစား အပျော့စား နွယ်ပင်များ လိုက်ရှာကြသည်။ တောစပျစ်နွယ်များကို စုဆောင်းကြသည်။ အခြား နွယ်ပင်အမျိုးမျိုးကိုလည်း နတ်ယူကြသည်။ ထို့နောက် သစ်ကိုင်းများနှင့် တွဲ၍ရက်ကြသည်။ ပိုက်တစ်ခု ရဖို့အတွက် တစ်နေကုန်လှနီးပါးမျှ အချိန်ကုန်ခဲ့ကြရ၏။

သူတို့ မျှော်လင့်ထားသလို ပိုက်ကွန်အကြီးကြီးတော့မရ။ လှေငယ်ကလေး တစ်စင်းနောက်မှ ချိတ်၍ ဆွဲယူသွားနိုင်လောက်သည့် အရွယ်အစားဖြစ်သည်။ ငါးဆေးသေးဆိုလျှင် ပိုက်ပေါက်မှ အလွယ်တကူ ထွက်သွားနိုင်သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ တတိယအကြိမ် ထောင်သည့်အခါ ငါးကြီးနှစ်ကောင်မိသည်။ များဝက် ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်သည်။ သူ့အသံသည် တစ်တောလုံး ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိသည်။

“ငါကတော့ မစားရခင်ကတည်းက အားတွေပြည့်နေပြီကွ”ဟု အော်သည်။

သူတို့သည် နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း ထိုနေရာမှ မထွက်ခွာသေး။ နောက်တစ်ရက်ကျပြန်တော့လည်း ထိုနည်းတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ ရွာတစ်ရွာ၌

နေထိုင်သော သူငယ်တို့၏ သဘာဝအတိုင်း ယခုရရှိထားသော အခွင့်အရေးသည် အလွန်ကံကောင်း၍ ရလာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြသည်။

မဟာဝိညာဉ်တော်က ပေးအပ်သည့် အကြီးဆုံးသော ဆုလာဘ်ကြီးတစ်ခု ဟုလည်း မြင်ကြသည်။ ငါးဖမ်းခြင်းနှင့် အမဲလိုက်ခြင်းဟူသော အလုပ်နှစ်ခု ကြောင့် အရာရာတိုင်းကို မေ့သွားသည်။

သူတို့ကိုယ်သူတို့ သစ်တောနှင့် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ၏ နယ်မြေလက် သို့ ဝကွက်အပ်ထားကြသည်။ ယခင်ယခင်ကတော့ သူတို့သည် ဤလုပ်ငန်းများ ကိုလုပ်လျှင် သူတို့ဖခင်များ၏ ဩဇာအရိပ်အောက်မှ လှုပ်ရှားကြရခြင်းဖြစ်၍ မလွတ်လပ်။

အခုကျတော့ သူတို့ဘဝတွင် သူတို့သာလျှင် အရှင်၊ သူတို့သာလျှင် သခင်ဖြစ်၏။ သူတို့နှင့် ဘဝကြား၌ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေသူ တစ်ဦးတစ် ယောက်မှမရှိ။ သူတို့၏ သာယာပျော်ရွှင်မှုနှင့် အသားငါးကို ဘဝထဲမှ တိုက်ရိုက် ရယူနေကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့သည် သူတို့၏ ရက်များကို အလွန်ရှေးကျသော လူရိုင်းများနေ သလို နေခြင်းဖြင့် ကုန်လွန်စေခဲ့ကြသည်။ အတိတ်ကို မြေမြုပ်ထား၏။ သူတို့ တွင် ယနေ့နှင့် မနက်ဖြန်သာရှိ၏။ နေ့ခင်းဆိုလျှင် တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေသည်။ လရောင်ဆမ်းသည့် ညများတွင် သူတို့သည် သမင်များ မြင်သမျှကို မြင်ကြရသည်။ မျက်လုံးများကိုဖွင့်၍ ရေအောက်၌ ရေကူးကြခြင်းဖြင့် ဖျံများသိသလို သိလာကြရလေသည်။

ရာသီဥတု အပြောင်းအလဲရှိမည်ကို သူတို့၏ ဦးကြီး လမင်းက အမြဲ တစေ ကြို၍အသိပေးသည်။ သူတို့ပေါ်သို့ မိုးစက်များ မကျမီကတည်းက မိုးသံကိုကြားသည်။ မိုးလာပြီဆိုလျှင် တောထဲ၌ ကြားရသည့်အသံမှာ မလွန်နိုင် မှားနိုင်သော အသံဖြစ်၏။ မိုးရွာပြီဆိုလျှင် သူတို့သည် လှေကိုမှောက်ကာ လှေအောက်သို့ ဝင်၍လှဲနေကြသည်။ စွတ်စိုမှုအောက်တွင် ရေသောက်နေကြ သော သစ်ပင်များကို ကြည့်ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတို့၏ လှေခေါင်မိုးထက်မှ မိုးခြိမ်းသံကြားရသည်။ ထိုအခါ ယခုရွာမည့်မိုးသည် မိုးပြေးမိုးသေးမျှသာဖြစ်၍ ချက်ချင်း တိတ်သွား လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်ကြသည်။ သို့သော်လည်း တချို့ရက်တွေကျတော့ မိုးဈေးနေတတ်သည်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရွာခြင်းမဟုတ်။ တစ်မိစိတ်တဖွဲဖွဲ

ရွာနေခြင်းဖြစ်သည်။

ခြေထောက်အောက်မှ မြေကြီးများသည် အညိုရောင်သို့ ပြောင်းလာသည်။ မြေပေါ်သို့ ရောက်နေသည့် သစ်မြစ်များသည် အမြဲတစေ မည်းနက်နေကြသည် ဖြစ်ရာ အခုလို မိုးဈေးလိုက်သည့်အခါ ပို၍ မည်းနက်လာကြသည်။

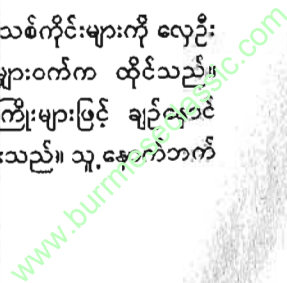
သူတို့၏ယောက်ဖ အရှေ့လေသည် သစ်ပင်များကြားတွင် လှုပ်ရှားနေ သည်။ ထိုအသံမှတစ်ပါး အခြား ထူးခြားမှုဟူ၍ ဘာမှမရှိ။ တစ်နေ့လုံး မိုးရွာ နေသည့်အခါတွင်မူကား သူတို့ လှဲနေသည့် နေရာတစ်ခုတည်းသာလျှင် ဤကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်၌ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ဟု ထင်သည်။ သူတို့အဖို့ တော့ ထိုနေရာမှလွဲ၍ ကျန်နေရာအားလုံးသည် မရှိတော့။

သို့သော်လည်း မိုးရွာပြီး၍ နောက်နေ့မနက် လင်းသည့်အခါ မြူနှင်းသည် တောအုပ်များအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ မီးခိုးငွေ့များသဖွယ် ဖြည်းဖြည်း ချင်း ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ ရေနစ်ပြီး ကွယ်ပျောက်သလို ဖြစ်သွားသော ကမ္ဘာသည် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်တည်ဆောက်လာပြန်ပြီဟု သူတို့ သိလာ ကြသည်။

ရေညိုများ၊ သစ်ရွက်များ အားလုံး သစ်လွင်တောက်ပကာ စိမ်းလန်းစို ပြည်လာကြသည်။ အစုလိုက် အပုံလိုက်ဖြစ်နေသော သစ်ရွက်များပေါ် နှင်း၍ လျှောက်သွားလျှင်လည်း အသံတစ်ချက် မကြားရ။ လူဖြူများ၏ ယာခင်းများ နှင့် လမ်းများပေါ်၌ တွေ့ရတတ်သည့် ရွှံ့မျိုးမရှိ။ တောအုပ်တွင်းရှိ မြေပြင်သည် သန့်စင်လျက်ရှိ၏။ ကောင်းကင်တံမှ ကျလာသည့် မိုးရေကြောင့် နပျိုလန်းဆန်း သော လူငယ်ဘဝသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားသည့် အနေအထားမျိုး ဖြစ်ချေ သည်။

ငါးထောင် ငါးဖမ်းသည့်အလုပ်ကို ငြီးငွေ့လာသောအခါ သူငယ်နှစ် ယောက်သည် သစ်ခေါက်ခြောက်များနှင့် ထင်းရှူးသားများ လိုက်၍စုကြသည်။ ထိုနောက် သူတို့ဦးလေး လမင်း အိပ်ရာဝင်ချိန်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ကြသည်။

ရှေးဦးစွာ သူတို့စုဆောင်းထားသည့် သစ်ခေါက်သစ်ကိုင်းများကို လှေဦး တစ်နေရာ၌ ပုံသည်။ ယင်းသစ်ပုံနောက်မှ ကပ်၍ များဝက်က ထိုင်သည်။ ထင်းရှူးသားနှင့် သစ်ခေါက်များကို စုစည်းပြီး နွယ်ကြိုးများဖြင့် ချဉ်ငှာပင် ထားသော မီးတုတ်ကို လက်တစ်ဖက်မှ ကိုင်မြှောက်ထားသည်။ သူ့နေ့ကဘက်

ရှိ သစ်ရွက်ခင်းထားသော ပွဲပိုင်းတစ်နေရာတွင် သားရင်းက ထိုင်၍ လှေကို ခတ်တက်ဖြင့် ဖြည်းဖြည်းသာသာ လှော်သည်။ သူ့ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို သူ့ပေါင်ပေါ် ကန့်လန့်ဖြတ်၍ တင်ထားသည်။

မီးတုတ်မှ အလင်းရောင်သည် ချောင်းပတ်ပတ်လည်ရှိ တောအုပ်ထက် သို့ လွှမ်းခြုံထားသည်။ ရေစပ်၌ ဖားနှင့် ငါးဖမ်းရန် ချောင်းနေကြသော ရက်ကွန်းကောင်များ၏ မျက်လုံးများသည် ဝင်းဝင်းတောက်လျက် ရှိကြ၏။

လှေသည် အိပ်မက်လောကအတွင်းမှ ကမ္ဘာငယ်တစ်ခုကို ဖြတ်သန်း သွားနေရသည်နယ် ရှိသည်။ ရေမြှုပ်သစ်လုံးများသည် သူတို့လှေအောက်မှ မကြာမကြာ ဖြတ်သွားလျက်ရှိကြ၏။ သူတို့၏ အပေါ်ဘက် ချောင်းကမ်းပါး တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ သစ်ပင်ကြီးများမှ သစ်ရွက်များသည် မီးရောင်နှင့်ရောကာ ဖြူဖွေးတောက်ပြောင်လျက် ရှိကြ၏။

သူတို့ ရှေ့တည့်တည့် ချောင်းကမ်းပါးအဆင်း တစ်နေရာတွင်မူ သမင် ပိုတစ်ကောင်သည် ရပ်လျက်။ သူတို့ဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေသည်။ ရေသောက်ပြီးစ ဖြစ်၍ သူ့ပါးစပ် တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ရေစက်များ စီးကျနေသည်။ သူသည် သူ့အသက်ကို ဆေးစေနိုင်မည့် ကျည်ဆံအား စောင့်မျှော်ကြိုဆိုနေသည့်နယ်ရှိ၏။

ဘယ်ကိုမှ မထွက်သည့် အချိန်များတွင်မူ သူငယ်နှစ်ယောက်သည် မီးဖိုရှေ့၌ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ ရောက်တတ်ရာရာ စကားများပြောကြသည်။ သူတို့တွင် အရေးတကြီး အလျင်အမြန် လုပ်စရာဆို၍ ဘာအလုပ်မှမရှိ။

ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ကုန်ဆုံးသွားနေသော အချိန်နှင့်အတူ တစ်နေ့တာခရီး တွင် အလိုက်သင့်မျှာ၍ လိုက်သွားနေကြသည်။ သူတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အသစ်အသစ် ပေါက်ရောက်လာကြသော သစ်ပင်များသည် ပြန့်ကျဲလျက်ရှိ ကြ၏။ ပေါများခြင်းသည် သူတို့အား အထောက်အကူပြုထားသည်။ ပြည့်စုံ ခြင်းသည် သူတို့အား အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောခွင့် ပေးထားသည်။

နေ့ရက်များသည် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ကုန်ဆုံးသွားလျက်ရှိ၏။ 'သမင် အနီရောင်ပြောင်းသည့်လ' ကုန်သောအခါ 'အရည်စုပ်ပျားများလ' သို့ ဝင်သည်။ မကြာခင်မှာပင် 'ဂျုံနှံနီရည်ဆမ်းလ' သည် တစ်ဆက်တည်း လိုက်ပါလာပေတော့ မည်။

သူတို့အနေဖြင့် ဤနေရာ၌ ဆက်၍နေလိုသော ဆန္ဒရှိပါ၏။ သို့သော် လည်း ရာသက်ပန် နေသွားလိုကတော့မဖြစ်။ သူတို့၏ မိဘသားချင်းများက

မျှော်နေကြပေရောမည်။ ဤနေရာမှ စွန့်ခွာသွားရေးကို တွေးမိလိုက်တိုင်း စက်ဆုပ်သလို ဖြစ်မိ၏။ သို့သော်လည်း ဤနေရာ၌ ဆက်လက်နေထိုင်ရေးကို တွေးပြန်သောအခါ ပို၍ စက်ဆုပ်သလို ဖြစ်မိကြပြန်၏။

နေမင်းသည် မြောက်ဘက်လမ်းကြောင်းကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့လေပြီ။ သစ်တောကြီးများမှ သစ်ရွက်များသည် အစိမ်းရောင်ပျော့ပျော့မှ အစိမ်းပုပ် ရောင်သို့ ကူးပြောင်းသွားကြလေပြီ။ သူတို့ ဤနေရာမှ ထွက်ခွာဖို့ အချိန်ကျ ပြီဟု ယူဆကြသည်။

နောက်ဆုံး မတ်စကင်ဂမ်မြစ်ဝသို့ ဆိုက်ရောက်ကြသောအခါ သူတို့ ပထမဆုံး လုပ်သည့်အလုပ်မှာ ဇာတိမြေပေါ်မှ ဇာတိရေကို တဝကြီး ချိုးကြ ခြင်းဖြစ်သည်။

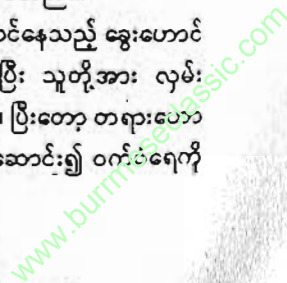
သူတို့သည် မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ လှေကိုလှော်ကြသည်။ သူတို့ရှေ့မှ သူတို့ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသော မတ်စကင်ဂမ် မြစ်ဆုံ သို့မဟုတ် အင်ဒီးယန်းပြည် နယ်သည် သူတို့အား ဆီးကြိုလျက်ရှိ၏။ ဤနေရာတွင် အနောက်မြောက်ဘက် မှ လူဖြူမဖြစ်။ အရှေ့မြောက်ဘက်မှ တပ်စပ်ကာရာဝပ်စ်မြစ်တို့သည် မတ်စ် ကင်ဂမ်မြစ်နှင့် လာ၍စုံစည်း ပေါင်းစပ်လျက်ရှိသည်။

ဤနေရာမှစ၍ သူငယ်နှစ်ယောက်သည် သူတို့လှေကို ရပ်နားခြင်းမပြု တော့။ နောက်ဆုံး မြစ်ကွေ့သို့ ရောက်သည်အထိ တွေ့မြင်သမျှ အရာဝတ္ထုများ သည် သူတို့ မြင်တွေ့ဖူးသော အရာများချည်းဖြစ်သည်။

မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးများကြားရှိ သစ်ခေါက်ကာရွာဆီမှ ပြာလဲ့လဲ့ မီးခိုးများသည် ကောင်းကင်သို့ တလွင့်လွင့်တက်နေကြ၏။ တဲများကြား၌ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည့် ရွာသူရွာသားများ။

ဤနေရာသည် သားရင်း၏ စိတ်မျက်စိအာရုံတွင်အမြဲမပြတ် ထင်ဟပ် လျက်ရှိသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခုဖြစ်၏။ သို့ပါလျက်နှင့်ပင် အခုတစ်ကြိမ် ရွာကို နဖူးတွေ့ခူးတွေ့ မြင်လိုက်ရသည့်အခါ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လှုပ်ရှားလာ သည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မကြုံခဲ့ဖူးသည့် အပြစ်တစ်ခုပေတည်း။

အထူးအဆန်းလို ဖြစ်နေသော လှေကို ဆီး၍ ဟောင်နေသည့် ဆွေးဟောင် သံများကို သူတို့ ကြားရသည်။ လက်များနှင့် နေကာပြီး သူတို့အား လှမ်း ကြည့်နေကြသည့် အညိုရောင် မျက်နှာများကို မြင်ရသည်။ ပြီးတော့ တရားဟော ဆရာ ရှန်ဂတ်စ်ကို မြင်သည်။ ရှန်ဂတ်စ်သည် ကျွဲချိုကိုဆောင်း၍ ဝက်ခဲရေကို

မြီထားသည်။ မကောင်းမှုများကို ဆန့်ကျင်ရေးတရားဟောရန် ပြင်ဆင်နေခြင်းပေတည်း။

ဆေးတံကိုခွဲ၍ ပျင်းရိပျင်းတွဲ ထိုင်နေသူမှာ ‘နစ္စရာ’။ နစ္စရာသည် လူနှစ်ယောက်စာခန့် ခွန်အားကြီးသူဖြစ်၏။

သူ့နောက်၌ ထိုင်နေသူမှာ သူ့သား မသန်မစွမ်းဖြစ်နေသူ ‘ဝါပါဟာမင့်ခဲ’။

သူတို့အနီးမှ မိန်းကလေးမှာ သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားပုံရသည်ဟု သားရင်း ယူဆလေ့ရှိသော ‘နန်ဂါဆာ’။

ထို့နောက်တော့ ဦးရေခွဲ အခွာခံခဲ့ရဖူးသော အဘိုးကြီး ‘မေ့စံချေဂျါ’။ အဘိုးအိုသည် သူ့ခေါင်းမှ အမာရွတ်ကို လူမမြင်အောင် ပျံ့ရေတစ်ခု ခေါင်းပေါင်း၍ ပုံးထားသည်။

နောက်တစ်ဦးမှာ သူ့အဖေနှင့် သူ့ဦးလေးတို့ ခရီးဝေး ထွက်သွားခိုက် သူ့အား အရိုက်ခံရမည့်အားမှ ကာကွယ်ပေးခဲ့ဖူးသည့် မိန်းမဝဝကြီး ‘ရှါချီချင်း’။

ပြီးတော့ သူ သွားလေရာသို့ အမြဲတမ်း တကောက်ကောက်လိုက်လေ့ရှိသော ခွေးနက် ‘ဆတ်စံကစ်’နှင့် စကားပြောလျှင် ထစ်သဖြင့် ရွာထဲမှ ကလေးများ၏ ပြောင်လှောင်မှုကို ခံရလေ့ရှိသော ‘ဝီကီဝမ်’။

“ဟေ့ သူတို့ ငါတို့မှန်း သိသွားကြပြီ၊ တို့တဲဘက်ကို သတင်းပေးဖို့ ပြေးကုန်ကြပြီ၊ တွေ့လား” ဟု များဝက်က ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။

သူတို့လှေ ကမ်းကပ်ချိန်တွင် မိန်းမများနှင့် လူငယ်များသည် ချောင်းကမ်းပါးထိပ်မှ စုပွဲရပ်ကာ ပြုံး၍ရယ်၍ ဆီးကြိုနေကြသည်။ စကားပြောသူများက လှမ်းပြောနေကြသည်။ လှေကို နေသားတကျဖြစ်အောင် လုပ်နေရသော လူငယ်နှစ်ယောက်က မအားမလပ်ဖြစ်နေသည့် ကြားမှပင် သူတို့မေးသမျှကို ပြန်ဖြေကြသည်။

မြိုင်ယံခြားသည် တစ်နိုင်ငံမှ ဇာတိရွာသို့ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်လာကြသော သူတို့နှစ်ယောက်သည် အခုဆိုလျှင် လူကြီးတွေ၊ မှုဆိုးကြီးတွေ ဖြစ်သွားကြပြီ မဟုတ်ပါလော။

သူတို့သည် ဝင့်ကြားစွာဖြင့် သူတို့ပစ္စည်းများကို ပိုက်ကာ ကမ်းပါးပေါ်သို့ တက်ကြသည်။ အပေါ်ရောက်၍ လျှောက်သွားကြသည့်အခါ ဝဲယာနှစ်ဖက်ကို ကြည့်သင့်ကြည့်ထိုက်သည်ထက် ပို၍မကြည့်မိအောင် သတိထား၍သွားသည်။

“သားရင်း နင် တကယ်အစစ်ပဲနော်”

နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အသံတစ်သံက သူ့အား ဆီးကြိုသည်။ သူ၏ နှုမငယ် ‘အတိတ်တို့နာ’ဖြစ်၏။ သူက ကလေးတစ်အုပ်နှင့် အမောတကော ပြေးလာခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏ ရှည်လျားသော ဆံပင်များသည် သူ့နောက်မှ ဝဲပျံ့လျက် လိုက်ပါလာနေကြ၏။

သားရင်းက အတိတ်တို့နာအား ချစ်ကြင်နာသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်သည်။ လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်ဆေနတ်ကို အတိတ်တို့နာအား လှမ်းပေးသည်။ ဆက်လျှောက်သွားသောအခါ လမ်းတစ်ဝက်မှ ဆီးကြိုနေသည့် အစ်မ “မိချီလစ်” နှင့် ဆုံမိသည်။ သူ့အစ်မသည် သူ၏ နက်မှောင်လှပသော ဆံပင်များအား ဟာသံပဒါးရောင် အဝတ်စုံဖြင့် စည်းထားသည်။

တဲတဲခါးဝမှ စောင့်ကြိုနေသူမှာ သူ့အမေ။ အမေမျက်နှာသည် လန်းဆန်းရွှင်မြူးလျက်ရှိ၏။ သူ့သား ပြန်လာသည်ဟူသော သတင်းကို ကြားရသဖြင့် တဲအတွင်းမှ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်လာရဟန်တူသည်။

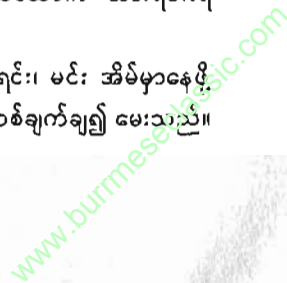
သားနှင့် မျက်နှာချင်း တွေ့လိုက်ရသော်လည်း ဝမ်းသာအယ်လဲ နှုတ်မဆက်နိုင်သေး။ တဲအတွင်း၌ အရိပ်ခို၍ ရပ်နေသော ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် ပထမဆုံး တွေ့ခွင့်ပေးဖို့က ရှိနေသေး၏။ သူသည် သားရင်းဝင်သာအောင် ရှေ့မှ ဖယ်ပေးသည်။

ကိုင်လိုဂါ၏ မျက်နှာထားသည် တည်ငြိမ်လွန်းလှ၏။ ထုံပေပေနှင့် ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားသည့် အနေအထားဖြစ်၏။ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဘာကိုမှ အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖမ်း၍မရ။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးများကတော့ သူ့အား လိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုနေကြောင်း ဖော်ပြနေသည်ဟု သားရင်းက ထင်သည်။

တဲထဲတွင် စုဝေးရောက်ရှိနေကြသည့် လူအုပ်မှာ နည်းနည်းနော့နော့ မဟုတ်။ တဲခါးဝမှ ရပ်ကြည့်နေသူများနှင့် တဲအတွင်းမှ ရပ်ကြည့်နေသူများ၏ ရှေ့မှောက်တွင် သားအဖေသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အားရပါးရ ပွေ့ဖက်လိုက်ကြသည်။

“မင်း အခုထိ အသက်ရှင်နေတုန်းပဲနော် သားရင်း၊ မင်း အိမ်မှာနေဖို့ ပြန်လာတာလား” ဟု သူ့အဖေက သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက်ချ၍ မေးသည်။

* * *

(၁၄)

ထိုညက သားရင်းသည် သူ့မိသားစု၏ ရင်ငွေကို ခိုလှုံ၍ အိပ်ရသည်။ သူသည် သူ့ အိပ်နေကျ နေရာမှာပင် အိပ်သည်။ သူ့အား ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြ သူများသည် သူ့ပတ်ပတ်လည်၌ သူနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် ရှိနေကြသည်ဟူသော ခံစားမှုသည် သူ့ရင်ထဲ၌ အပြည့်ရှိနေသည်။

သူတို့၏ စိုပြည်သော အညိုရောင် အသားအရေ၊ သူတို့၏ မီးခိုးရောင် သမင်ရေ၊ တောက်ပသော အသွေးအရောင်ရှိသည့် သရက်ထည် အဝတ်အစား များနှင့် သူတို့၏ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် တစ်လှည့်ဖြစ်နေသည့် အသက်ရှူသံများ။

ဤအရာအားလုံးသည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့လျက်ရှိသည်။ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကတည်းက ဤအင်ဒီးယန်းတံနှင့် ဤအင်ဒီးယန်းမိသားစု အနံ့များကို ရှူရှိုက်လာခဲ့ရသော သားရင်းသည် အခုလည်း ဤအနံ့များကြောင့်ပင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်ခဲ့ရ၏။

တကယ်တော့ သူသည် ဤအရာအားလုံးကို သူ၏ မသိစိတ်ကပင် ကောင်းစွာသိနေသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဤအရာအားလုံးသည် သူ့နှလုံးသားနှင့် ဆက်သွယ်ကာ စကားပြောလျက်ရှိသည်ဟုလည်း ယူဆမိ၏။

ယခုအခါတွင် ကိုယ့်အိမ်နှင့် ကိုယ့်ရာသို့ ပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ပူပင်ကြောင့်ကြစရာ ဘာမှမရှိတော့။ နှလုံးသားအနေဖြင့် သက်သောင့်သက်သာ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ လှုပ်ရှားနေပေတော့ဟု ပြောနေသည်ထည်၏။

အမေ့ဥယျာဉ်စာအုပ်တိုက်

သူငယ်နှစ်ယောက် ဘေးမသိရန်မခံဘဲ ပြန်ရောက်လာခြင်းကို အကြောင်း ပြု၍ ရွာထဲတွင် ရက်ပေါင်းများစွာ အထိမ်းအမှတ်ပွဲများ ကျင်းပကြသည်။ သားရင်း၏ ဖခင်နှင့် ဦးလေးတို့ကလည်း သူတို့၏ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း များအား သူတို့၏ တဲများအတွင်းသို့ တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ခွင့်ထွက်ခွင့်ပြုကာ သူတို့၏ စိတ်ချမ်းသာမှုနှင့် သာယာပျော်ရွှင်မှုများကို မျှဝေခံစားစေသည်။

ပြောင်းပူးကို နွားနို့နှင့်ပြုတ်၍ လုပ်ထားသော မုန့်များနှင့် သမင်သား များပေါ် ဝက်ဝံဆီနှင့် သကြားရည် လောင်းထားသည့် ချိုမြိန်သော အစားအစာ များကို ရောက်လာသမျှ လူများအား တည်ခင်းကျွေးမွေးသည်။

စစ်သည်တော်များနှင့် မုဆိုးများသည် တစ်အိမ်မှတစ်အိမ်သို့ ကူးလာ ဆေးတံသောက်ကြသည်။ ချပေးသမျှ အစားအသောက်များကို စားကြသောက် ကြသည်။

တစ်ဖက်တွင် အနက်၊ တစ်ဖက်တွင် အဖြူ သုတ်ထားသည့် ကျောက်ခဲအနံ့ စာတုံးများကို ခွက်ကြီးများထဲတွင် ထည့်ကာ တအားကုန် လှုပ်ကြသည်။ 'အဖြူလာ၊ အနက်လာ' ဟူသော မေးသံများ၊ 'အဖြူကွ၊ အနက်ကွ' ဟူသော အော်သံများသည် ကျယ်လောင်လွန်းလှသဖြင့် တစ်ရွာလုံး ကြားကြရသည်။

ဤအသံများကြားမှပင် တတင်တင် တတောင်တောင် ခေါက်နေသည့် စောင်းသံများနှင့် ကြိမ်ပလွေမှုတ်သံများသည် အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာနေ သည်။

သားရင်းကတော့ တောအုပ်တွင်း၌ အမဲလိုက်ရခြင်းလောက် ပျော်စရာ ကောင်းသော အရာသည် ဤလောက၌ မရှိဟု တွေးသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အခုကျတော့လည်း သူသည် သူ့ရွာ၏ သာယာသော နေရာသီရက်များတွင် ကျေနပ်သာယာလျက်ရှိသည်။ ရောင်ရဲတင်းတိမ်လျက်ရှိသည်။

ထိုနောက်တော့ သူ ကြိုခဲ့ရသမျှ အရာအားလုံးသည် အိပ်မက်တစ်ခုလို ဖြစ်သွားခဲ့ရလေ၏။

မှန်ပါ၏။ အိပ်မက်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ကြာလာတော့ ထိုအိပ်မက်ထဲတွင် အရိပ်များပင် ရှိလာသည်။

နေ့စဉ် သူသတိထားမိနေသည့် အရာမှာ တခြားမဟုတ်။ အထိမ်း အမှတ်ပွဲများတွင် ရွာထဲမှ လူအားလုံး မပါဝင်ခြင်းဖြစ်၏။

အထူးသဖြင့် သူတို့တံနှင့် ခဲတစ်ပစ်ခန့် အကွာ၌ နေကြသော

အမေ့ဥယျာဉ်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ကြီးကြားလေး၏ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲများသည် သူတို့ထံသို့ လုံးဝမလာကြ။
သူတို့လူစုသည် သူတို့၏ အရင်းနှီး အခင်မင်ဆုံး မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း
များနှင့်အတူ သစ်တုံးတစ်တုံးပေါ် ထိုင်နေကြသည်။

သူတို့နားမှ သားရင်းပြတ်သွားသည့်အခါ လုံးဝ နှုတ်မဆက်။

“တကယ်လို့သာ ငါတို့ မင်း လူဖြူဦးလေးရဲ့ ဦးရေခွဲကို ခွါပြီး ယူလာ
နိုင်ခဲ့ရင် အခုလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးကွာ” ဤ များဝက်က သားရင်းနားကပ်၍
တီးတိုးပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဂရုမစိုက်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့အဖေက ပြောတယ်၊ မကြာခင် မေ
ပျောက်သွားမှာပါတဲ့၊ အချိန်က အသားပုပ်ကို ခြောက်သွေ့သွားအောင် လုပ်သလို
ဖြစ်သွားမှာပါ”

သို့သော်လည်း ကစ်လ်ဘတ်ခ်မှ ကြီးကြားလေး၏ညီ ရောက်လာသောအခါ
သားရင်းနှင့် များဝက်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်စနောင့်စနင်း ဖြစ်ကြရသည်။

သူ့နာမည်မှာ ‘သစ်ပန်’ဖြစ်၍ ‘ငဆိုး’ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ သူ့ပါးစပ်
သည် ရွှေစောင်းစောင်း၊ တစ်ဖက်သားကို ပြောင်သလို လှောင်သလို လုပ်နေသည့်
နယ်ရှိသည်။

သူနှင့်အတူ မျက်စိတစ်ဖက်တည်းသာရှိသော သူ့ယောက်ျားမ ‘ဟိုက်ဘင့်’
ပါလာသည်။

နောက်တစ်ဦးမှာ ‘နစ္စကစ်တွန်း’ဆိုသူဖြစ်၏။ ‘ဆေးမင်ကြောင်’ဟု
အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ဦးခေါင်းမှ ခြေထောက်အထိ တစ်ကိုယ်လုံး ဆေးမင်ကြောင်
များ ထိုးထားခြင်းကြောင့် မှည့်ထားသည့် နာမည်ဖြစ်သည်။

သူနှင့်လိုက်လာကြသည့် အခြားလူများထဲတွင် ရှာဝါနီစ် အင်ဒီးယန်း
တစ်ဦးဖြစ်သော ‘ချီတုံး’ဆိုသူ ပါလာသည်။

သူတို့တွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ၊ စစ်ပုဆိန်များ၊ စစ်တင်းပုတ်များ၊
အစားအစာအိတ်များနှင့် သံစည်ပိုင်းတစ်လုံး ပါလာသည်။

စည်ပိုင်း၏ ထိပ်တစ်ဖက်ကို သမင်ရေအုပ်ထားသည်။ သစ်ပန်သည်
သူ၏ ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲများနှင့်အတူ ကိုင်လိုဂါ၏တံနှင့် ကပ်နေသော ‘ရွာဘုံ
အိမ်’သို့ သွား၍နေကြသည်။

ဘုံအိမ်ထဲရောက်သည့် အချိန်မှစ၍ သူတို့သည် ဗုံများကို ဆူညံစွာ
တီးနေကြသည်။

သူ့အဖေ၏ မျက်နှာထားကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သားရင်း
သည် ဤကိစ္စမှာ အလွန်အလေးအနက် ထားရမည် ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း
နားလည်လိုက်သည်။

သူ ပြန်ရောက်ချိန်မှစ၍ သူ့အဖေသည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသည် အရိပ်လက္ခ
ဏာများ ပြခဲ့၏။

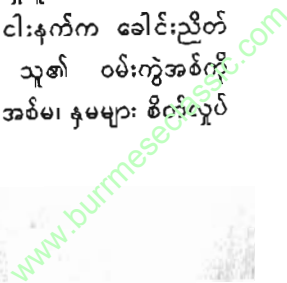
အခုတော့လည်း သူ့အဖေသည် ယခင်ကလို မဟုတ်။ ချက်ချင်းပင်
ပြောင်းလွဲသွားသည်။ ရယ်မောစရာများကိုပင် မပြောတော့။

သူသည် မှုန်တေတေ မျက်နှာထားဖြင့် ဗုံသံများကို နားထောင်သည်။
လက်စားချေရေးနှင့် စစ်တိုက်ရေးအတွက် စပ်ဆိုထားသည့် သီချင်းများ
ကိုလည်း ဂရုတစိုက် နားထောင်သည်။

“လူဖြူတွေဟာ ဘယ်အချိန်ကာလကျမှ အသိတရားရကြမှာလဲ”ဟု
ကိုင်လိုဂါက ရေရွတ်သည်။

“သူက အင်ဒီးယန်းကိုပြောတယ်၊ ငါ့ညီ ငြိမ်းချမ်းရေး လုပ်ကြရအောင်
တဲ့၊ အင်ဒီးယန်းက စစ်ပုဆိန်ကို မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်တယ်၊ သူက သစ်ပင်ငုတ်တို့ကြီး
အောက် မြေအနက်ကြီးတူးပြီး မြှုပ်တာ၊ သူကတော့ သူ့နောင်တော် လူဖြူကို
ယုံကြည်တယ်၊ သူ့အစ်ကို လူဖြူဆီသွားလည်တယ်၊ အဲဒီအခါမှာ သူ့အစ်ကို
လူဖြူက သူ့အိမ်ကိုလာလည်တဲ့ စဉ်သည် အင်ဒီးယန်းကို သတ်တယ်၊
လူဖြူအနေနဲ့ သူ့အိမ်ထဲဝင်လာတဲ့ မြေတစ်ကောင်ကို သတ်သလိုပဲ သဘော
ထားတယ်၊ လူဖြူက တခြား အင်ဒီးယန်းတွေကို ပြောတယ်၊ ငါ့ညီတို့ ဘာဖြစ်
လာတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ စစ်မတိုက်ကြတာလဲ၊ ဘာကြောင့် စစ်ပုဆိန်ကို
ပြန်မဖော်သေးတာလဲလို့ ပြောတယ်၊ လူဖြူတွေဟာ စွမ်းအားရှင်ရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့
သတ္တဝါတစ်မျိုးပဲ၊ သူ့စိတ်သဘောထားကို ခန့်မှန်းရတာ သိပ်ခက်တယ်၊
သူ့ကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီး နားဝင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သူဟာ
မိဘရဲ့ ဆုံးမမှုကို မရခဲ့တဲ့ အလိုလိုက်ထားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သိပ်တူတယ်၊
သူ့မှာ အဆိုးနဲ့အကောင်း ခွဲခြားနိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်မရှိဘူး”

များဝက်၏ အဖေ ဆူမာကက သို့မဟုတ် ငါးနက်က ခေါင်းညိတ်
သည်။ သို့သော်လည်း လူကြီးများ၏နောက်တွင် သူ၏ ဝမ်းကွဲအစ်ကို
များဝက်နှင့် ရပ်နေသော သားရင်းသည် သူ့အမေနှင့် အစ်မ၊ နှမများ စိတ်ပူပူ
ရှားနေကြသည်ကို သတိပြုမိသည်။

သူတို့သည် စစ်သားစုဆောင်းရေးကိစ္စ ပြောနေသကြားကတည်းက မငြိမ်မသက် ဖြစ်လာကြခြင်းပေတည်း။

“ဒီပုံစံနဲ့ ကြည့်ကြပါ”

ဘုံအိမ်ဆီမှ ကြီးကြားလေး၏ညီ အသံကို ထပ်၍ကြားကြရသည်။

“ကျုပ်အစ်ကိုရဲ့ကိစ္စဟာ အသံအကျယ်ကြီး ထွက်လာတာပါ။ ဒီကိစ္စဟာ သွေးကို တောင်းခံနေပါတယ်၊ ကောင်းကင်ဘုံ မြင်ကွင်းထဲမှာ အမြင့်ဆုံး နေရာကို ရောက်နေပါတယ်”

“ဒီကိစ္စမှာ လူတိုင်း လိုက်ဖို့မလိုပါဘူး” ဟု သားရင်း၏ အမေက အရဲစွန့်၍ ပြောသည်။

“ငါကတော့ လူတိုင်းထဲက လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဟ”

သားရင်းအဖေ၏ အစ်ကို ငါးနက်က ပြန်ပြောသည်။

“ငါ့သားက ကြီးကြားလေးရဲ့အဖော်၊ သူ့ဦးရေခွဲ အခွာခံရတဲ့အချိန်က သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူ တစ်ခရီးတည်း သွားနေကြတာ၊ ငါက ဘယ်လိုလုပ် ပြီး ဒီကိစ္စကို ကျောခိုင်းလို့ ဖြစ်မှာလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ကျောနဲ့ ကျုပ်ကျောဟာ ကျယ်လွန်းအားကြီးနေတော့ ကျော ခိုင်းဖို့ မလွယ်ဘူး” ဟု ကိုင်လိုဂါက အလေးအနက် ထောက်ခံသည်။

“ကျုပ်သားဆီ သွားလည်ရင်းနဲ့ ကြီးကြားလေး အသက်ဆုံးရတာ၊ သူသေတာ ကျုပ်သားရဲ့ လူဖြူရွာမှာ သေရတာ”

“တကယ်လို့ တော်တို့က မဖြစ်လို့သွားမယ်ဆိုရင် သားရင်းနဲ့ များဝက် တို့ကို ခေါ်မသွားကြပါနဲ့၊ သူတို့ဟာ ကလေးတွေပဲ ရှိပါသေးတယ်” ဟု သားရင်း၏ အမေက တောင်းပန်သည်။

အဖေနှစ်ယောက်ထံမှ အဖြေမရ။

သူတို့ဖခင်များနောက်မှ သားရင်းနှင့် များဝက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လိုက်ချင်နေကြသည်ကို လူတိုင်းက ရိပ်မိကြ သည်။

ရွာဘုံအိမ်ထဲရှိ စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့မှ စစ်သီချင်းများကို ကြားရသောအခါ နှစ်ဦးစလုံး စိတ်ဓာတ်တက်ကြွ လှုပ်ရှားခဲ့ကြသည်။

သီဆိုသံများကြောင့် စိတ်အလွန် လှုပ်ရှားနေကြသော လူငယ်နှစ်ဦးသည်

ဦးရေခွဲခွာသည့်အခါ ဟစ်အော်လေ့ရှိသော အော်သံများ ကြားလိုက်သည့်အခါ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်လာကြသည်။

“အူး... ဝူး... ဝူး... ဝူး... ဝူး... ဝူး”

ရှည်လျားစွာအော်လိုက်သည့် အသံသည် သူတို့သွေးများကို မီးဖိုပေါ်တင်၍ အပူပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

နှစ်ဦးစလုံး စစ်ပုဆိန်နှင့် ခုတ်သည့်ဟန်၊ ဦးရေခွဲခွာသည့် ဟန်များကို ပြုလုပ်မိကြသည်။

သားရင်း၏ အမေသည် ဘေးမှနေ၍ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကြည့်နေ သည်။

“ကိုင်လိုဂါရယ် စဉ်းစားပါဦး၊ ကျုပ်တို့သားကို ဖမ်းမိသွားရင် လူဖြူတွေက ဘာလုပ်မယ်လို့ တော်ထင်သလဲ၊ သူတို့ကို သစ္စာဖောက်တယ်ဆိုပြီး မီးနဲ့ရှို့ သတ်မှာ”

“မိန်းမရယ်၊ အိမ်မှာနေပြီး ချက်တဲ့ပြုတ်တဲ့ အလုပ်ပဲလုပ်ပါ” ဟုကိုင်လိုဂါ က ဟန့်တားသည်။

“ဒီကိစ္စမှာ ငါ ရွေးစရာလမ်းမရှိဘူး၊ သားရင်းဟာ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လှန်းနီး အရွယ်ပဲ၊ ရွာမှာနေခဲ့မယ်ဆိုရင် သူ့အတွက် ဘယ်ကြည့်ကောင်းမှာလဲ၊ ငါတို့ အပေါင်းအသင်းတွေကလဲ သူ့ကို လူဖြူတစ်ယောက်လို့ ပြောကြတော့မယ်၊ တွေ့တယ် မဟုတ်လားဟေ့၊ လူဖြူဖို့ သူ့လူဖြူတွေကို မတိုက်ချင်တော့ဘူးလို့လဲ စွပ်စွဲကြတော့မယ်”

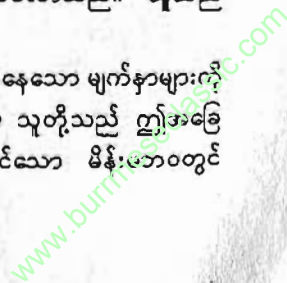
“ဒါပေါ့” ဟု သူ့ယောက်ဖက သဘောတူ ထောက်ခံသည်။

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သူလိုက်ချင်စိတ်ရှိမှသာ လိုက်ပါ၊ မလိုက်ချင်ရင် နေခဲ့နိုင်တယ်” ဟု ကိုင်လိုဂါက ထပ်ပြောသည်။

“ကျုပ် လိုက်မယ်”

သားရင်းက လျင်မြန်စွာ ဝင်ပြောသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားသည့် ပျော်ရွှင်မှု ဝင်လာသည်။ သူသည် တောင့်တောင့်မတ်မတ် ပြင်၍ရပ်သည်။

သူ့အမေနှင့် အစ်မများ၊ နှစ်မများ၏ စိတ်ထိခိုက်နေသော မျက်နှာများကို မမြင်အောင် အကြည့်ကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားသည်။ သူတို့သည် ဤအခြေ အနေမျိုးကို နားလည်ရမည်ဟု မျှော်လင့်၍ မရနိုင်သော မိန်းမဘဝတွင်

ရောက်နေသူများ မဟုတ်ပါလော။

ကိုင်းလိုက်နှင့် ငါးနက်တို့က သူတို့၏ သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ စစ်ဆင်ရေး အဖွဲ့သို့သွား၍ ဆက်သွယ်လိုက်သောအခါ ကြိုကြားလေး၏ ဆွေမျိုးသားချင်း သူငယ်ချင်းများနှင့် သားရင်းတို့အကြားရှိ မပြေလည်မှု အကြိတ်အခဲသည် များစွာလျော့သွားသည်။

စစ်ထဲသို့ ပါးတစ်ဖက်တွင် ဒဏ်ရာကြီးနှင့် 'တောင်အောက်'ကလည်း ဝင်သည်။

ခြေတစ်ဖက် မသန်သော်လည်း ရွာထဲတွင် အပြေးအသန်ဆုံးဟု ပြောစမှတ်ပြုခဲ့နေရသော 'ပက်ပါလီစတန့်' သို့မဟုတ် 'တိတ္တီ' ဝင်သည်။

စစ်ထဲဝင်လာကြသူများမှာ အများအပြားပင်ဖြစ်သည်။

အင်ဒီးယန်းတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံအရ စစ်ကြေညာတိုက်ခိုက်ရန် စတင်၍ အကြံပြုသူသည် စစ်ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ရသည်။

အခုလည်း စတင်၍ အကြံပေးသူမှာ သစ်ပန်ဖြစ်၍ သူပင် စစ်ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာပြီး ကျန်လူစုက နောက်လိုက်များ ဖြစ်လာကြ၏။

သစ်ပန်က သူ့ပစ္စည်းများကို ချည်နှောင်ထုပ်ပိုးသည့်အခါ ကျန်လူစုကလည်း ချည်နှောင်ထုပ်ပိုးကြသည်။

သစ်ပန်က သူ၏ သေနတ်၊ စစ်ပုဆိန်နှင့် စစ်တင်းပုတ်များကို ယူသည့်အခါတွင်လည်း ကျန်လူများက သူတို့ လက်နက်များကို ယူကြသည်။

ဦးရေခွဲများနှင့် သုံးပန်းများမပါဘဲ ပြန်မလာပါဟု ကတိပေးသည့် စစ်သီချင်းကို သစ်ပန်က ဆိုသောအခါတွင်လည်း အားလုံးက နောက်မှ သံပြိုင်လိုက်ဆိုကြသည်။ သံပြိုင်ဟစ်ကြွေးနေသည့် အသံများသည် စစ်ပွဲဝင်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည့် ရှေးဟောင်း လူမျိုးတစ်မျိုး၏ အပြုအမူများနှင့် တူလှ၏။

သားရင်းသည် ယခင်က သူ မရခဲ့ဖူးသေးသော အရသာတစ်မျိုးကို ခံစားနေရသည်။ လူရိုင်းတစ်ယောက်၏ ချိုမြိန်သော အရသာပေးတည်း။ သူ့မျက်စိရှေ့တွင် သွေးနှင့်တူသော အနီရောင်များကို မြင်နေရသည်။

ထို့နောက် သစ်ပန်က ရွာဘုံအိမ်ထဲမှ အရင်ဆုံးထွက်သည်။ ကျန်လူအားလုံးက တစ်ဦးချင်းစီ တန်းစီ၍ နောက်မှလိုက်ကြလေသည်။

များဝက်နှင့် သားရင်းတို့သည် နောက်ဆုံးမှ လိုက်ကြရသည်။ သားရင်း၏ စိတ်အာရုံတွင် သူ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ရွာမှထွက်စဉ်ကအဖြစ်ကို ပြန်၍ မြင်

ယောင်နေသည်။

ထိုစဉ်က ဆားမှ ရပ်ကြည့်နေကြသူများသည် ယနေ့ ပုံစံအတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ သူ့အမေနှင့် သူ့အစ်မများ နှမများ။ သူ့အဒေါ်နှင့် ဝမ်းကွဲ သားချင်းများ၊ သူ့သူငယ်ချင်းများနှင့် အိမ်နီးနားချင်းများ။

ထိုလူအားလုံး၏ မျက်စိအောက်တွင် သူ့အဖေက သူ့အား ခွေးတစ်ကောင်ဆွဲသလို ဆွဲသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အခုတစ်ခေါက်တွင်မူ သူသည် စစ်သည်တော်တစ်ဦးအဖြစ် ရွာမှထွက်ရခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဆေးရောင်နံ့ ခြယ်ထားသည်။ သူ့မျက်ခုံးမွှေးများနှင့် ဆံပင်များကို နတ်ယူထားကြသည်။ သူ့ကျောပေါ်တွင် အထုပ်လစ်ထုပ်ပိုး၍ သူ့လက်နှစ်ဖက်သည် တစ်ဖက်က စစ်ပုဆိန်ကိုကိုင်ပြီး ကျန်တစ်ဖက်က ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုကိုင်၍ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကြေးဝါဒင်နှင့် သပ်ရပ်လှသော သူ့သေနတ်ကို လူတိုင်းက မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ရွာကိုမမြင်ရတော့သည့် နေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သစ်ပန်က သူ့သေနတ်ကို မိုးပေါ်သို့ထောင်၍ တစ်ချက်ပစ်သည်။

ကျန်လူစုကလည်း လိုက်၍ပစ်ကြသည်။ ရွာထဲ၌ ကျန်ခဲ့သည့် လူများအား နှုတ်ဆက်ခြင်းနှင့် ကတိပေးခြင်းပေးတည်း။

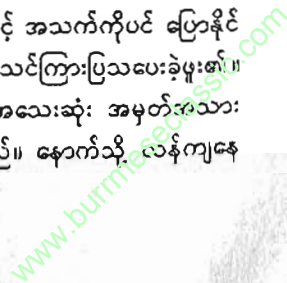
သစ်ပန်က စစ်အဖွဲ့အတွက် လမ်းပြအဖြစ် တိတ္တီကို ရွေးသည်။ ဤအပြုအမူသည် သူ့အဖေအား မခန့်မည်းပြုရာ ရောက်သွားသည်ကို သားရင်းက သိသည်။

ဘာကြောင့်နည်း။

တောတွင်းရှိ အမှတ်အသားများကို သိရာ၌ သူ့အဖေသည် ပြိုင်ဘက်ကင်းသူဖြစ်၏။ သူ့အဖေထက် ပို၍တော်သူဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမရှိ။ သူ့အဖေသည် အလွန်သတိကြီးစွာထားပြီး လျှို့ဝှက်စွာ သွားတတ်သော သူစိမ်းတစ်ယောက်ကိုပင် ခြေရာခံ၍ လိုက်နိုင်သူဖြစ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထိုသူ၏ လူမျိုးစုအမည်နှင့် အသက်ကိုပင် ပြောနိုင်သည်။ ဤအနုပညာရပ်ကို သားရင်းအား မကြာခဏ သင်ကြားပြသပေးခဲ့ဖူး၏။

မြေကြီးပေါ်၌၊ ချုံများပေါ်၌ ကျန်ခဲ့သည့် အသေးဆုံး အမှတ်အသားကလေးကိုကြည့်ပြီး မည်ကဲ့သို့ ကောက်ချက်ချရမည်။ နောက်သို့ လန်ကျနေ

သည့် သစ်ရွက်တစ်ရွက် သို့မဟုတ် အောက်သို့ငိုက်ကျနေသည့် မြက်ပင်တစ်ပင်ကိုကြည့်၍ မည်ကဲ့သို့ အဆုံးအဖြတ်ပြုရမည်။ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်၌ ကပ်နေသည့် ရွှံ့စက်ကလေး တစ်စက်နှင့် လန်နေသည့် ကျောက်စရစ်ခဲတစ်လုံးကိုကြည့်၍ မည်ကဲ့သို့ ယူဆရမည်။ ဆီးနှင်းပြင်ပေါ်၌ တစ်ခုပေါ်တစ်ခုထပ်ကာ ရှုပ်ထွေးနေသည့် ခြေရာများကိုကြည့်၍ လူတစ်ယောက် သို့မဟုတ် အများကြီးဟု ခွဲခြားသိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမည် စသည် စသည်များကို သားရင်းအား လက်တွေ့ပြု၍ သင်ကြားပေးခဲ့ဖူးလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယနေ့ ရင်ဆိုင်ရသည့် ဖြစ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ သားရင်း၏ ဖခင်သည် ဒေါသဖြစ်သည့် လက္ခဏာလည်း မပြ။ စိတ်ထိခိုက်သည့် အရိပ်အငွေ့လည်းမရှိ။

ထို့ကြောင့် သားရင်းကလည်း သူ့အဖေလိုပင် အေးအေးဆေးဆေးနေလိုက်သည်။

သစ်ပန်နှင့် တိတ္တိတို့နောက်မှ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်ပင် လိုက်သွားသည်။ သွားနေရသည့်လမ်းမှာ သူနှင့် များဝက်တို့ ယခင်က မရောက်ခဲ့ဖူးသော လမ်းဖြစ်သည်။

နေရောင်ခြည် ကျဆင်းနေပုံကို ကြည့်၍ သူတို့ အခုသွားနေကြသည်မှာ အရှေ့လေနှင့်အတူ သွားနေကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု သားရင်းက သိနေသည်။

ရေစီးသန်လှသော အိုဟိုင်းယိုးမြစ်ကို ကူးဖြတ်ပြီး တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့မရောက်ဖူးသည့် တောင်ကုန်းများကို တက်ကြရသည်။

တောင်ကြားတစ်ခု အတွင်းမှ တောအုပ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့ လူစုခွဲကြသည်။ ငါးနက် ခေါင်းဆောင်သောအဖွဲ့က လာလမ်းအတိုင်း ဆက်၍သွားကြရမည်ဖြစ်၏။ လူဖြူတို့၏ နေအိမ်များရှိသည်ဟု တိတ္တိက ညွှန်ပြနေသော နေရာသို့ ချီတက်ရန်အတွက် သစ်ပန်နှင့် ကိုင်လိုဂါတို့ ပါဝင်သော အခြားတစ်ဖွဲ့က တောင်ဘက်သို့ ထွက်ကြသည်။ တောင်တန်း၏ အခြားတစ်ဖက်ရှိ စမ်းချောင်းတစ်ခုတွင် အားလုံး ဆုံကြရမည်ဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ သူငယ် နှစ်ယောက်သည် ငါးနက် ဦးဆောင်သောအဖွဲ့နှင့် လိုက်ကြရသည်။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် သူတို့ တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံး ပြန်ဆုံမိကြသည်။ သားရင်းသည် သစ်ပန်တို့အဖွဲ့မှ တိုက်ခိုက်လုယူလာသော ပစ္စည်းများကို

ချက်ချင်းသတိထားမိသည်။ သားရင်း၏ သွေးခုန်နှုန်းသည် မြန်လာသည်။ အပူချိန်တိုင်း ကိရိယာမှ ပြဒါးတက်သလို တက်လာသည်။ တခြားကြောင့်မဟုတ်။ သစ်ပန်တို့နှင့် ပါလာသော ဦးရေခွဲများကို မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

ဦးရေခွဲတစ်ခုမှာ အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်သည်။ အရောင်က အညို၊ သံချေးတက်နေသော သံပြားတစ်ချပ်နှင့် တူသည်။ နောက်တစ်ခုမှာ မွဲပြာပြာ အဆင်းရှိသည်။ အငယ်ဆုံးတစ်ခုမှာမူ မိုးမခသားရောင် ဆံပင်ရှည်နှင့်ဖြစ်သည်။

“ဒါတွေမြင်ရတော့ ငါ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာလဲ” ဟု များဝက်က ရေရွတ်သည်။

ထိုသူ မီးဖိုခား၌ ဝိုင်း၍ထိုင်မိကြသောအခါ သူငယ်နှစ်ယောက်သည် ယနေ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် စစ်ပွဲသတင်းကို နားထောင်ခွင့်ရကြသည်။

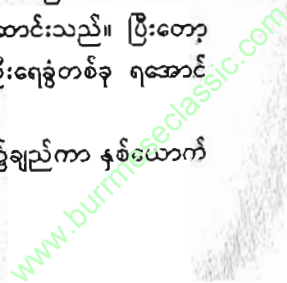
အင်ဒီးယန်း စစ်သည်များသည် အင်ဒီးယန်း သစ်တောများကို တရားဥပဒေမဲ့ ခုတ်လှဲ၍ တည်ဆောက်ထားသော လူဖြူတို့များဆီသို့ အသံမကြားအောင် ချဉ်းကပ်သွားခဲ့ကြသည်။ အောင်မြင်စွာ အလစ်ဝင်ရောက်၍ စီးနင်းတိုက်ခိုက်ကြသည်။

ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေသော လူဖြူများသည် သူရဲဘောင်ကြောင့် စွာဖြင့် ပြန်လည်ခုခံ တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစားခြင်း၊ ရှိခိုးဦးတင် တောင်းပန်ခြင်းစသည်များ ပြုကြသည်။ သူတို့အား လုံးဝ အကူအညီမပေးနိုင်တော့သည့် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်အား အော်ဟစ် တမ်းတကြသည်။

တိုက်ပွဲသတင်းကို နားထောင်ရင်း သားရင်းနှင့် များဝက်တို့သည် ဦးရေခွဲများကို ခြောက်သွေ့သွားအောင် မီးကင်နေကြသူများအား စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ ဦးရေခွဲ ခွာယူလာသူများသည် သူတို့ပစ္စည်းများကို ရဲရဲနီနေသော စည်ပတ်သံပြားပေါ်၌ ဖြန့်တင်ကာ ညီညာချောမွတ်သွားအောင် သူတို့ဓားများဖြင့် ခြစ်ထုတ်ပစ်နေကြသည်။ ဓားနှင့် တစ်ကြိမ်လှီးထုတ်လိုက်တိုင်း အသားလွှာတစ်စသည် ထွက်ကျလာစမြီ။

များဝက်က ထိုအစအနများကို ကောက်ယူစုဆောင်းသည်။ ပြီးတော့ သမင်ရေ အပ်ချည်ကြိုးဖြင့် သူ့အတွက် ယာယီသုံး ဦးရေခွဲတစ်ခု ရအောင် ချုပ်သည်။

ပြီးသွားသည့်အခါ ဦးရေခွဲအတူကို ဝါးတစ်လုံး၌ချည်ကာ နှစ်ယောက်

သား ထိုဝါးလုံးကို လှည့်ပတ်ပြီး ကကြသည်။ ပါးစပ်မှလည်း လူဖြူများအား ပြောင်လှောင် သရော်သည့် သီချင်းများနှင့် အောင်ပွဲခံ သီချင်းများကို ရောက်တတ် ရာရာ အော်ဟစ်သီဆိုကြသည်။

သို့သော်လည်း တစ်ချိန်လုံးလိုလို ပိုင်ရှင်များ စွန့်ပစ်လိုက်သည့် ဦးရေခွဲ အပိုင်းအစများထဲမှ မိုးမခရောင် ဆံပင်ရှည်ရှည်နုနုနှင့် ဦးရေခွဲစကို မြင်လိုက် တိုင်း သားရင်း၏ သွေးလည်ပတ်မှုသည် ရပ်တော့မည့်နယ် ဖြစ်ဖြစ်သွားသည်။

သူ၏ လူဖြူအမေအား သူတို့ အင်ဒီးယန်း လူမျိုးများက ကလေး တစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းခွံ ခွာယူနေသည်ကို သူ လုံးဝမမြင်ဖူးခဲ့ပါဟု ပြောခဲ့ ဖူး၏။ သူသည် ယခုအခါ ထိုစကားကို မေ့ပျောက်သွားရန် အားထုတ်နေရ လေပြီ။

ထိုညက အိပ်ရာပေါ် မလှဲမီ သားရင်းသည် သူ့အဖေနှင့် စကားပြောသည်။ “ဒါဆိုရင် လူဖြူ ကလေးသူငယ်တွေဟာလဲ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရန်သူတွေပဲ လား အဖေ”ဟု သူက မေးသည်။

သူ့အဖေက အဖြေမပေး။ သူသည် အထီးကျန် ဖြစ်လွန်းလှသော မျက်နှာထားဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေသည်။ သူ့အရိပ်အခြည် ကြည့်ရသည် မှာ ဤကိစ္စ သူနှင့် ဘာမှပတ်သက်ဆက်စပ်ခြင်း မရှိဟု ပြောချင်နေသည့်နယ်ရှိ သည်။

သို့သော်လည်း သူငယ်တစ်ယောက်၏ ဦးရေခွဲကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ သစ်ပန်က ဒေါသတကြီးနှင့် လှမ်းပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့လဲ ငါတို့ ရန်သူတွေပဲ၊ ငါ့အစ်ကို ကြီးကြားလေး ဟာ လူငယ်လား၊ အဘိုးကြီးလား၊ သူဟာ လူငယ်တစ်ယောက်လိုပဲ ပြောရမယ်၊ အသက်မှ သိပ်မကြီးသေးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဦးလေး လူဖြူက သူ့ကို သတ်ပစ်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ရှင်းသွားပါပြီ အစ်ကိုရယ်”ဟု သားရင်းက တလေးတစား ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ မသိနားမလည်မှုကို မေ့ပစ်လိုက်ပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့လူတွေက ကလေးသူငယ်တွေ တိုက်ခွဲကြတယ်ဆိုတာ ကျုပ် မသိလိုပါ”

သူ့စကားကို တစ်ဖက်မှ လက်မခံနိုင်သည့် သဘောမျိုးဖြင့် ပြန်ပြောနေ သံကို ကြားရသောအခါ သားရင်း အံ့အားသင့်လျက်ရှိသည်။

“ညီငယ် ငါ ကလေးတွေကို မတိုက်ခဲဘူး၊ တို့အပြန်မှာ ဒီကောင်

မလေးကို ငါ သုံးပန်းအဖြစ် ခေါ်သွားသင့်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးတစ်ယောက်က ငါတို့ကို ခရီးမတွင်အောင် နှောင့်ယှက်နေတော့ ခက်တယ်၊ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို သယ်သွားခဲ့မယ်အစား ဦးရေခွဲကို သယ်သွားရတာက တို့အတွက် ပိုပြီး သက်သာတယ်ကွ”

သားရင်းက နောက်ထပ် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ပေ။ သို့သော်လည်း သစ်ပန်၏ မျက်လုံးနက်နက်များက သူ့လို သူငယ်နှုပ်စားတစ်ယောက်၏ ဝေဖန်ချက်ကို မနစ်သက်ကြောင်း ဖော်ပြနေကြမုန်း သတိထားမိသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူတို့သည် မြစ်ကျယ်ကြီး တစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက် သွားကြသည်။

မြစ်၏ အကြောက်မှလာသော ‘တောင်အောက်’နှင့် ဆုံမိကြသည်။ တောင်အောက်က လူဖြူများ၏လှေတစ်စင်း မကြာသေးမီက ဖြတ်သွားကြောင်း၊ သူတို့လူစု တစ်နာရီခန့်သာ စော၍ရောက်လာပါက ထိုလူဖြူလှေအား ကမ်းသို့ ကပ်အောင် ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ပြီး တိုက်ခိုက်လုယက်ကြမည်ဆိုလျှင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များနှင့် ယမ်းများ အများအပြား ရန်ငံဖို့ရှိကြောင်း သတင်း ပေးသည်။

သူ့သတင်းကြောင့် အင်ဒီးယန်း စစ်သည်များသည် တက်ကြွလှုပ်ရှားလာ ကြ၏။ သူတို့ ချက်ချင်း အစည်းအဝေး အမြန်ဆုံး ပြုလုပ်သည်။

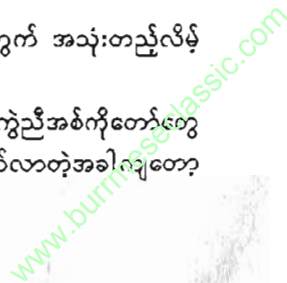
ဤနေရာမှ နောက်တစ်စင်း လာသည်အထိ စောင့်မည်ဟု သဘောတူ ကြသည်။ ဤမြစ်သည် လူဖြူများ အသွားအလာ အများဆုံးသော မြစ်ဖြစ်၏။

ကွက်ကလ် ပြည်နယ်များမှ လူဖြူ အများအပြားသည် အနောက်ဘက်သို့ ကူးသွားလာရာ ရေလမ်းအဖြစ် ဤမြစ်ကို အဓိကထား၍ အသုံးပြုနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်ခါတစ်ရံ ကုန်သည်များနှင့် အင်ဒီးယန်းတို့၏ မြေများကို ခိုး၍ နေရန် လာကြသည့် လူဖြူများသည်ပင်လျှင် ဤမြစ်ပြင်ပေါ်၌ လှေများနှင့် လှုပ်ရှားသွားလာတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ အခု ခင်ဗျားရဲ့သားဟာ အလုပ်တစ်ခုအတွက် အသုံးတည့်လိမ့် မယ်”ဟု သစ်ပန်က ကိုင်လိုဂါအား ပြောသည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် သူ့အနေနဲ့ သူ့ရဲ့ လူဖြူ ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုတော်တွေ ကို ခေါ်ပေးနိုင်မှာပါ၊ သူ ခေါ်ပေးလို့ လှေအနား ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့

ကျပ်တို့က ယမ်းတောင့်နဲ့ ပုဆိန်သုံးပြီး ဝိုင်းတိုက်ကြတာပေါ့။”

သားရင်းကတော့ သူ့ကြံ့ရသည်အဖြစ်ကို အလွန်ထူးဆန်းသည်ဟု တွေးသည်။ သူ၏ အင်ဒီးယန်း ညီအစ်ကိုများကြား၌ နေထိုင်ရသည့် အခုလို ညမျိုးကျခါမှ သူ့လူဖြူအဖေနှင့် အမေကို အိပ်မက်မက်ခြင်းသည် အံ့ဩဖွယ်ရာတစ်ခုဖြစ်နေသည်။

အိပ်မက်ထဲ၌ လူဖြူအဖေနှင့် အမေကို တွေ့ရသည်မှာ အပြင်မှာ တကယ် အသက်ထင်ရှား တွေ့နေရသည့်နှယ်ရှိလှ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်နေရသည့် အချိန်မှာ ဆောင်းတွင်းဖြစ်၍ သူတို့က သူ့အား စွပ်ဖားလှည်းနှင့် နောက်မှလိုက်နေသည်။

ဆီးနှင်းပြင်ပေါ် ပြေးသွားနေသည့် စွပ်ဖားလှည်းပေါ်မှ “ဂျန်နီ... ဂျန်နီ” ဟူသော ခေါ်သံများ ကြားနေရသည်။

ထို့နောက် ရုတ်တရက် စွပ်ဖားလှည်းသည် လှေတစ်စင်း ဖြစ်သွားပြီး ဆီးနှင်းများသည် ရေတွေဖြစ်ကုန်သည်။ လှေထဲတွင် သူ့လူဖြူမိဘနှစ်ပါးနှင့် ရပ်နေကြသည့် အခြား လူဖြူများ။

ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့မြင်တွေ့နေရသည်မှာ သူ့အမေသည် လူဖြူကလေးတစ်ယောက်အား ပွေထားခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် ကလေး၏မျက်နှာကို မြင်ရန် အားထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း ကလေး၏ မျက်နှာသည် အခြားတစ်ဖက်သို့ ကြည့်နေသဖြင့် မမြင်ရ။ ကလေးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ကြောက်လန့်နေပုံပေါ်၏။ နောက်ဆုံးတွင် သားရင်းသည် ကလေးကြားသော အသံကို ကြားသည်။

တခြားမဟုတ်။ သူတို့ရှေ့ဘက်ဆီမှ ရေတံခွန်သံ။

သားရင်းသည် ချွေးတွေသံတွေနှင့် လန့်နိုးလာသည်။ အခုအချိန်အထိ သူ့ လူဖြူအဖေ၏ ဦးခေါင်း၊ သူ့အမေ၏ ပုခုံးများတွင် ရစ်ပတ်လွှမ်းခြံထားသည့် အင်္ကျီရှည်ကြီးနှင့် အလန်တကြား ဖက်တွယ်နေသည့် ကလေးငယ်တို့ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်နေဆဲ။

နံနက်လင်းသောအခါ သစ်ပင်နှင့် တိတ္တိတို့က သားရင်းအား သွေးဆောင်နည်း အတတ်ပညာကို သင်ကြားပြသပေးကြသည်။

ပထမဦးစွာ သူတို့က သားရင်းအား မြစ်ထဲဆင်းပြီး စစ်ထွက်စဉ်က လိမ်းခြယ်ထားခဲ့သည့် ဆေးများကို သံနှင့်ပွတ်၍ ဖျက်ခိုင်းသည်။

ထို့နောက် လူဖြူများ၏ တံတစ်လုံးမှ ယူလာခဲ့သည့် ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ခိုင်းသည်။ ဘောင်းဘီက ရှည်လွန်းနေသဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်သင့်သည်ကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်း၍ဆွေးနွေးကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ခြေထောက်နှင့်တိုင်း၍ ရှည်နေသောအပိုင်းကို ဓားနှင့်ဖြတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။

သားရင်းအား အဝတ်ခိုင်းသည့် ဘလောက်စ်အင်္ကျီမှာလည်း သူ့နှင့်မတော်။ အသတ်ခံသွားရသည့် မိန်းကလေး၏ ပစ္စည်းဖြစ်ဟန်တူ၏။ အင်္ကျီက သေးလွန်းသဖြင့် သားရင်း၏ ကိုယ်နှင့်ကျပ်နေသည်။

သားရင်းက သူ့လက်နှင့် လက်မောင်းများ လှုပ်၍မရတော့ဟု သူတို့အား ပြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့က အင်္ကျီကျပ်ခြင်းက အရေးမကြီး၊ သားရင်းကို လူဖြူသူငယ် တစ်ဦးနှင့်တူအောင် ပြင်ဆင်ပေးဖို့သာ အဓိကဟု အဖြေပေးကြသည်။

အသက်ငယ်သည့်ပုံ ပေါက်လေလေ လူဖြူများ၏ ရက်စက်မာကျောသော နှလုံးသားများကို အရည်ပျော်အောင် လုပ်နိုင်လေ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။

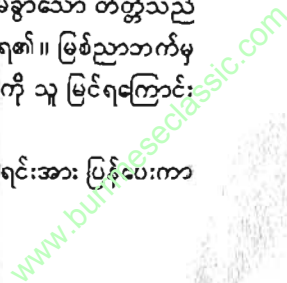
ထို့နောက်တွင် တိတ္တိက ‘ပါးရိုး’အား မြစ်ညာသို့ ခေါ်သွားပြီး လူဖြူလှေအလာကို စောင့်ကြည့်ရန် တာဝန်ချထားလေသည်။

တစ်နေ့လုံး သားရင်းသည် လှေလာနေပြီဟူသော သတင်းကို စောင့်သည်။ သို့သော်လည်း ဘာသတင်းမှ မကြားရဘဲ ထိုနေ့တစ်နေ့ ကုန်သွားသည်။ ထို့နောက် နောက်တစ်ရက်သို့ ရောက်လာသည်။

မြစ်ပြင်ပေါ်မှ ဖြတ်သန်းလာသည့် သတ္တဝါဆို၍ ငှက်များနှင့် လိပ်ပြာများသာရှိသည်။ တတိယနေ့သို့ ရောက်သောအခါ သစ်ပင်က သူတို့စောင့်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ တော်လောက်ပြီဟု ပြောသည်။ မြစ်ကိုဖြတ်သင့် မသင့်ဆွေးနွေးကာ အများဆန္ဒကို ယူကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ တာဝန်ကျရာ နေရာမှ လုံးဝမခွာသော တိတ္တိသည် သူတို့ဘက်သို့ ကဆုန်ပေါက်၍ ပြေးလာနေသည်ကို မြင်ရ၏။ မြစ်ညာဘက်မှ ကွေ့တစ်ခုကိုပတ်၍ လူဖြူလှေကြီးတစ်စင်း လာနေသည်ကို သူ မြင်ရကြောင်း ပြောသည်။

ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဘလောက်စ်အင်္ကျီများကို သားရင်းအား ပြန်ပေးကာ

အရေးတကြီး ဝတ်ခိုင်းကြသည်။ ပြီးတော့ မြစ်ထဲသို့ ဆင်းခိုင်းသည်။

“ဟေ့... ဒီမယ်၊ သေသေချာချာမှတ်ထား” ဟု သစ်ပန်းက သတိပေးသည်။

“မင်းဟာ အခုအချိန်ကစပြီး လိနာပီအင်ဒီးယန်း မဟုတ်တော့ဘူး။

မင်းဟာ လူဖြူဖြစ်သွားပြီ၊ မင်း လူဖြူစကားပဲပြော၊ လူဖြူလိုပဲလုပ်၊ လူဖြူ ငမိုက်ကောင်တွေရဲ့ နှလုံးသားက မင်းကို သနားပြီး ကူညီဖို့ မင်းအနား ရောက်လာအောင် လုပ်ရမယ် သိလား”

သူ မြစ်ထဲဆင်းသွားသည်။ ရေသည် သိပ်ပြီမအေးလှ။ သို့သော်လည်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။ သူသည် မြစ်ရေထဲတွင် အကြာကြီး ရပ်နေ သည်။

တိတ္ထိသည် အဝေးမှ မျောလာနေသည့် သစ်တုံးများအား လှေဟု အမြင်မှားလေသလားဟုပင် တွေးနေမိ၏။ သူ့နောက်မှ မြစ်ကမ်းပါးကို လှည့်ကြည့်သည်။ လူတစ်ယောက်မှ မရှိတော့။

သစ်ပန်းသည် ချုံအထူထပ်ဆုံးသော နေရာတစ်နေရာကို ရွေး၍ ပုန်းနေ သည်။ မီးခိုးဟူ၍ မမြင်ရ။ ချုံများအတွင်း၌ သက်ရှိသတ္တဝါရှိသည့် အရိပ်လက္ခဏာ ကိုလည်း မတွေ့ရ။

မြစ်ကမ်းပါးထက်၌ စောစောကရှိနေသည့် ခြေရာများကိုပင် ဖျက်ထား ပြီးပြီ။ မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်လုံး သစ်တောကြီးအတွင်း၌ ငြိမ်ဆိတ်သလို ငြိမ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။

ထို့နောက် သားရင်းသည် မြစ်ပြင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ့အထက်ဘက် မြစ်ကွေ့တစ်ကွေ့ကို ပတ်၍ ဆင်းလာနေသော လှေကို မြင်ရလေ၏။

မြင်နေရသော လှေသည် သူ မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ကြီးသည်။ လူဖြူများနှင့် သူတို့ပိုင် ပစ္စည်းများသည် လှေပေါ်တွင် အပြည့်။ တစ်လှေလုံးကို စီးနင်းတိုက်ခိုက်ပြီး ဦးရေခွဲများ ခွာခြင်းနှင့် ပစ္စည်းများ လှယက်ခြင်းတို့ကို တွေးလိုက်မိသောအခါ သူ့သွေးသည် ဆူလာသည်။

ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော စိတ်အားထက်သန်မှုသည် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဤတိုက်ပွဲတွင် အချို့သော တာဝန်များကို သူ ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်ခွင့် ရသင့် သည်ဟုထင်၏။

ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ထင်ရသနည်း။

တကယ်တော့ ဤပွဲသည် သူမပါလျှင် တခြားလူတွေ ဘာမှမလုပ်နိုင် သည့် ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်သည်။ မဟုတ်ပါလား။ သူသည် လူဖြူများအား စကားလှမ်း ပြောနိုင်ရန် ယန်းကီးစကားလုံးများကို ပြန်၍ စဉ်းစားရှာကြံနေသည်။

လှေက သူ့အားမြင်နေကြသည်မှာ သေချာသည်ဟု သားရင်းက တွက် သည်။ လှေသည် မြစ်ကွေ့ကိုလွန်သည်နှင့် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ကမ်းပါးများ နှင့် ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင်ခွာ၍ မြစ်လယ်တည့်တည့်မှာ လှော်ခတ်လာသည်။

လှေသည် သူနှင့် အလှမ်းဝေးနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် နီးကပ်လာအောင် မစောင့်တော့ဘဲ လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်၍ ယန်းကီး စကားလုံးများကို အော်ပြောသည်။

“အစ်ကိုတို့ ကယ်ကြပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်ပါ၊ ခင်ဗျားတို့လိုပဲ ကျွန်တော့်အသားက အဖြူရောင်ပါဗျာ”

လှေအရှိန် နှေးသွားသည်ကို သူ မြင်နေရ၏။ ခတ်တက်များနှင့် ထိုးဝါးများကို ကိုင်ထားကြသော ယောက်ျားများသည် ရပ်၍ကြည့်နေကြသည်။

ခရီးသည် အပြည့်ပါလာသော လှေသည် ရေစီးကြောင်းထဲတွင် တလှုပ်လှုပ် မျောနေသည်။

လှေသည် သူ့ဘက်သို့ အလှမ်းနီးလာသဖြင့် လှေပေါ်မှ အမျိုးသမီး အများအပြား၏ ရောင်စုံအဝတ်အစားများကိုပင် ခွဲခြား၍ မြင်လာသည်။

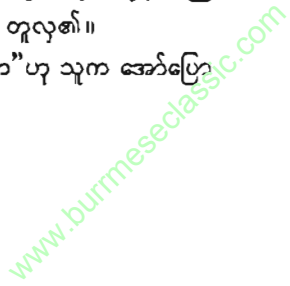
“အမေတို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားကြပါ၊ ကျွန်တော်ဟာ လူဖြူလေးတစ် ယောက်ပါ၊ အမေတို့ရယ်၊ အမေတို့ ခေါ်မသွားရင် ကျွန်တော် အစာငတ်ရပါလိမ့် မယ်”

သူ့အသံမှာ သနားစရာ ကောင်းနေသည်ဖြစ်ရာ လှေပေါ်မှ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်က စိတ်မပါတပါ ဖြစ်နေသော ယောက်ျားများအား တိုက်တွန်းနေ သံကိုပင် ကြားနေရ၏။

ဘာပြောနေသည်ဟု တိတိကျကျ မသိရသော်လည်း အသံမှာ သူ့လူဖြူ အဖေအား မိမိလိုချင်သော ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ပေးဖို့ ဇွတ်တိုက်တွန်းသည့် အခါမျိုး၌ ပြောနေသည် သူ့လူဖြူအမေ၏ အသံနှင့် တူလှ၏။

“အစ်ကိုတို့၊ သူပြောတာကို နားထောင်ကြပါဗျာ” ဟု သူက အော်ပြော သည်။

“အမေတို့ ကျွန်တော့်ကို ပစ်မသွားကြပါနဲ့”

လှေသည် သူ့ထံသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားလာနေသည်ကို သားရင်းက သတိထားမိသည်။ လှေပေါ်မှ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်က သူ့အား လှမ်းအော်လိုက်သည့်အသံကို ကြားသည်။

“မင်း လူဖြူဆိုရင် ရေလယ်ကောင်အထိ ကူးလာခဲ့၊ ငါတို့ မင်းကို တင်သွားမယ်”

သားရင်းက ရှေ့သို့ အနည်းငယ်တိုးသွားသည်။ ရေထဲတွင် ခူးနှစ်ဖက်ကို ညွှတ်ထားသည်။ ရေသည် သူ့ပုခုံးများကို ဖုံးအုပ်သွားသည်အထိ နက်နေပြီဟု ထင်ရန် အားထုတ်ခြင်းဖြစ်၏။

“ရေက အနက်ကြီးဗျ၊ ကျွန်တော် ရေမကူးတတ်ဘူး” ဟု သူက အလန့် တကြား အော်သည်။

လှေပေါ်မှ အချင်းချင်း ငြင်းခုံနေသံများကို သူ ကြားနေရသည်။ တချို့က သူ့အား ယုံကြည်ကြသဖြင့် တင်သွားလိုကြ၏။ တချို့ကတော့ ယုံကြည်ခြင်းမရှိ။ လှေကို ဆက်လှော်သွားရန် ဝိုင်း၍တိုက်တွန်းနေကြသည်။

မြစ်ထဲမှ သူ့စိမ်းလူငယ်တစ်ယောက်ကို သူတို့ မယုံကြည်နိုင်။ ‘အစ်ကိုတို့၊ အစ်မတို့’ ဟူသော စကားအသုံးအနှုန်းကို ဤသူငယ် ဘာကြောင့်သုံးနေသနည်း။ ထိုစကားလုံးများသည် လူရိုင်းများသာလျှင် သုံးကြသည် မဟုတ်ပါလော။

ပြီးတော့ သူငယ်၏ ဆံပင်သည် လူရိုင်းများ ထာလေ့ရှိသည့် ဆံပင်ပုံစံ ဖြစ်သည်။ သူ ဘာကြောင့် ရေတိမ်ရာနေရာကို မရွေးဘဲ ရေနက်ရာနေရာ၌ရွေး၍ ရပ်နေရသနည်း။

စောစောက ယောက်ျားကြီး၏အသံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“မင်းလက်ထဲမှာ သမ္မာကျမ်းစာအုပ် ကိုင်ထားရင်တောင် ငါတို့ကတော့ မင်းအနားကို အခုထက်ပိုပြီး နီးအောင်မလာရဲဘူး” ဟု အော်ပြောသည်။

သို့သော်လည်း အမျိုးသမီးများထဲမှ တစ်ဦးမှာ သားရင်း၏ ဘက်တော်သား ဖြစ်နေသည်။ သူက ကျန်လူစုကို လူကြောက်တွေဟု စွပ်စွဲနေသည်။

ဤသူငယ်ကို ကယ်ရမှာကြောက်နေလျှင် လှော်တက်တစ်ခုနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ဆင်းကယ်မည်ဟု ပြောနေသည်။

အချို့ ယောက်ျားကြီးက ဇွတ်ပြောနေသည့် အမျိုးသမီး၏ အလိုအတိုင်း လိုက်လျောကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် လှေသည် မြစ်လယ်မှနေ၍ သားရင်းဘက်သို့ နည်းနည်းချင်းစီ တိုးတိုးလာသည်။ မြစ်ကမ်းပါးအပေါ်၌ ပုန်းနေကြသော

သူ့မိတ်ဆွေများ အလွန်အမင်း ဝမ်းသာအားတက်နေကြမည်မှာ မလွဲဟူသော ခံစားမှုသည် သားရင်း၏ ရင်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ထို့နောက် လှေထဲမှ လူတစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုလူမှာ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ၏ လူဖြူညီ ကျော်ဒီနှင့် ရွယ်တူခန့် ရှိသည်။ ကျော်ဒီဝတ်လေ့ ဝတ်ထရှိသော နက်ပြာရောင်ဝတ်စုံမျိုး ဝတ်ထားသည်။

သားရင်းသည် ထိုသူငယ်အား ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ့နှုတ်မှ တောင်းပန် တိုးလျှိုးနေသံသည် ဖြန်းခနဲ ရပ်သွားသည်။ သူ့အိပ်မက်သည် အလင်းရောင်တစ်ခု ဝင်းခနဲ လက်လိုက်သလို သူ့စိတ်အာရုံတွင် ပြန်၍ထင်ဟပ်လာသည်။

သူ၏ လူဖြူအဖေနှင့် အမေတို့ သူ့အား ရှာဖွေရန် ဤအနောက်ပိုင်း ဒေသသို့ ဤလှေနှင့် လိုက်ပါလာလေမလား။ အကယ်၍ ယင်းကဲ့သို့ လိုက်လာခဲ့သည်ရှိသော် ကျော်ဒီအား ခေါ်လာလေမလား။ ထိုအတွေးဝင်သည့် တခက်အချိန် ကလေးတွင် သားရင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါ၊ ဘယ်နေရာမှာ ရောက်နေသည်ဟူသော အချက်ကို လုံးဝမေ့သွားသည်။

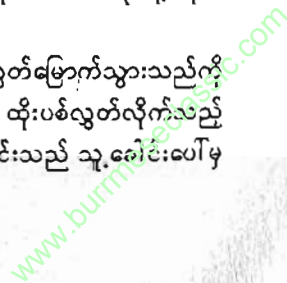
ကျော်ဒီနှင့် အလွန်တူသော ဤသူငယ်ကလေးသည် မမြင်မတွေ့ရသော ရိုင်ဖယ် သေနတ်များနှင့် စစ်ပုဆိန်များဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီး၍နီး၍ လာနေသည်ဟူသော အချက်တစ်ချက်တည်းကိုသာ သိတော့၏။

ကလေးက သူ့မိခင်အား စကားလှမ်းပြောနေသည်။ ထိုအသံကို ကြားလိုက်သည့် အနိက်တွင် သားရင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။

“သူ့ကို ပြန်ခေါ်ထား၊ အခုဟာ ချောင်းတိုက်မလို့ လုပ်နေကြတာ” ဟု ရုတ်တရက် သံကုန်ဟစ်၍ အော်လိုက်မိသည်။

တစ်ခဏမျှတော့လှေပေါ်မှ ယောက်ျားအားလုံး အံ့အားသင့်ကာ ကြောင်ကြည့်နေကြသည်။ လူဖြူ အမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်နှာတွင် ထိတ်လန့်ခြင်း၊ အံ့သြခြင်းနှင့် မယုံကြည်နိုင်ခြင်း စသော အရိပ်အငွေ့များ ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေကြသော ယောက်ျားများသည် သူတို့၏ လှော်တက်များနှင့် ထိုးဝါ များကို အသုံးပြုကာ လှေကို ဘေးကင်းရာသို့ရောက်အောင် အားထုတ်ကြသည်။

မိမိတို့ အပိုင်တွက်ထားသော ပစ္စည်း လွတ်မြောက်သွားသည်ကို မြင်ကြရသောအခါ အင်ဒီးယန်းများဘက်မှ ဒလဟော ထိုးပစ်လွှတ်လိုက်သည့် သေနတ်သံများသည် သောသောညံသွားသည်။ သားရင်းသည် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ

ကျော်ဖြတ်သွားနေသည့် ကျည်ဆံများကြောင့် ခေါင်းကိုင့်လိုက်သည်။

လှပေါ်မှ တုတ်ခိုင်ခိုင်လူကြီးတစ်ယောက် နောက်သို့လှန်လှဲလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အလှမ်းက ဝေးသဖြင့် ပစ်သမျှ ကျည်ဆံများသည် ထိရောက်ခြင်းမရှိ။ အင်ဒီးယန်းများသည် မြစ်ကမ်းပါးဆီသို့ အော်ဟစ်ပြီး ထွက်လာကြသည်။ သူတို့ သေနတ်များကို ယမ်းအသစ်ထိုးကာ ထပ်မံ၍ ပစ်ခတ်ကြပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် လှေသည် အခြားတစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကပ်ကာ ရေစုန်အတိုင်း မျောပါသွားနေပြီဖြစ်၏။

* * *

(၁၅)

ကမ်းဘက်သို့ ပြန်လာချိန်အထိ သူပြုခဲ့သော လုပ်ရပ်၏ အလေးအပေါ့နှင့် အတိမ်အနက်ကို သားရင်း အမှန်အတိုင်း မမြင်သေးပေ။ သူသည် သူ၏ ညီတော်နောင်တော်များအပေါ် သစ္စာဖောက်ခဲ့မိလေပြီ။ သူ ကမ်းပေါ်သို့ တက်သွားသောအခါ သူ့အား မည်သူကမျှ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ခြင်းမရှိ။ များဝက်သည် ပင်လျှင် သူ့ကိုမြင်သောအခါ မျက်နှာလွှဲထားသည်။ အထူးသဖြင့် သစ်ပန်ကတော့ သူ့အား ဒေါသတကြီးနှင့် ဆီး၍ကြည့်သည်။

“မင်း လူဖြူမိတ်ဆွေတွေနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်မသွားသလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့ဆီ ပြန်လာရသလဲ” ဟု သရော်တော်တော် ငေါ့တော့တော့ လေသံဖြင့် မေးသည်။

သားရင်းက ဘာမျှပြန်မပြော။ သူတို့နားလည်အောင်သူ ဘယ်လိုနည်း နှင့် ပြောပြနိုင်ပါမည်နည်း။ သူ့ကိုယ်သူ နားမလည်ဘဲ ဖြစ်နေရ၏။ သူ့အဖေ နှင့် သူ့ဦးလေး အပါအဝင် စစ်သည်အားလုံး သူ့ကိုစွဲကို ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းနေ ခိုက်တွင် သူသည် ရေစိုအဝတ်များနှင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲကာ ရပ်နေရ၏။ တစ်ချိန်လုံးလိုလိုပင် ဆွေးနွေးနေကြသူများထံမှ ‘ကြက်ကလေး၊ မြွေဆိုး၊ အဆိပ်၊ လူဖြူဆိုးတွေ၊ သူလျှို’ စသော စကားလုံးများကို ကြားနေရသည်။ သူ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ရေတစက်စက် ကျနေသော ဘလောက်အင်္ကျီကိုချွတ်ရန် ပြင်ဆင်နေချိန်တွင် သစ်ပန်က သူ့အား ဒေါသတကြီးဖြင့် လှမ်းခေါ်သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မချွတ်ပစ်နဲ့၊ လူဖြူတစ်ယောက်နဲ့ တော်တဲ့အင်္ကျီက”
“ရေတွေစိုပြီး အေးနေတယ်” ဟု သားရင်းက ပြန်ပြောသည်။

www.burmeseclassic.com

“မကြာခင် ခြောက်ပြီး ပူသွားမှာပေါ့ကွာ” ဟု သစ်ပန်က မလိုတမာသံဖြင့် ဆိုသည်။

သစ်ပန်က တိတ္တိနှင့် တောင်အောက်တို့အား အမိန့်လှမ်းပေးသည်။ သူတို့က သားရင်းအား ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ညှပ်၍ ချုပ်ကိုင်ထားကြသည်။ နွယ်ကြိုးများနှင့် လက်များ ခြေများကို တုပ်နှောင်ကြသည်။

ထို့နောက် သူ့အား ရပ်ခိုင်းထားသည်။ တိတ္တိက မီးဖိုထဲမှ မီးသွေးများကိုယူကာ သားရင်း၏ မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံး မည်းနက်သွားအောင် သုတ်လိမ်းပေးသည်။ တောင်အောက်က မြစ်ဆိပ်သို့ဆင်း၍ ရွံ့စေးများကို ယူလာပြီး ကျန်မျက်နှာ တစ်ခြမ်းကို ဖြူသွားအောင် ရွံ့များဖြင့် သုတ်လိမ်းပေးသည်။

သားရင်းသည် သူတို့လုပ်နေသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာသိနေသည်။ စောစောက သူ့ပြဿနာကို ဆွေးနွေးရာ၌ နှစ်ခြမ်းကွဲနေသည်။ ထို့ကြောင့် လီနာပီလူမျိုးစုတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း မဲခွဲကြတော့မည်ဖြစ်၏။ အင်ဒီးယန်း သစ်တောကြီး၏ ခေါင်မိုးအောက်ရှိ တရားရုံးတွင် သူ့လူမျိုးက သူ့ကကြံမှုကို အဆုံးအဖြတ်ပြုကြပေတော့မည်။ သူ့အား မီးသွေးခဲလို မည်းနက်သွားအောင် လုပ်ရမည်လော။ သို့မဟုတ် အသက်နှင့်ကိုယ် တည်မြဲခွင့်ပေးရမည်လော။

သစ်ပန်နှင့် သူ့ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲများကတော့ သူ့အား မီးရွှံ့သတ်ရမည်ဟု ဆိုကြသည်။

သားရင်းသည် လူဖြူများက စေလွှတ်လိုက်သူ ဖြစ်သည်ဟု သူတို့ကပြောသည်။ သားရင်း၏ လျှာသည် လူဖြူများ၏ မျဉ်းကြောင်းပါသည့် စာရွက်များလို အလိမ်အညာ အကျွေအကောက်များသည်။ သားရင်း၏ နှလုံးသားသည် လူဖြူများနှင့်သာ အမြဲတစေရှိနေသည်ဟုလည်း စွပ်စွဲကြသည်။ သူ့ကိုယ်ထဲတွင် အင်ဒီးယန်းသွေး မပါဟုလည်း တင်ပြကြသည်။

သားရင်းသည် ပြောဆိုနေသမျှ စကားများကို ရပ်၍ နားထောင်သည်။ ထူးဆန်းနေသည်မှာ တခြားမဟုတ်။ သူ့အား လူဖြူဟု သတ်မှတ်ကာ လူဖြူ တစ်ယောက်အနေဖြင့် ရှိနေသည့် မကောင်းခြင်းများကို ပြောဆိုနေသံများ ကြားနေခါမှပင် သူ့စိတ်က သူ့ကိုယ်သူ အင်ဒီးယန်းပီသသော အင်ဒီးယန်း တစ်ယောက်ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား ခံစားနေရသည့် အချက်ပင်ဖြစ်သည်။

ချမှတ်ထားသည့် သေဒဏ်အမိန့်ကို တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့် ခံယူသွားခဲ့ ကြသော အင်ဒီးယန်းများ အကြောင်းကို သူ ကြားခဲ့ရဖူး၏။ သူတို့၏ ဇာတ်လမ်းများသည် သူ့စိတ်ထဲတွင် ပြန်၍ပေါ်လာလျက်ရှိသည်။

လီနာပီများက သေဒဏ်ကို နှစ်နှစ်ဆိုင်းငံ့ပြီး သူ့လူမျိုးစု ယူနာမစ်များထံ ပြန်၍ နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့သော ‘မီးငွေ’ဆိုသူကို သူ သတိရမိသည်။ မီးငွေသည် ဆိုင်းငံ့ကာလ နှစ်နှစ်ပြည့်သည့်အခါ မလာဘဲနေမည်ဆိုကာ နေလို့ရ၏။ သို့သော်လည်း သတ်မှတ်ထားသည့်ရက်တွင် သေဒဏ်ခံဖို့အတွက် မပျက်မကွက် ပြန်လာခဲ့သည်။

အချုပ်အနှောင် ခံနေရသော ‘ခါးပတ်ကြီး’ဆိုသူအား တစ်ညတွင် သူ့ယောက်ဖက လွှတ်ပေးပြီး ဝေးရာသို့ ပြေးခိုင်းသည်။ သို့သော်လည်း ခါးပတ်ကြီးက မပြေး။ တစ်ရွာလုံးက သူ့အား သေဒဏ်ချမှတ်ထားပြီဖြစ်၍ သေဒဏ်ကိုပင် ခံတော့မည်ဟုဆိုကာ နေခဲ့သည်။

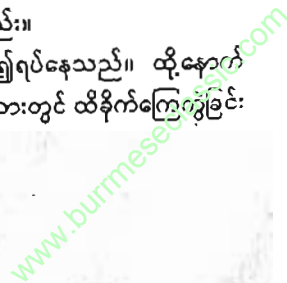
သူတို့၏အဖြစ်ကို သားရင်း အပြည့်အဝ နားလည်သဘောပေါက်သည်။ သူ့လူမျိုးများက သူတို့၏စိတ်ဖြင့် သတ်ပစ်လိုက်ပြီဖြစ်သော လူတစ်ယောက်အဖို့ ဘဝဆိုသည်မှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဓိပ္ပာယ် ရှိနိုင်ပါတော့မည်နည်း။

သစ်ပန်က ဆန္ဒမဲပထမဆုံးပေးသည်။ သူသည် လေးလံသော သစ်သား ကြီးတစ်ချောင်းကိုကောက်၍ မီးဖိုပေါ်သို့ ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး ပစ်ချလိုက် ခြင်းအားဖြင့် သားရင်းအား မီးရွှံ့သတ်ဖို့ အပြင်းအထန် ဆန္ဒရှိနေကြောင်း ဖော်ပြသည်။ သူ့အပြီးတွင် ကျန်လူစုက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သစ်ကိုင်း တစ်စစ်ယူက မီးဖိုပေါ် ပစ်ချနေကြသည်။

သူ ကြည့်နေခိုက်မှာပင် များဝက်သည် နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ တောအုပ်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သားရင်းသည် သစ်ပင်များကြားသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည့် များဝက်အား ကရုဏာမကင်း သော မျက်နှာထားဖြင့် မျှော်ကြည့်နေသည်။

သူ့အဖေကတော့ လူအားလုံး ဆန္ဒပြုပြီးသည်အထိ စောင့်နေပုံရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့ဦးလေး ငါးနက်၏ အလှည့်သို့ရောက်လာသည်။ သူ့ဦးလေးက သူ့ယောက်ဖအား ရှေ့မှ နေရာဖယ်ပေးပြီး သူ့အရင် ဆန္ဒပြုဖို့ အရိပ်အခြည်ပြသည်။ သူ့ယောက်ဖ ဆန္ဒပြုသလို သူလည်း လိုက်၍ပြုမည်ဟု ပြောလိုက်သည်သဘောကို ဖော်ပြလိုက်ခြင်းပေတည်း။

သားရင်း၏ အဖေသည် တစ်ခဏမျှ ငိုငံ၍ရပ်နေသည်။ ထို့နောက် မီးဖိုဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ သားရင်း၏ နှလုံးသားတွင် ထိခိုက်ကြေကွဲခြင်း ဖြစ်ရ၏။

သူ့အဖေကိုယ်တိုင်က သူ့အား ဆန့်ကျင်ပြီး ဆန္ဒပြုပေတော့မည်။ သို့သော်လည်း သူ့အဖေသည် သူ့ တွေးထင်သလိုမလုပ်။ သစ်ကိုင်းစကို မကောက်ဘဲ မီးဖိုဆီသို့သွားကာ မီးသွေးခဲ တစ်ခဲကို ကောက်ယူသည်။

ထို့နောက် သူ့မျက်နှာကို သုတ်လိမ်းသည်။ မျက်နှာတစ်ခြမ်းတည်းကို သုတ်လိမ်းနေခြင်းမဟုတ်။ တစ်မျက်နှာလုံးကို သုတ်လိမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ လက်ဖမိုးများကိုပါ သုတ်သည်။

သူ့ကိစ္စ ပြီးစီးသွားသောအခါ အားလုံးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ရပ်လိုက်သည်။ အားလုံးကသူ့အား နားမလည်နိုင်သည့် မျက်နှာထားများဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ လှုပ်လှုပ်ရွရွလည်း ဖြစ်နေကြသည်။

ကိုင်လိုဂါ၏ ပုံပန်းသည် တည်ငြိမ်ခန့်ညားသည်။ ကြောက်စရာလည်းကောင်းသည့်အသွင်လည်း ပေါက်နေသည်။ မည်းနက်သော မျက်နှာပေါ်မှ ဖြူဖွေးနေသော မျက်လုံးအစုံသည် တလက်လက် တောက်ပနေကြသည်။

“ငါ့ညီတို့”ဟု သူက စကားစသည်။

“မင်းတို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသမျှကို ငါ နားထောင်ခဲ့ပြီးပြီ။ ငါ့သားကို လှူဖြူတွေရဲ့ သူ့လျှိုတစ်ယောက်လို့ စွပ်စွဲတာ ငါ ကြားခဲ့ရတယ်။ သူ့လျှာဟာ သစ်ပင်တစ်ပင်က ခွဲဆုံလို နှစ်စွဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောကြတဲ့အသံကိုလဲ ငါ ကြားခဲ့ရတယ်။ ငါ့ညီတို့၊ မင်းတို့အားလုံး ငါ့ကို သိကြပါတယ်။ ငါဟာ ‘ကိုင်လိုဂါ’ပါ။ ကိုင်လိုဂါဟာ သူ့သားအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ သူ့ကို မွေးခဲ့ကျွေးခဲ့ သင်ကြားပြသ ဆုံးမခဲ့သူဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ကိုင်လိုဂါပါ။ သူဟာ ကိုင်လိုဂါနဲ့ တူပါတယ်။ တကယ်လို့ ငါ့ညီတို့ပြောသလို သူဟာ လျှာနှစ်ခွသမား သူ့လျှိုတစ်ယောက် ဖြစ်တာမှန်ရင် ကိုယ်လိုဂါဟာလဲ လျှာနှစ်ခွနဲ့ သူ့လျှိုတစ်ယောက် ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ဒီလိုဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ညီတို့က ကိုင်လိုဂါကို ကြီးနဲ့တုပ်ပြီး မီးရှို့မသတ်ကြတာလဲ၊ သူဟာ သားတစ်ယောက်ကို မကောင်းမှုတွေလုပ်အောင် သွန်သင်ခဲ့တဲ့ အဖေတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား၊ သူဟာ ဒီသားအတွက် တာဝန်ရှိနေတဲ့ အဖေတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။”

နားထောင်နေသူများထဲမှ မနှစ်မြို့သည့် လက္ခဏာများနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် အရိပ်အငွေ့များ ဖော်ပြနေသည်ကို မြင်တွေ့လာရသည်။

ကိုင်လိုဂါကတော့ သူ့စကားကို ဆက်ပြောသည်။

သားရင်း၏ မျက်စိထဲတွင် သူ့အဖေ ဤမျှလောက် တည်ငြိမ်ခန့်ညားပြီး ကျက်သရေရှိနေသည်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးခဲ့။

“ငါ့ညီတို့ မင်းတို့ ငါ ဘာလုပ်မယ်လို့ ထင်ကြသလဲ၊ မင်းတို့က ငါ့သားကို မီးရှို့နေတဲ့အချိန်မှာ ငါက ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဘေးကရပ်ပြီး လက်ပိုက်ကြည့်နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ကြသလား၊ ငါ့သားဟာ မင်းတို့ ငါတို့ အားလုံးအပေါ်မှာ သေခြင်းဆိုတဲ့အရာ ကျရောက်အောင် မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ သူ ငါတို့ကို ထိခိုက်အောင် လုပ်ခဲ့တာဟာလဲ ငါတို့ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို ထိခိုက်အောင်လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုသာ ထိခိုက်အောင် လုပ်ခဲ့တာပါ။ ငါ့ညီတို့ တကယ်လို့ ငါ့သား မီးလောင်လို့ သေသွားတဲ့အခါ ငါက အိမ်ပြန်ပြီး ငါ့အိမ်မှာ ငါနဲ့အတူတူနေတဲ့ ငါ့မိန်းမကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာလဲ၊ သူ့အပေါ်မှာ သက်တန်းတွေဖြာပြီး ကျနေတော့မှာပဲလို့ တွေးနေတဲ့ သူ့အစ်မတွေနဲ့ ညီမတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ငါ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြည့်ရမှာလဲ၊ ငါ့ညီတို့ ငါ့အနေနဲ့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ အိမ်ကိုပြန်သွားတာထက် မင်းတို့ အားလုံးနဲ့ တိုက်ခိုက်ရတာက ပိုပြီး လွယ်ပါလိမ့်မယ်။ ကိုင်လိုဂါဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ညီတွေက ဒေါသတကြီးနဲ့ သူ့သားကို မီးရှို့သတ်နေတုန်းမှာ ဘာမှဝင်မလုပ်ဘဲ ဘေးကရပ်ကြည့်နေတယ်လို့ အပြောအဆိုခံရမှာထက် ဒီမှာတင် မင်းတို့အားလုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရတာ ပိုပြီးလွယ်ပါလိမ့်မယ်”

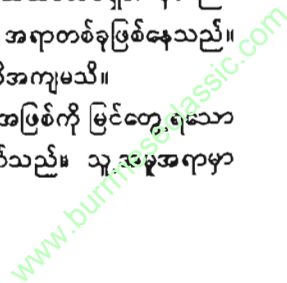
ပြီးရှည်ဟုခေါ်သော ကျားသစ်တစ်ကောင်၏ လျင်မြန်ခြင်းဖြင့် ကိုင်လိုဂါသည် ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်ကာ သားရင်းအား ချည်ထားသည့် ကြိုးများကို ဖြတ်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဓားမြှောင်ကို အသင့်ကိုင်ကာ အားလုံးနှင့် ရင်ဆိုင်၍ရပ်ပြီး တိုက်ခိုက်မည့်သူ ထွက်အလာကို စောင့်နေသည်။

သို့သော်လည်း ထွက်လာသူ တစ်ဦးမှမရှိ။ အားလုံး အံ့အားသင့်ကာ မှင်တက်သလို ဖြစ်နေကြသည်။ ကိုင်လိုဂါအား စောင့်ကြည့်နေကြသည့် မျက်နှာများသည် ကြည်သာရွှင်လန်းခြင်းတော့ မရှိ။

သို့တစေလည်း ပြုန်းခနဲ ပေါ်ပေါက်လာသော ထူးခြားလွန်းသည့် အဖြစ်အပေါ် စိတ်ဝင်စားနေကြသည်မှာတော့ သိသာထင်ရှားနေသည်။ ကိုင်လိုဂါ၏ လုပ်ဆောင်မှုသည် အရံရင့်ဆုံးသော အရာတစ်ခုဖြစ်နေသည်။ ကိုင်လိုဂါ ဘာဆက်လုပ်မည်နည်း။ မည်သူမျှ အတိအကျမသိ။

သူ့အား တိုက်ခိုက်ရန် နှောင့်နှေးနေကြသည့်အဖြစ်ကို မြင်တွေ့ရသော အခါ ကိုင်လိုဂါသည် သူ့သားဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ သူ့အမူအရာမှာ

ပျော့ပျောင်းသွားခြင်းမရှိ။ ထို့နောက် တည်ငြိမ်တင်းမာသော လေသံဖြင့် သူ့သားအား စကားပြောသည်။

“သားရင်း ငါ မင်းကိုလဲ ပြောစရာတွေရှိတယ်။ ဒီစကားတွေကို ပြောရမှာ မလွယ်ဘူး။ မင်း ငယ်ငယ်လေးမှာ ငါ မင်းကို ယူလာခဲ့တယ်။ ငါ့မိသားစုထဲက တစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး မင်းကို မွေးစားခဲ့တယ်။ မင်းဟာ ငါ့အဖို့ သားရင်းတစ်ယောက်လိုပါပဲ။ လျှာကို ပြောပြောပြောပြောမတ်မတ်ထားပြီး စကားပြောဖို့ ငါ မင်းကို သင်ပေးခဲ့တယ်။ အမှန်နဲ့အမှား ခွဲခြားတတ်အောင် ငါပြပေးခဲ့တယ်။ တောင်တင်းခိုင်မာတဲ့ အသွေးအသားသစ်နဲ့ ငါးနှလုံးသားမှာ မင်းကို ချည်နှောင်ခဲ့တယ်။ လူဖြူတွေဆိုက မြစ်ဖျားခံလာတဲ့ အသွေးအသားပုပ် တွေကို အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်ကုန်အောင် ငါ ဆုတ်ဖြိပ်ပစ်ခဲ့တယ်။ သားရင်း အခုကျတော့ အဲဒီအသွေးအသားပုပ်တွေဟာ ဘဝသစ်တစ်ခုအဖြစ် ရှင်သန်လာ နေတာ ငါ တွေ့ရတယ်။ သူတို့ဟာ မင်းကို လူဖြူတွေဆီ ပြန်ပို့ဖို့အတွက် အညှောက်ကလေးတွေ ထပ်ပြီး တက်လာနေပြီ”

“သားရင်း မင်း အသက်ငယ်ငယ် အရွယ်တုန်းကဆို ငါ မင်းကိုပေါက် လွတ်ပစ်စား ပစ်ထားခဲ့ပါဘူး။ အမဲလိုက်တဲ့အခါမှာ တွေ့ရမယ့် သားကောင်အမျိုး အစားတွေနဲ့ သူတို့မှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ လက္ခဏာတွေကို သင်ပေးခဲ့တယ်။ သူတို့ရဲ့ အပြုအမူတွေနဲ့သူတို့ကို ဘယ်လိုနေရာမျိုးတွေမှာ တွေ့နိုင်တယ်ဆိုတာ လဲ သင်ပေးခဲ့တယ်။ အမဲလိုက်ပုံ လိုက်နည်းနဲ့ ပစ်ပုံခတ်ပုံတွေကိုလဲ သင်ပေးခဲ့ တယ်။ မုဆိုးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ့ကို အရှက်သိက္ခာ ကင်းမဲ့အောင် မင်း မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ငါ အသက်ကြီးလို့ အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်လာတဲ့အချိန်မှာ ငါ့သားလေးက ငါ့ကို အမဲလိုက်ပြီး ကျွေးမှာပေါ့လို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး ပြောမိတယ်။ ငါ့အရိုးတွေ မသန်မာတော့တဲ့အချိန်မှာ မင်းက ငါ့ကို ဝက်ဝံဆီနဲ့ သမင်သား မှန်မှန်ရသွားအောင် ထောက်ပံ့သွားလိမ့်မယ်လို့ ငါ တွက်ထားခဲ့တယ်။ ဘဝရဲ့ညတွေ အေးမြသွားတဲ့အခါမှာ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ အိုမင်း မှုကို အပူဓာတ်ပေးမယ့် မီးဖိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားခဲ့တယ်။ မင်း ငါ့ကို ကျောခိုင်းသွားလိမ့်မယ်လို့မျှား ငါ ဘယ်တော့မှ မထင်ခဲ့ဘူး။ ငါ မင်းကို လူဖြူတွေဆီ ပြန်ပို့ရလိမ့်မယ်လို့လဲ ငါ ဘယ်တော့မှ မတွေးခဲ့ဘူး။ အချိန်ရှိ သမျှ ငါ မင်းကို အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်လိုပဲ မြင်ခဲ့တယ်။ ငါ မင်းကို တောင်ငှေးတစ်ချောင်းလို အမှီပြုခဲ့တယ်။ အခုတော့ ဒီတောင်ငှေးဟာ ကျိုးသွားပြီ”

သားရင်းသည် ကိုင်လိုဂါ၏ စကားများကို အလွန် စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့် နားထောင်နေသည်။

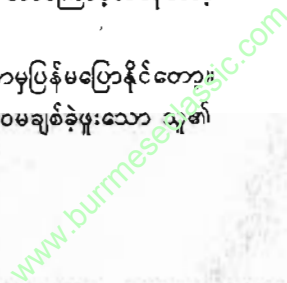
“အဖေရယ်... ကျုပ် လူဖြူတွေဆီကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မသွားပါဘူး။ ကျုပ်အဖို့ သူတို့ဟာ သူစိမ်းတွေပါ။ သူတို့ဟာ ကျုပ်ရဲ့ ရန်သူတွေပါ အဖေ။ တကယ်လို့ အဖေက ကျုပ်ကို နှင်ထုတ်ရင် ကျုပ် ဝေးရာကို သွားရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ လူဖြူတွေဆီကို ဘယ်တော့မှ မသွားပါဘူး”

သူ့အဖေက သားရင်းအား တင်းမာသော်လည်း သနားကြင်နာမှု အပြည့်ပါသည် မျက်နှာထားဖြင့် အချိန်အတော်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သားရင်း အခုတော့ သူတို့ဆီ မပြန်ချင်ဘူးလို့ မင်း ထင်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့နဲ့ဝေးသွားပြီး အချိန်ကြာလာတဲ့ အခါကျတော့ မင်း သူတို့ဆီ ပြန်သွားမှာပါ။ သားရင်း ငါ မင်းရဲ့နှလုံးသားထဲကို ဝင်ကြည့်တယ်။ မင်းနှလုံးသား ဟာ အင်ဒီးယန်းပါပဲ။ မင်းဦးခေါင်းဟာလဲ အင်ဒီးယန်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ သွေးကျတော့ လူဖြူတွေရဲ့ သွေးလိုပဲ ကျဲတယ်။ မင်းသွေးဟာ လူဖြူတွေရဲ့ ကျဲတဲ့သွေးနဲ့ပဲ ဆက်လို့ရမယ်။ နီရဲပြီး ရဲရင့်တဲ့ အင်ဒီးယန်းသွေးနဲ့ ရောလို့ မရဘူး။ ငါနဲ့ မင်းနဲ့ ဒီနေရာက အတူတူထွက်ကြရမယ်။ လူဖြူတွေရဲ့ လမ်းမကြီး တစ်ခုကိုရောက်ရင် အဲဒီနေရာဟာ ငါတို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲကြရမယ့် နေရာပဲလို့မှတ်။ မင်းက တစ်လမ်းကို သွားရမယ်။ ငါက တခြားလမ်းကို သွားရမယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းကျရင်တော့ ငါတို့နှစ်ဦးကြားမှာ လမ်းမရှိတော့ဘူး။ လမ်းပိတ်သွားပြီ။ သားရင်း လမ်းမကြီးဆီကိုသွားတဲ့ လမ်းခရီးမှာတော့ မင်းအပေါ် ဘယ်လို ဘေးအန္တရာယ်မှ မကျရောက်စေရဘူး။

“ကိုင်လိုဂါက သူ့သားကို စောင့်ရှောက်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီလမ်းမကြီးဆီ ရောက်ပြီဆိုရင်တော့ ငါတို့ဟာ သားနဲ့အဖေ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဝမ်းကွဲညီအစ်ကို လိုတောင် မတော်စပ်တော့ဘူး။ ငါတို့ဟာ ရန်သူတွေဖြစ်သွားပြီ။ မင်းက ငါ့ကို သနားဖို့ မလိုတော့သလို ငါကလဲ မင်းကို သနားဖို့မလိုတော့ဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံ စစ်ပွဲမှာ မင်းက ငါ့ကိုတွေ့ရင် မင်း ငါ့ကိုသတ်ရမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါကလဲ မင်းကိုသတ်ဖို့ အားထုတ်တော့မှာ”

သူငယ်၏ ပါးစပ်သည် ပိတ်သွားသည်။ သူ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့။ ဤ တဒက်အချိန်ကလေးတွင် သူသည် သူ လုံးဝမချစ်ခဲ့ဖူးသော သူ၏ မိဘနှစ်ပါးကို များစွာ သတိရနေမိ၏။

ချိုတစ်ခု၏ နောက်ကွယ်မှ သူ့အား စိတ်ထိခိုက်လွန်းသည် မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသော များဝက်ကို မြင်သည်။

ကြိုးကြာလေး၏ညီ သစ်ပန်းနှင့် ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုများသည်ပင်လျှင် သားအဖေ နှစ်ယောက်၏ အဖြစ်နှင့် ပြောဆိုနေကြသည့် စကားများအတွက် များစွာ စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိကြ၏။

သူတို့အနေဖြင့် သူ့အဖေအား နောက်ပိုင်းကျခါမှ ချောင်းမြောင်းပြီး တိုက်ခိုက်ချင် တိုက်ခိုက်ကြမည် ဖြစ်သော်လည်း အခုလောလော ဆယ်ကတော့ သူတို့အား လုံးဝနှောင့်ယှက်ခြင်း ပြုကြလိမ့်မည် မဟုတ်။

သူ့အဖေက အချက်ပြသည်။

သားရင်းသည် စောစောက ဝတ်ထားသည့် အဖြူရောင် ဘလောက်စ်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်များကိုပင် ဝတ်ထားသည်။

သားအဖနှစ်ယောက် ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ် ကောက်ယူကြသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှုတ်ဆက်သည့် အနေအထားမရှိ။

များဝက်နှင့် သားရင်းသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အချိန်အတော် ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ကိုင်လိုဂါသည် ထွက်သွားပြီဖြစ်၏။

သားရင်းသည် မြစ်ကမ်းပါးထက်ရှိ ကိုင်လိုဂါ သွားရာလမ်းအတိုင်း နောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။

မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကိုင်လိုဂါသည် ကြက်ဆင်တစ်ကောင် ပစ်သည်။

သားအဖနှစ်ယောက် ကြက်ဆင်ကို မီးကင်ပြီး မိုးမချုပ်ခင် စားကြသည်။

သူငယ်မှာ အစားကို ကောင်းစွာမစားနိုင်။ သူ့အဖေလည်း သူ့လိုပင် ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်သည်။

နောက်တစ်နေ့ မွန်းတည့်ခါနီး အချိန်တွင် ချောင်းငယ်တစ်ခုသို့ ဆိုက် ရောက်ကြသည်။ မြောက်ဘက်မှဆင်းလာသော လမ်းအတိုင်းလိုက်ကာ မြစ်ကို ဖြတ်ကူး ရုပေတော့မည်။

လူဖြူများ၏ လှည်းဘီးရာများ ထင်နေသော လမ်းကို မြင်တွေ့ရပြီဖြစ်၏။

သူ့အဖေက အေးအေးသာသာ စကားပြောသည်။

“ဒီနေရာဟာ ငါတို့ လမ်းခွဲရမယ့် နေရာပဲ၊ ငါတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ လမ်းပိတ်သွားရမယ့် နေရာဟာ ဒီနေရာပဲ၊ ငါနေရာက ဟောဒီဘက်မှာ၊ မင်းနေရာက ဟိုဘက်မှာ၊ ဒီနေရာကို ကျော်ဖြတ်ပြီး မင်း မလာနဲ့တော့။

တကယ်လို့ မင်း ပြန်လာရင် ငါ မင်းကို လက်မခံနိုင်ဘူး၊ သူတို့က မင်းကို သတ်ကြလိမ့်မယ်”

သူငယ်သည် ထိုနေရာ၌ အချိန်အတော်ကြာမျှ ရပ်နေသည်။ သူ ထွက် အသွားကို သူ့အဖေစောင့်နေမှန်း စိတ်ထဲက သိနေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူကပင် စတင်၍ လှုပ်ရှားသည်။ ရေစပ်သို့ အရောက်တွင်နောက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။

သူ့အဖေထံတွင် သနားကြင်နာသည့် အရိပ်လက္ခဏာများ မြင်ရလိမ့် မည်ဟု မျှော်လင့်မိ၏။

သို့သော်လည်း သူ့အဖေ၏ မည်းနက်သော မျက်လုံးများထဲကွင် တည်ငြိမ်အေးဆေးမှုမှတစ်ပါး အခြား ဘာကိုမှ မတွေ့ရ။

“အဖေ ကျုပ်တို့သားအဖ နောက်ဆုံးအကြိမ် နှုတ်ဆက်စကားတောင်း မပြောကြတော့ဘူးလား”

“ရန်သူတွေဟာ အဲသလို မလုပ်ကြဘူး”ဟု ကိုင်လိုဂါက ခက်ထန်တင်းမာသော လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ငါဟာ မင်းအဖေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ မင်းလဲ ငါ့သား မဟုတ်တော့ဘူး”

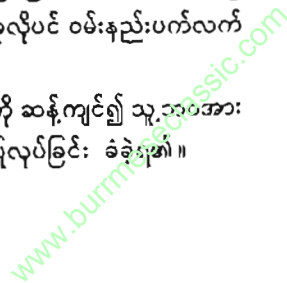
“ဒါဆိုရင် ကျုပ်အဖေ ဘယ်သူလဲ”ဟု သားရင်းက အော်မေးပြီး သူ့မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်စများကို မမြင်အောင် မျက်နှာကို နောက်သို့လျှင်မြန်စွာ လှည့်လိုက်သည်။ သူ့နောက်မှ အဖြေပေးသံ ထွက်မလာ။

နောက်တစ်ခဏတွင် သူသည် သူ့ကိုယ်သူ့ အားတင်းကာ ရေထဲသို့ ဆင်းသည်။ ရှင်လျက်နှင့် ဆေးနေရသောဘဝလို ဖြစ်ရသည်မှာ ယခုအကြိမ် သည် ဒုတိယအကြိမ်ဖြစ်၏။

တစ်နှစ်ပင် မပြည့်သေးသည့် လွန်ခဲ့သောတစ်ချိန်က သူသည် များဝက် နှင့် ကြိုးကြာလေးတို့အား ဤနေရာ၌ မခွဲချင်ခွဲချင်နှင့် ဇွတ်အားတင်း၍ ခွဲခဲ့ရ၏။

ထိုစဉ်က အခု သူ့အဖေလိုပင် သူတို့သည် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းပေါ်၌ နေခဲ့ကြရသည်။ ထိုစဉ်က သူ့ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အခုလိုပင် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ်က သူသည် ယနေ့လိုပင် သူ့စိတ်ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်၍ သူ့ဘဝအား လူဖြူများ၏ကြား၌ မြုပ်နှံသွားရန် အတင်းအဓမ္မပြုလုပ်ခြင်း ခံခဲ့ရ၏။

အကယ်၍ ဖြစ်များဖြစ်နိုင်မည် ဆိုပါက သူသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြင့် ယနေ့ကို မနေ့ကနှင့် လဲပစ်လိုက်မည်ဖြစ်သည်။

သို့ဆိုပါက မခံရနိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်သည့် မည်သည့်စမ်းသပ်ပွဲ မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်ဖြစ်စေ သူ နေရာသို့ အမြဲတစေ ပြန်လို့ရနိုင်မည်ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က သူ ရေထဲဖြတ်ကူးနေခိုက်တွင် များဝက်နှင့် ကြိုးကြာလေးတို့ သည် သစ္စာရှိစွာဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်းမှ ရပ်၍ကြည့်နေကြသည်။

ထိုစဉ်က သူ့အနေဖြင့် ရေကိုသာ တောက်လျှောက် တစ်ဖြောင့်တည်း ဖြတ်သွားနေရမည် ဆိုပါက မည်မျှလောက်ပင် ရှည်လျားသည်ဖြစ်စေ သူတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ကမ်းပေါ်မှ ဘယ်ကိုမှမသွားဘဲ ရပ်ကြည့်နေကြလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း ယနေ့ သူ ရင်ဆိုင်နေရသည့် အဖြစ်မှာ ဟိုတုန်းကလို မဟုတ်။

ဤဘက်ကမ်းရောက်၍ ဟိုဘက်ကမ်း ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့အား ရပ်ကြည့်နေသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိ။

သူ့အဖေသည် ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

မြစ်ဘေးရှိ သစ်တောထဲတွင် ရပ်နေရသည်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း။

သူ့ရှေ့တွင် လူဖြူများ၏ လှည်းဘီးရာများ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေသည့် လမ်း။

ထိုလမ်း ဘယ်ဆီသို့ ဦးတည်နေသည်ကို သူကောင်းကောင်းသိနေ၏။

ထိုလမ်းသည် သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင်သဘော၊ ကိုယ်ပိုင်ဆန္ဒအရ သူတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာများပေါ်တွင် မြင်းက ကြိုးတန်ဆာများနှင့်တူသော အလွန်လေးလံသည့် အဝတ်အထည်များ ဝတ်စားဆင်ယင်နေကြသူများ နေထိုင်ရာအရပ်သို့ ဦးတည် လျက်ရှိသည်။

သူတို့ပိုင် ပစ္စည်းများ သို့မဟုတ် အခြားလူပိုင် ပစ္စည်းများ၏ ကျေးကျွန် ဘဝကို ခံယူနေကြသူများ နေထိုင်ရာ အရပ်သို့ ဦးတည်လျက်ရှိသည်။

အင်ဒီးယန်းများ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသော အရိုင်းဒေသ၏ လွတ်လပ်မှုနှင့် လုံးဝ နီးစပ်မှုမရှိသော နယ်မြေဒေသဆီသို့ ဦးတည်လျက်ရှိလေသည်။

* * *

မောင်ထွန်းသူ

အမျှတယူဆချက်အရပ်တိုက်

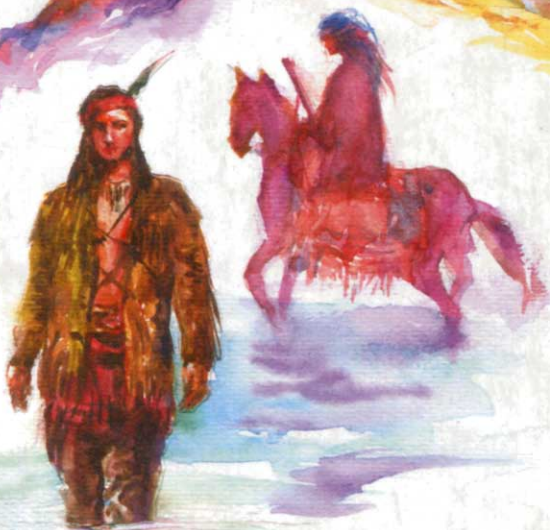
www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

THE LIGHT
IN THE FOREST
CONRAD KITCHER

၂၀၁၆

BURMESE
CLASSIC
.COM

မိုးရီ စာပေအင်စတီကျု

www.burmeseclassic.com